

NOVA SERIJA

LASO

CIJENA 5 DIN BROJ 157

Mc Allisterova osveta

MATT CHISHOLM

McALLISTEROVA OSVETA

»Laso« Nova serija 1976.

Matt Chisholm: McALLISTEROVA OSVETA

Naslov originala: VENGEANCE OF McALLISTER

(Copyright: P. C. Watts)

Recenzija: Lidiya Krleža, profesorica

Prijevod: Branimir Ježić

»Laso« — Izdavač OOUR Informativno-revijalna izdavanja NISP »Vjesnik«, Zagreb, Ljubice Gerovac 1 — Glavni i odgovorni urednik Borivoj Jurković — Tisak: OOUR TMG »Vjesnik« Zagreb, Ljubice Gerovac 1 — Zagreb 1976.

Copyright (sva prava za Jugoslaviju) VJESNIKOVA PRESS AGENCIJA, Zagreb

Cijena za inozemstvo DM 1.60, ASCH 8, SFRS 1.60, HFL 1.30

Oslobodeno plaćanja poreza na promet mišljenjem Republičkog sekretarijata za prosvjetu, kulturu i fizičku kulturu SRH broj 2335/7 - 1973 od 26 XI 1973.

I

Možda mnogi i nisu znali da je McAllister bio oženjen. Njemu se to dogodilo čak dva puta. Svaki su put to bile vrlo lijepe i pametne žene, jer je McAllister bio i te kako dobar poznavalac ženske čuđi. Nije se dao zavarati vanjskom ljepotom. Tražio je više — želio je da žena, osim vanjske ljepote, ima i temperamenta i dobru narav. Znao je on to dobro procijeniti. Mnoge, koje su pokušavale, nisu uspjele da ga obmane. I jedan i drugi put uspio je odabrati pravu ženu.

Takva je bila i Esmeralda Morales. Mnogi su se za njom okretali i mnogi je priželjkivali, pa ipak se ona odlučila za McAllistera, tog čudnog, divljeg i opasnog čovjeka koga su se mnogi pribijavali, ali koga su mnogi isto tako i cijenili. Ona je, međutim, bila Meksikanka, što je u očima građana Crewsvillia u dobroj mjeri umanjilo njenu vrijednost. Meksikance i Indijance nisu mnogo cijenili, bez obzira na njihovu bistrinu, ljepotu ili ponašanje.

No, tuđe mišljenje, a najmanje ono što su mislili građani gradića u kome je on još donedavno bio šerif, McAllistera nije nimalo zanimalo. Oženio se više nego zadovoljan, jer je to ujedno značilo da će i njegovi revolveri mirovati barem neko vrijeme. Esmeralda Morales je bila udovica. Muž joj je bio šerif u gradu prije dolaska McAllistera. Ubili su ga jedne noći iz zasjede. Ostavio je za sobom nezbrinutu iako još vrlo poželjnu Esmeraldu i sina Pepea. Tako je McAllister odjednom dobio cijelu obitelj.

McAllister je, osim toga, možda prvi put u životu uspio uštedjeti nešto novaca, kojim je kakvih petnaestak milja od grada kupio malo imanje. Nije to bila neka naročita zemlja, pa ipak se na njoj moglo uzgojiti i do tisuću grla stoke bez mnogo muke. Vremena su bila mirna, ni skitnica ni zalutalih Apaša nije bilo u blizini. McAllister je nabavio stotinjak krava i isto toliko junica te odlučio da od toga stvori stado. Bio je to dosta težak zadatak, ali bi se on i te kako isplatio. Mali Pepe je bio bistar dječak, koji je McAllistera rado prihvatio kao drugog oca.

Nakon godine dana McAllister je unajmio Meksikanca Manuela Inclana koji je bio dalji rođak Esmeraldin, a dobro se razumio u uzgoj stoke. Manuel je doveo sa sobom iz Meksika omanje stado koje je pomiješao s McAllisterovim. Na taj je način postao ne samo članom obitelji nego i McAllisterovim ortakom. McAllisteru je bio od velike pomoći jer je bio pouzdan, pa ga je mogao ostaviti kod kuće dok je on izbivao sa stadom, siguran da je kuću i ženu ostavio u dobrim rukama. Što se tiče Pepea, dječak je rado pratio McAllistera dok se ovaj bavio stokom, upijajući u sebe svaku riječ i upozorenje što bi mu njegov drugi otac uputio. McAllister se trudio da opravda povjerenje koje mu je dječak ukazao, pa se bavio njime više nego da mu je vlastiti sin.

Upravo negdje u to doba, kad su se jedne večeri vratili kući, Esmeralda je pozvala McAllistera na stranu i šapnula mu da očekuje dijete. Bio je toliko uzbuđen i iznenađen da nije smogao riječi da joj odgovori već je stao i sa širokim osmijehom na licu zabuljio u nju.

— Ne... ne mogu naprosto vjerovati... — promuća konačno.

— Nema tu ničega neobičnog, hombre — odvрати Esmeralda.

— Što će na to Pepe reći?

— Njemu sam već rekla, samo nisam htjela tebi govoriti dok nisam bila potpuno sigurna.

— Onda nema druge nego da to proslavimo — reče McAllister pa zajedno s ostalima sjedne za stol uz dobru večeru i čašicu slatkog meksičkog vina.

Uskoro se na Esmeraldi počelo opaziti da je u drugom stanju: zarumenjela se i udebljala što joj je dobro pristajalo. Vrijeme je bilo vrlo povoljno, stoka je napredovala, pa se činilo da bi ova godina mogla vrlo povoljno završiti za stočare. McAllister je živio kao u snu. Činilo mu se kao da se drugi put rodio: imao je obitelj, imanje, ženu koju je volio i koja je očekivala njegovo dijete. Sve mu je nekako polazilo za rukom, bilo je i previše blagostanja da čovjek poput McAllistera ne bi posumnjao da li je to uopće moguće i hoće li potrajati. Proklinjao je takve misli, vjerujući da mu ovoga puta neće ništa pomutiti njegovu sreću.

Pa ipak, odjednom, kao da ga je ošinuo grom iz vedra neba, sreća mu je ohrenula leđa. Njegova je sna nestalo, a svijet u kome je živio kao da je odjednom stao.

Dan prije toga Manuel je opazio tragove goveda koja su se zaputila u istočnom smjeru i morala biti dobrih desetak milja daleko od kuće. Kako je već bio pao mrak, odlučio je da ih ne traži. Osim toga je zamijetio i tragove konja. Konji nisu bili potkovani, što je moglo, ali nije moralo značiti da je riječ o Indijancima, jer su i drugi jahači znali jahati na nepotkovanim konjima.

McAllister je najprije htio povesti Manuela sa sobom, ali se onda predomislio. Smatrao je da je ipak bolje da netko ostane uz Esmeraldu, pogotovu ako je riječ o skitnicama ili Indijancima koji su se ovuda vrzli. Sa sobom je poveo malog Pepea kako bi iskoristio i ovu priliku da ga nečemu nauči. Uskoro su otkrili tragove stoke i dvojicu jahača.

— Hoće li biti pucnjave, papa? — upita Pepe na španjolskom.

— Moglo bi biti i zato moramo biti vrlo oprezni, jer nikad ne znamo koga imamo pred sobom. Iako su nam dosta odmakli, mi ćemo ih stići, a onda se treba čuvati sukoba.

Nastavili su jahati prateći tragove. Negdje oko podneva opazili su prve krave. Istog su časa sjahali. McAllister je ostavio Pepea s konjima, a on je pošao izviditi što se tamo zbiva. Nakon kraćeg vremena vratio se vrlo zabrinut.

— Stoka je ovdje i mirno pase. Jahačima nema nigdje ni traga. Čini se da su je ostavili.

— Zašto su to učinili?

— Zato da me namame da ih slijedim. Znali su da je to jedini način da me udalje od kuće.

Na dječakovu se licu pojavi strah.

U istom trenutku McAllister zajaše konja i pojuri prema kući. Pepe ga je jedva sustizao.

— Možda su pobjegli kad su nas opazili — vikne dječak za McAllisterom.

— Nisu. Već je dugo što su otišli i ostavili stoku — odvрати McAllister ledenim glasom.

McAllisteru se učinilo da je to najdulje jahanje u njegovu životu, da je galop kojim ide prespor, a udaljenost između njih i kuće sve veća, umjesto sve manja. Glas koji je zvonio u njemu na uzbunu nije mu omogućavao čak ni da razmišlja o čemu bi se ili o kome mogla biti riječ. Misli su mu bile paralizirane od straha i nemira. Konačno se u daljini pokazao krov njegove kuće. Približili su se. Sve je bilo tiho kao da nema nigdje nikoga. Samo se dim lijeno dizao iznad dimnjaka.

— Pođi s desne strane prema kući i drži pušku pripravnu u rukama — naredi McAllister Pepeu. — Ako počnu pucati na mene, smjesta se okreni i pohitaj u grad po pomoć.

Nakon kraćeg oklijevanja Pepe ga je poslušao.

McAllister dohvati henrijevku i oštro motreći kuću počne se polako približavati. Kad se približio oboru, opazi nekoga kako leži licem u prašini. Bio je to Manuel.

McAllisteru se stisnuo želudac od muke pri pomisli na Esmeraldu. Zauzvatio je konja i sjahao. Ruke su mu se počele tresti, a znoj probijati čelo. Kad je došao do kuće povikne:

— Esmeralda!

Iz kuće mu nitko ne odgovori.

Manuel je bio pogođen s nekoliko metaka. Njegova se krv već osušila u prašini.

McAllister odjednom začuje topot konja i naglo se okrene. Zaboravio je na Pepea. Istog trenutka podigne lijevu ruku da ga zaustavi. U ovim trenucima McAllister kao da je zaboravio na opasnost koja mu je prijetila pri takvoj nepromišljenosti, ali više nije mogao čekati da ne uđe u kuću.

Dječak poviče:

— Je li to Manuel?

McAllister ga nije čuo. Ušao je u kuću i stao. Bilo mu je kao da je tog trenutka umro. Još je disao i mogao dobro vidjeti sve oko sebe, pa ipak je u njemu nešto umrlo. Znao je da je ona mrtva. Nitko to ne bi mogao preživjeti...

Začuo je zvukove iza sebe i znao je da je to dječak.

— Vрати se — reče ne okrećući se, a glas mu je zvučao nekako strano.

Dječak pojuri divlje naprijed zahtijevajući da ga pusti. McAllister ga nije mogao zaustaviti. Sam se zaustavio kao ukopan ne vjerujući svojim očima.

McAllister se nije mogao poslije prisjetiti koliko su dugo oni tako stajali. Nakon nekog vremena postao je svjestan činjenice da nije on jedini koga nesreća prati na ovom svijetu i da mu ne preostaje drugo nego da to shvati, okrene se i počne veliki posao koji ga je čekao — otkriti tko je to učinio.

Ispužio je ruku i prigrlio Pepea koji se stisnuo uplakana lica uz njega. Držeći dječaka, okrenuo se zatim i izašao pred kuću. Činilo mu se kao da je sve oko njega nestvarno, neistinito, posljedica teške more koja ga je pritisla. Koljena su mu podrhtavala, htio je vikati, ali je znao da to ne smije. Bio je tu dječak o kome je trebalo misliti, za koga se morao brinuti.

Poveo je dječaka do male klupe ispod prozora. Sjedili su tamo tko zna

kako dugo, bez riječi i kretanje. Tko zna kad bi se prenuli iz obamrlosti da nije počelo svitati. McAllister ustane, ugasi svjetiljku koja je gorjela iznad vrata i zaputi se u kuću teška koraka, da učini posljednje što je mogao za Esmeraldu. Dječak se nije ni pomakao.

U kući je našao Navajo prostirku i nosiljku. Kleknuo je i umotao pokojnicu, osjećajući pod rukom ledenu hladnoću koja se proširila cijelim njenim tijelom. Morao se siliti da radi i ne razmišlja o onome što radi, jer ga je hvatao sve jači grč u grudima, a kad bi se jednom rasplakao, tko bi ga tada zaustavio. Pronašao je još jednu prostirku i izašao iz kuće. Dječak je bio tamo gdje ga je ostavio.

— Pepe — javi se McAllister — rased-laj konje i odvedi ih iza kuće.

Pepe kao da nije čuo riječi koje su bile upućene njemu. McAllister se zaputi do njega i obgrli ga rukom. Na ruci je osjetio zaplakano dječakovo lice vlažno od suza.

— Gotovo je s plaćem, sine, od sada se moraš ponašati kao zreo čovjek. Moramo pokopati naše pokojnike, a onda pred nama stoji velik i težak posao.

Dječak je nakon toga ustao.

Pokopali su pokojnike uz polje pamuka, dobro se oznajivši dok su iskopali tvrdu zemlju, pa zatim je nagnuli natrag i postavili gromade kamena na još svježije humke. Pošto su izgovorili molitvu, vratili su se u kuću. McAllister je pronašao negdje bocu viskija, pa je natočio malo Pepeu, a sâm dobro potegao, ne bi li se nekako razdrmao i ugrijao, bar donekle rastjerao noćnu moru koja je u njemu i Pepeu još visjela nad glavom. To mu je uspjelo samo djelomično. Nije mogao više sjediti u kući, činilo mu se da će se ugušiti ako smjesta ne pobjegne, ako ne nestane odavde.

— Napuni torbe hranom barem za tjedan dana — reče Pepeu, ne mičući se s mjesta.

Ovaj ga je poslušao kao u snu.

Konačno se i McAllister prihvatio posla. Pokupio je svu municiju i puške, pa ih umota u deke koje će im odsad biti jedini ležaj i pokrivač. Kad su spremili sve što im je trebalo i vri-

jedilo u kući, skupili su granje i ugljena što im je preostalo, pa zapalili kuću. Vatra je uskoro zahvatila cijelu kuću.

— Što ćemo sada i kamo? — upita Pepe.

— Tamo kamo nas tragovi odvedu — odgovori leđeno McAllister.

Nakon toga su zajahali konje i udaljili se, ne osvrćući se za gustim oblacima dima koji se dizao s mjesta gdje se nekad nalazio njihov dom.

II

Već je prošlo podne kad su ušli u Crewsville. Grad je spavao u popodnevnoj tišini.

Šerif Bert Abbey slijedio je primjer ostalih. Spavao je s nogama na stolu, šesira duboko nabijenog na lice. Nije se probudio ni kad je McAllister ušao i prodrmao ga za čizme. McAllisteru nije preostalo drugo nego da mu gurne noge na pod. To je ipak djelovalo, jer se ovaj stresao iznenađen i ljutit, još mutna pogleda od spavanja.

— Hej, Rem što to znači...

Još nije mogao sasvim bistro gledati, jer bi inače odgovor na svoje pitanje pročitao na licima došljaka.

Došao sam prijaviti dva ubojstva.

— Dva ubojstva... — šerif zapanjeno ponovi. — Tko je ubijen?

— Moja žena i Manuel Inclan.

Šerif je ostao bez riječi.

— Kako?

— Ustrijeljeni su. A što se tiče moje žene... — tu McAllister zastane ogledavši se prema Pepeu koji je stajao na vratima — oboje smo ih pokopali uz polje pamuka — dovrši nedorečeno.

— Tko?

— Ne znam, ali ću ih pronaći — reče McAllister i zaputi se odlučno prema vratima.

— Čekaj, Rem — poviče šerif za njim — organizirat ću potjeru, zajedno ćemo to učiniti.

Iako nije ni pomišljao da prihvati šerifovu ponudu, ipak mu je bilo drago što mu je ovaj ponudio pomoć.

Hvala ti, Bert, ali mislim da bi to bilo uzalud. Vjerujem da su napadači već odmaglili preko granice.

— Poslat ću obavijest!

— Ne brini, sredit ćemo to ja i Pepe.

— Ti i dječak? — začudi se šerif. — Premlad je on još za to. Ako namjeraš progoniti ove ubojice, Rem, ostavi ga kod mene dok se vratiš. Pobrinut ćemo se za njega.

— Nije on premlad. On to ne može sebi dopustiti više. Samo se ti pobrini da obavijestiš sve koje treba.

— Zar si samo zato došao u grad? Izbrisat će ti se tragovi.

— Ovaj se trag neće nikad izbrisati — reče mračno McAllister i izade, a Pepe se zaputi za njim.

Išli su šutke neko vrijeme, a onda se McAllister zaputio u salun. Za šankom je stajao visok čovjek sa crvenom bradom. Na glavi je nosio iznošeni šiljasti šešir, hlače je ugrurao u čizme, a preko svega navukao dugački kaput. Bio je to Rice Mallot.

Pepe je malo zastao kad se McAllister zaputio do Mallota. Rice je, međutim, već opazio McAllistera u ogledalu.

— Koga to moje oči vide! Jesi li za piće, Rem?

— Bez uvrede — odgovori McAllister — možda drugom zgodom. Htio sam te pitati jesi li zainteresiran da preuzmeš moje stado?

— Do vraga! — poviče ovaj iznenađeno. — Što ti je sad palo na pamet?

— Dogodilo se nešto krupno, pa moram hitno otići odavde.

— Ti, Esmeralda i mali?

— Samo ja i mali, Esmeralda i Manuel su mrtvi.

— Ja sam ti prijatelj, Rem — reče Rice.

— Znam.

— Reci, ako nešto trebaš...

— Kupi moje imanje.

— Kad sam ti rekao da sam ti prijatelj, mislio sam da si shvatio kako želim s tobom u potjeru za tim nitkovi-ma.

— Znao sam, ali nije potrebno. Mali i ja ćemo to već srediti.

Rice prvi put pogleda dječaka, pa samo kimne.

— Znaš li tko je to učinio?

— Ne, ali predosjećam da će ova potjera potrajati malo dulje, pa će mi trebati gotovine.

Rice istrusi čašu, pa se zaputi s McAllisterom u banku. Ni pola sata poslije toga McAllister i Pepe izjahali su iz grada s još dva konja i mulom na koju su natovarili prtljagu. Životinje su bile odmorne, pa su mogli brzo putovati. Najvjerojatnije su i ubojice imale po dva konja, razmišljao je McAllister udaljujući se prema istoku. Čini se da se opet u njemu probudila sposobnost za orijentaciju i razmišljanje. Još ga je pratila mora, ali je sada ipak mogao trezvenije razmišljati.

Najvjerojatnije je bila riječ o konjokradicama. Netko je htio pokrasti konje, ali ga je u tome pokušao spriječiti Manuel. Najprije su ubili njega, a potom i Esmeraldu. I sve to zbog nekoliko konja.

Kad su izašli iz grada, McAllister odjednom zastane.

— Sine, možda bi bilo bolje da ti ne pođeš sa mnom. Moglo bi to potrajati danima, tjednima, pa i mjesecima.

Mali mu na to odgovori na španjolskom:

— Ona je bila moja majka!

Krenuli su dalje i predvečer stigli do mjesta gdje je nekad stajala njihova kuća. Prošli su pognute glave i zaputili se u brda da napoje konje. Tu su i prenoćili. Tek tada se McAllister sjetio da obojica nisu cijeloga dana gotovo ništa jeli. Pepe u prvi čas nije htio jesti, ali ga je onda McAllister uvjerio da mora jesti ako želi izdržati napornu potragu.

Iako dobar dio noći nije mogao spavati, vraćajući se u mislima stalno na kratko ali lijepo razdoblje koje je proživio s Esmeraldom, McAllister se osjećao ujutro mnogo bolje. Činilo mu se da se vratilo njegovo staro samopouzdanje.

Čim se probudio, dječak je skočio na noge govoreći kako bi morali poželeti ako žele stići zločince.

McAllister je bio drugačijeg mišljenja.

— Bolje je ovako. Kad ih pronade-mo, bit ćemo spremni jer će nam želuci biti puni, a konji odmorni.

Što se tiče kuhanja, tu su se izmjenjivali. To im je postala navika na ovom dugom putu. Dok su jahali, McAllister je objašnjavao Pepeu kako da slijede tragove. Stotine sitnih znakova upućivalo ih je da je tim putem netko prošao.

Trag ih je vodio sve više u brda do prijelaza »Bijelog oca«, pa između prva dva od »Los Tres Soldados«. Tu su se i ulogorili. Bio je to naporan put i za odrasloga, a kamoli za dječaka. Pepe je u trenu pao u dubok san. McAllister je još neko vrijeme sjedio kraj vatre u noćnoj tišini u kojoj se čulo samo slabašno pucketanje vatre i daleko zavijanje vuka. Na trenutak se prenuo i digao glavu od vatre. Učinilo mu se da tamo sjedi Esmeralda. Sigurno je zadržimao. Zato pogasi vatru i sam legne, čvrsto odlučivši da je krajnje vrijeme da se otrese svojih snova ako zaista želi da mu ova potraga uspije. O tome, međutim, nije smjelo biti sumnje. Osim toga, on nije smio dopustiti da sumnja u konačni ishod prijeđe i na Pepea. U tom slučaju zaista ne bi imao nikakva opravdanja što ga je vodio na tako daleki i mučni put.

Kad se probudio, iznenadio ga je ugodan miris pržene slanine. Pepe je spremao doručak. Nebo, međutim, nije obećavalo ništa dobro. Navukli su se tmasti oblaci koji su nagovještali početak nevremena.

— Sprema se kiša — reče.

— Izgubit ćemo tragove — odgovori Pepe i ne pogledavši ga.

McAllister na to ustane i priđe Pepeu.

— Ni kiša ni bilo što drugo ne može izbrisati te tragove. Tražit ćemo makar i do sudnjega dana.

— Kako možemo slijediti tragove koji ne postoje?

— Ima još načina da se nekome uđe u trag, a ne samo vidljivi znakovi na zemlji i granju. Možda to ide malo sporije, ali u ovim brdima postoje i ljudi, pastiri, lovci, Indijanci litalice. Možda ih je netko vidio. Nije to nimalo jednostavno, ali ako je netko upozoran i spreman da svlada sve prepreke i poteškoće, uspjeh ne smije izostati.

Dječak ga je slušao i njemu se učinilo da mu je i povjerovao. Bilo je to od presudne važnosti, jer je McAllister predosjećao da će imati još mnogo poteškoća prije nego što uđe u trag zločincima. Dosad je to bio rutinski posao, ali nakon kiše morat će zaista postupiti onako kako je Pepeu objasnio, jer se nakon izlaska iz brda putovi razilaze na sve strane. To je značilo da već prije moraju pronaći neki putokaz ili znak koji će ih točno usmjeriti. S praćenjem tragova zaista je bilo završeno, jer ih je, čim su krenuli, zalila jaka kiša praćena hladnim i neugodnim vjetrom koji im je udarao ravno u lice.

Išli su tako još neko vrijeme usprkos kiši, a onda su, pokisli i prozebli, odlučili potražiti neko sklonište. Nije imalo smisla ustrajati u borbi i nevremenom. Razbojnici su im ionako toliko odmakli da ovaj prekid neće mnogo značiti u njihovoj potrazi. Osim toga, možda je i njih nevjeme negdje zadržalo.

Nakon duže potrage za skloništem McAllister pronađe praznu spilju u koju se sklonio s Pepeom, a našao je zaklon i za konje. Zatim je zapalio malu vatru da se obojica ugriju. Nakon nekog vremena osjećali su se bolje. Ipak je umor ispisao svoje na licu dječaka. Izgledao je nekako umorno i izgubljeno. McAllister još jednom pomisli kako možda ipak nije trebalo voditi dječaka sa sobom. I njega je svladavao umor i osjećao se nekako izgubljenim.

— Već ćemo mi naći te ljude — reče samo da prekine mračne misli — a onda ćemo kupiti komad zemlje i mi ćemo uzgajati stoku.

Pepe ne odgovori ništa. Odnese konjima po šaku zobi, a zatim u šeširu nakupi vode, pa ih napoji.

Kiša je potrajala cio dan. Nisu se micali iz skloništa. Drugog jutra nebo se razvedrilo, iako je još puhao hladan vjetar. Kad su uzjahali, McAllister više nije znao kojim bi putem krenuo. Da Pepe ne bi zamijetio njegovu nesigurnost, okrene konja protiv vjetra i krene onamo kamo su prije išli, iako ih na to nisu naveli nikakvi vidljivi znakovi.

Oko podneva konačno su izmakli udarima vjetra, spustivši se s planine u pitomu kotlinu. Pošto su napojili konje, nastavili su jahati uz obalu omanjeg potoka. U jednom trenutku McAllister začuje neki zvuk, pa naglo zaustavi konja. Obojica su tako neko vrijeme osluškivala, spremni na iznenađni susret.

— Magarac — konačno se oglasi Pepe.

McAllister potvrdno kimne. Negdje ispred njih sigurno je bio neki magarac. Mogao je biti divlji, ali i vođen ljudskom rukom. McAllister je i te kako priželjkivao da sretne neku staru skitnicu koji se vucara ovim krajevima, koji, iako sâm, nezamijećen, dobro prati i zapaža sve što se oko njega zbiva.

Idući dalje, uskoro im se pred očima ukaže mali logor s dva magarčića vezana uz obližnje drvo. Zaustavili su konje i zagledali se uokolo ne bi li pronašli vlasnika ovih životinja.

On se uskoro pojavio, zaštićen grmljem njima iza leđa. Bio je to starac obučen u nekakve dronjke, a u ruci mu je bila stara puška marke »Enfield«, kojoj je već odavno bilo mjesto u nekom muzeju.

— Tražite nekoga? — upita.

McAllister pogleda njegovu pušku, ali je ne potcijeni. Znao je dobro da ona u vještim rukama može biti i te kako opasna, zato ljubazno odgovori:

— Čini mi se da smo baš vas trebali. Trebali bismo nekoga da nas uputi na pravi put.

— Što se toga tiče, svi bismo mi trebali nekoga da nas povede pravim putem — mudro odgovori starac.

— Kako bilo da bilo, starče — nastavi McAllister — mislim da sad možete spustiti tu vašu pušku. Umorni smo i rado bismo se malo odmorili.

— Imate li kave sa sobom? — upita starija.

— Koliko ti srce želi.

— A da mi kažete s kime imam čast...

— McAllister.

— Što vam je bio stari Chad?

— Otac.

— To je nešto drugo — usklikne starac. — Silazite i dajte mi već jednom da kušam tu vašu kavu.

Bilo je jasno da Pepe mora najprije skuhati dobru kavu ako žele bilo što doznati od ovoga starca.

— Već sto godina nisam kušao kave — reče ovaj istrusivši što mu je bilo ponuđeno. — Ti si, dakle, Chadov sin? Remington, je li?

— Baš tako — odvrati McAllister.

— Pa dobro, mogu li vas upitati koji vas je posao nanio ovim putem?

— Slijedimo neke ljude.

— Vi ste predstavnici zakona?

— Nisam, već to radim na svoju ruku.

Nakon toga McAllister još jednom ispriča što se zbilo.

— I sada, pošto ste izgubili trag u kiši, želite znati jesam li ja štogod vidio?

— Baš tako.

— Na žalost, ništa nisam vidio. Već mjesec dana nisam vidio ljudskoga lica, i to iz prostog razloga što ih izbjegavam.

McAllister je bio razočaran. To je značilo da se moraju vraćati u brda i tražiti u drugom pravcu. No, starac nastavi:

— Ako nisam ništa vidio, to ne znači da nisam ništa ni čuo. Prije dvije noći grupa jahača je prošla ovuda. Bilo ih je pet ili šest, sudeći po glasovima. Bilo mi je čudno što jašu noću.

— Jesu li se zaputili prema sjeveru? — upita McAllister, naglo ohrabren tom starčevom izjavom.

— Nisu. Prešli su potok možda milju niže od ovoga mjesta i zaputili se stariim indijanskim putom koji vodi na istok iz kotline.

Još su se neko vrijeme zadržali sa starcem, a onda su odjahali. Put su našli bez mnogo poteškoća. Kad su stigli do njega, McAllister je dobro razgledao okolinu. Vidljivih tragova nije bilo. Jahači su mogli sići s puta i udaljiti se u nekom drugom pravcu, što starac nije mogao znati. Osim toga, razmišljao je McAllister, tko zna je li starac govorio istinu. Ako je govorio istinu, onda se tim ljudima prilično žurilo kad su jahali čak i noću. To ga je navelo da povjeruje kako se nisu

udaljavali od puta, već su, želeći da dobiju što više na vremenu, pošli njime. Ne oklijevajući, on i Pepe zapute se tim putom.

Nisu prošli ni milju kad li McAllisteru nešto zapne za oklo i on zaustavi konja, pa sjaše. Na suncu se sjajio komad metala. Bila je to potkova koja je, nema tome dugo, pala s konjskog kopita. McAllister je pokaže Pepeu.

— Najviše dan ili dva što leži ovdje.

Nakon toga reče Pepeu da ga pričekaj, a on pođe u ispitivanje okoline. Nakon pola sata vratio se zadovoljna lica.

— Pet ili šest ljudi je tu logorovalo. Našao sam jasne tragove vatre, prolijevane kave i opušaka. Sad sam uvjeren da smo na pravom tragu.

Nastavili su jahati još nekoliko dana, ali nisu sreli ni žive duše. Još su u nekoliko mahova naišli na tragove ljudi koji su prije njih ovuda prošli. Iako je mogao i griješiti, McAllister je predosjećao da je na pravom putu. Put ih je vodio rubovima planine ne spuštajući se u doline. Mijenjali su konje i sedla jašući umjerenim tempom, kako ne bi premorili ni sebe ni konje. Konačno su opazili u jednoj kotlini ovce, a tamo gdje su ovce mora biti u blizini i čuvar. Zato siđu s puta i upute se prema stadu.

— Sada smo u Novom Meksiku — reče McAllister Pepeu.

Kad su se približili stadu, opaze da se u logoru, koji se nalazio u neposrednoj blizini, nešto zbiva. Našli su tamo bijelca, koji je očito bio vlasnik zemlje i stada, te Indijanca koji je ležao teško ranjen.

Bijelac se zvao Frank Hardesty i živio je nekih dvadesetak milja južnije, u malom gradiću Lewvilleu. Kad je prije jedan sat dojahao ovamo, opazio je da nema nigdje čuvara. Indijanac, koji je inače obavljao taj posao, nemoćno se previjao na zemlji. Indijanac mu je rekao da je pokušao spriječiti grupu bijelih jahača u krađi ovaca, pucajući na njih iz svoje stare muškete. Zauzvrat je pogoden sa tri metka iz revolvera. McAllister nije znao je li Hardesty bijesan zato što je Indijanac ranjen ili što su mu ukrali ovce.

— Imamo dovoljno konja, pa ćemo napraviti nosiljku i odvesti Indijanca u grad — ponudi McAllister.

— Nema koristi — odvrati Hardesty — teško je ranjen i neće izdržati ni milju puta.

— Bez obzira na to, pokušat ćemo — odvrati McAllister.

Hardestyju je bilo svejedno što će biti s Indijancem, ali mu nije nimalo bilo svejedno što će biti s njegovim stadom koje više nitko nije imao čuvati.

McAllister i Pepe su napravili nosiljku, polegli na nju ranjenika, ne obazirući se više na vlasnika, te krenuli prema gradu.

— Miruj — reče mu McAllister na španjolskom — bijeli će te liječnik izliječiti.

— Neće — odvrati ovaj mirno. — Ja ću umrijeti, ali će i jedan od onih bijelaca.

— Znači li to da si pogodio jednoga od njih? — ponada se McAllister.

— Oborio sam ga s konja, a onda su došli drugi i ponijeli ga.

— Dobro, dobro. Pravo si učinio. Sada miruj dok te ne odvedemo do liječnika — umiri ga McAllister.

No, nisu prošli ni milju kad li za njima dojaše Hardesty. On baci pogled na Indijanca i upozori ih da je mrtav.

Nije im preostalo drugo nego da iskopaju grob i pokopaju Indijanca. Već je sada bilo previše mrtvih na ovome putu, a koliko će ih još biti! S jedne strane, to nikako nije bilo za dječaka njegovih godina, a s druge strane, mislio je McAllister, možda je ipak važnije da Pepe misli kako mu je potreban, zato da se ne bi osjetio napuštenim, omalovaženim i ostavljenim.

Pošto su se rukovali s Hardestyjem, odjahali su za tragovima Indijančevih ubojica, jer su vjerovali da su to ljudi koje oni traže.

— Možda će se zaustaviti zbog ranjenika? — nakon nekog vremena upita Pepe.

— Na to i ne pomišljaj — odvrati mu McAllister — to nisu ljudi koji bi se dali uznemiravati od ranjenika. Kad im bude smetao u daljnjem napredovanju, oni će ga ostaviti, ili će ga, što je

mnogo vjerojatnije, ubiti da ne bi govorio.

Te su noći logorovali na mjestu gdje je prije njih boravila grupa ljudi, sudeći po tragovima koji su tu ostali. Osim toga ništa novo nisu doznali o onima koje progone. Tek poslije večere zbilo se nešto što ih je konačno potpuno uvjerilo da su na pravom tragu. U jednom su trenutku začuli topot konja koji se približavao. Obojica su se povukla u sjenu od vatre, s puškom u ruci, napeto očekujući što će se dogoditi. Nakon kraćeg vremena ugledali su konje bez konjanika i sedla; zaustavio se u njihovoj neposrednoj blizini. McAllister je odmah prepoznao svoga konja. Bio je to jedan od onih koje su ubojice nakon svog zlodjela povelili sa sobom. McAllister mu priđe i pogleda kopito. Bio je bez jedne potkove i vidljivo je hramao.

McAllister i Pepe su se prihvatili posla i potkovali konja potkovom koju su pronašli, jer su dobro znali da će im ubuduće još i te kako trebati.

Kad su završili taj posao, malo su se smirili, možda prvi put nakon one teške noći. Znali su da su na pravom putu, da se pomalo, ali sigurno približava konačni obračun, kao i to da golemi put koji su prešli nije bio uzaludan.

III

Slijedećeg su dana našli čovjeka kojega je ranio Indijanac, bolje rečeno njegov grob. Iako su se njegovi ortaci poslužili trikom da sakriju grob, tako što su nekoliko puta prešli konjima preko njega, McAllister ga je odmah zapazio.

Nije mu preostalo drugo nego da se lati odvratnog posla i kopa po grobu ne bi li prepoznao pokojnika. Za svaki slučaj udaljio je Pepea ne želeći da ovaj prisustvuje tom mučnom poslu. Nije mu dugo trebalo da otkopa plitki grob i odgrne kamenje. Pokojnika je odmah prepoznao. Bio je to Harvey Siddon.

Nagnuo je opet zemlju i kamenje, prisjećajući se što zna o Siddonu, kada ga je i kojom prilikom sreo. Bio je to čovjek koji baš nije imao mnogo uspjeha u životu. Radio je kao stočar, tražio zlato, a poslije se upustio u neke poslove s vojskom. Posljednje što je McAllister čuo o njemu bilo je neuspješno presretanje poštanske kočije za Tuscon. Loše obaviješteni napali su kola koja su bila dobro branjena, pa su se razbježali, svi osim Siddona koji je završio u Yumi. Ovaj posljednji podatak jedini je bio značajan u sadašnjoj situaciji, jer je McAllistera navodio na čudna razmišljanja o ljudima koje je progonio.

— Znam tko je pokojnik — reče zamišljeno kad se priključio Pepeu koji je s nestrpljenjem čekao na rezultat McAllisterove potrage. — Mislim da će nam to koristiti.

Nastavili su put i potkraj dana našli su se u malom mjestancu koje se zvalo San Pablo. Tu, dakako, nije bilo šerifa, već je njegovu ulogu preuzeo mjesni brijač koji je pratio sve što se događa i dobro pamti prolaznike. On je McAllisteru i Pepeu rado ispričao što je znao. Prije dva dana u mjesto su došli neki jahadži i htjeli kupiti namirnice u radnji, ali je ova bila zatvorena. Nakon toga su se zaputili do vlasnikova stana i najljubaznije ga zamolili da im proda što im je potrebno. On je to učinio, a oni su platili, natovarili stvari na konje i odjahali prema istoku.

McAllister se malo dotjerao i obrijao kod brijača, pa se zajedno s Pepeom zaputio do trgovca. Našao ga je pred radnjom kako se njiše na stolici i puši luku. Prodavač je bio simpatičan i ljubazan čovjek nizozemskog porijekla. Rado je odgovorio na sva pitanja koja mu je postavio McAllister. Prema njegovim riječima, u radnju je ušao samo jedan, dok su ostali čekali vani. Nitko od njih nije ni privirio u salun. Čim su uzeli stvari, odmah su odjahali iz grada.

— A kako je izgledao taj koji je ušao u radnju? — upita McAllister.

— Dječakog izgleda. Moglo mu je biti devetnaest, najviše dvadeset godi-

na, ugladen i vrlo pristojan. Platilo je u zlatu.

Vlasniku ipak nije izmaklo da je momak nosio dva revolvera nisko podvezana i pušku sa srebrnim okovom.

— Jesu li ga njegovi zvali nekim imenom, možda?

— Mislim da sam čuo ime Kid.

Bio je to još jedan koristan podatak za utvrđivanje ostalih. Jedno mu je postalo jasno: to nije bila nikakva banda nasumce skupljenih konjokradica. Oni su znali kako se mogu ponašati i gdje mogu što učiniti, a odakle se moraju bez mnogo buke povući. Oni su se sigurno rukovodili određenim planom i imali konačni cilj svoga putovanja. Sve je to upozoravalo McAllistera na krajnji oprez, jer je morao čuvati ne samo svoju nego i Pepeovu glavu.

Kad su se opremili potrebnim namirnicama kod trgovca, McAllister je odlučio da požure ne bi li nekako smanjili udaljenost između sebe i progonjenih. Razmišljajući o daljnjem smjeru kretanja, McAllister je stavio sve na kocku, uvjeren da su oni dalje krenuli putem prema istoku koji je vodio u Texas. Morao se odlučiti kako bi mogao dobiti na vremenu, jer bi mu pažljivo praćenje tragova oduzelo mnogo vremena.

Jahali su vrlo brzo izmjenjujući konje sve do ponoći. Ipak im je trebalo nekoliko sati odmora, pa McAllister zaustavi konje u obližnjem šumarku i sjaše. Pepe se nijednom riječi nije potužio na pakleni tempo napredovanja, ali je sada šutke legao i smjesta zaspa od silnog umora.

Pepe je još spavao kad je McAllister pripremio doručak, pa ga je morao probuditi kako bi mogli dalje nastaviti put.

— Stižemo ih, sine — reče McAllister dok su jeli. — Ako tako nastavimo, trebat će nam najviše tri dana.

— A onda — reče mirno dječak — sve ćemo ih pobiti.

McAllister iznenađeno pogleda Pepea, a koža mu se naježi pri pomisli da dječaku ne pada na pamet da bi se taj slučaj mogao riješiti i zakonskim putem.

— Tko zna — odgovori McAllister — možda će oni pobiti nas?

— Kako da oni nas pobiju? Ako budemo spretni, mi ćemo to učiniti prije nego što nas oni zamijete.

To je bilo ono čega se McAllister, pored ostalog, bojao: da od Pepea ne napravi čudovište, što bi se moglo lako dogoditi na ovom putu posijanom mrtvacima. Zaključio je da o tome mora dobro razmisliti.

Nastavili su brzo kao što su započeli, mijenjajući konje i ne obazirući se na tragove i moguće znakove da idu pravim putem. Nakon cijelog dana jahanja zaustavili su se samo na trenutak kraj jednog potoka gdje su za dolar doznali od stare Meksikanke da su prije njih ovuda prošli neki Gringos koji su tu napojili konje.

I opet su samo nekoliko sati prospavali da bi već drugog dana navečer stigli u Gaynton. Obojica su osjećala umor koji bi bilo teško podnijeti u normalnim prilikama, ali ih je naprijed gonila silna želja da uhvate ubojice sada kad su im već na tragu. Takvu priliku nisu smjeli propustiti, jer se još moglo dogoditi da im se zametne trag.

Prolazeći pustim ulicama grada, opazili su ispred saluna vezana dva vojnička konja. To je navelo McAllistera da pomisli kako se u blizini sigurno nalazi neka vojna postaja u kojoj bi se telegrafskim putem moglo ispitati nešto više o ubijenom Siddonu i ostalima. Gledajući dalje, shvatio je da je to veći gradić koji svakako ima i svoga šerifa. Ipak se najprije zaputio do kovača da ovaj pregleda konje i po mogućnosti ih skloni na sigurno mjesto preko noći. Kovač je to rado učinio i još ih uputio gdje se nalazi hotel i gdje mogu nešto dobro pojesti. McAllister se zahvali, pa odvede Pepea u hotel. Tu se Pepe mrtav umoran srušio na krevet. A McAllister je otišao do šerifa.

Šerifa je našao u salunu. Ponudio mu piće i predstavio se. Šerif se zvao Ralph Dawson. Bio je to starac sraštao s ovom zemljom, koji se u svom životu morao okušati na mnogim poslovima da bi se tek pod stare dane ovdje smirio. Iako su ga sjedine oda-

vale, reklo bi se da je još vrlo snažan i pokretan, te vješt revolveru.

Šerif je ipak smatrao da je njegova soba pogodnija za razgovor nego salun, pa je McAllistera pozvao k sebi, gdje mu je ovaj ispričao cijelu priču.

— Poznavao sam tvoga staroga, momče — reče šerif nakon kraće stanke u razgovoru. — Jahao sam s njime i opijao se u Taosu prije tko zna koliko godina. Nego, evo što ja mislim da bi bilo najpametnije učiniti: pet milja odavde je Fort Stanwell, u kome baš nema mnogo vojnika, ali ima telegraf. Ja ću otići tamo i telegrafski se raspitati kod onoga tvog šerifa u Arizoni, a za tebe bi bilo najbolje da se dobro naspavaš.

McAllister se još raspitao kod šerifa je li ljude koje traži vidio na prolazu kroz Gaynton.

— Ovuda nisu sigurno prošli, ali možda ih je netko drugi vidio u blizini — reče šerif i uputi McAllistera na spavanje.

Posljednje čega se McAllister sjećao bilo je da je skinuo šešir, čizme i opasač te podmetnuo stolac uz vrata.

Ujutro ga je probudilo udaranje na vrata. Trebalo mu je nekoliko trenutaka da se razbudi prije nego što je upitao:

— Tko je?

— Šerif.

Sada se i dječak probudio i iznenađeno promatrao što se oko njega zbiva. McAllister ustane i otvori vrata.

Šerif uđe i sjedne na jedinu stolicu u sobi.

— Momče — reče — imam novosti za tebe. Ne znam hoće li te to što ćeš čuti razveseliti ili zabrinuti, ali mene bi svakako zabrinulo.

— Doznali ste nešto o tim ljudima?

— Upravo sam se vratio iz Fort Stanwella.

— Niste valjda tamo proveli cijelu noć čekajući odgovor?

— Ja sam protiv gubljenja vremena — odvrati šerif sa smiješkom, pa nastavi: — Onaj kojega ste našli mrtvoga pobjegao je iz Yume s još nekoliko osuđenih zbog teških zločina. No on je bio sitna riba. Glava tog pothvata je mnogo poznatija osoba. Sigurno si čuo za Deana Rockwella?

— Poznajem ga — promrmlja McAllister.

— Ostali su Yuma Kid, Frankie Rosco, Hank Doofay i Art Ryver.

Neko su vrijeme šutjeli. I jednom i drugom bilo je jasno s kime imaju posla.

— Jednoga su čuvara ubili, a drugoga zamalo, a onda su pobjegli pješice. Potjera koja je organizirana za njima završila je neuspjehom. Nitko nije mogao shvatiti gdje su nestali, kao da ih je zemlja progutala.

— To mogu povjerovati budući da je s njima bio i Kid. On bi mogao sakriti i cijelu vojsku, a da je nitko ne otkrije.

— Imaš li pojma kamo su nakanili? — upita šerif.

— Kući. I Rockwell i Rosco su rođeni u Brasadi. U pokrajini Nueces imaju mnogo svojih ortaka i prijatelja.

— Ludo mi to zvuči što kažeš, ali vjerojatno i takvi ljudi pozele da se vrate kući.

— Tamo su Rockwellova žena i Roscova majka. Frankie je oduvijek bio mamin miljenik. Mislim da je najbolje ići još neko vrijeme njihovim tragom, a onda se zaputiti ravno u Texas.

— Nikad ih pečeš tamo pronaći.

— Poznajem taj kraj. I ja sam odande.

— Sada tamo postoji zakon, čak i na jugozapadu Texasa — upozori šerif McAllistera.

— Ne morate me odvrćati od potrage, šerife. Moja je odluka tvrda: moram pronaći te ljude. Njih treba stići zaslužena kazna, pa makar išao na kraj svijeta.

— Dobro, dobro — branio se šerif — samo, što se dječaka tiče, mislim da bi bilo bolje da ostanu ovdje kod mene.

— Priznajem da to nije za njega, ali mu ne mogu zabraniti da pođe sa mnom. Njegova je majka ubijena i on je odlučio poći sa mnom.

— Vaša stvar — reče šerif i izađe iz sobe.

Prije nego što su krenuli, McAllister i Pepe su odlučili da nešto dobro pojedu. Nakon jela pošli su kovaču po konje i zaputili se polagano iz grada. Dok su prolazili kraj šerifova ureda,

ovaj ih pozove da se zaustave na trenutak i svrate k njemu.

— Čovjek koga sam noćas uhapsio ispričao mi je da je vidio grupu jahača koji su koristili noć kao zaštitnicu, a hitali su prema sjeveroistoku. Moglo bi biti da su nakanili u El Paso. Da sam ja na njihovu mjestu, pobjegao bih preko granice. Možda imate pravo, šerife — reče McAllister — ali nekako predosjećam da ću ih zateći u Brasadi.

Nakon toga su se pozdravili i odjahali iz Gayntona. Iako je razmišljao što da učini s Pepeom, nije imao dovoljno snage da ga na silu ostavi ovdje. I tako su McAllister i Pepe nastavili zajedno svoj put prema granici. Nema podataka o tome kako su taj put prevalili. Tek poslije saznajemo iz pera Ransoma Keyasa Avarda, koji je u to doba lutao pograničnim krajevima, a onda se obogatio i postao piscem, kako su njih dvojica izgledala kad ih je sreo.

Prema njegovim riječima, McAllister je bio vitaln, ali čvrst, visok, kruta izgleda, pa ipak ljubazan u razgovoru, dobar prijatelj, ali opasan kao neprijatelj. Vidjelo se na njemu da je prešao dugi put. Na upalom licu mogao mu se čitati umor. On je štedio i mijenjao konje, ali nije štedio ni sebe ni dječaka. Što se tiče dječaka, on se sav posvetio njihovom zadatku i u očima mu se mogla čitati želja za osvetom. Možda čak više nego kod McAllistera.

Sjedeći s njima jedne večeri kraj Rio Grande, Avard je slušao McAllistera kako priča o svom pohodu kao o nekom službenom putu, a ne o potrazi za najzloglasnijim ubojicama Zapada. Čak ni onda kad je McAllister čuo od Avarda da ih je ovaj vidio u El Pasu, nije pokazao znakove nekog uzbuđenja. Avard mu je ponudio svoje usluge kao prijatelju, ali je ovaj to odbio. Slijedećeg su se dana, prema Avardovim riječima, rastali. On je pošao na istok, a oni na zapad. Dugo je još gledao za njima, nemajući pojma pod kakvim će ih okolnostima ponovo sresti. To je sve što je bilo zapisano u Avardovom notesu. Poslije je Avard postao jedan od najpoznatijih pisaca koji su u svojim djelima opisali Zapad.

Naša se priča nastavlja dolaskom McAllistera i Pepea u najozloglašeniji pogranični grad, El Paso, gdje su svakodnevna ubojstva i pucnjave bili normalna stvar, a najomiljenija igra: kladjenje u to koliko će koji šerif dugo živjeti.

IV

Kad su stigli u El Paso, McAllister i Pepe bili su na kraju svojih snaga, a slično je bilo i s njihovim konjima. Bez obzira na ljude koje su progonili, odlučili su da se ovdje odmore neko vrijeme. Grad se nije nimalo izmijenio od vremena kad je McAllister u njemu radio kao zamjenik šerifa.

Uskoro su pronašli staju za svoje konje i hotel gdje su se nakon dugog vremena pošteno okupali i dotjerali. McAllister je zatim ostavio Pepea da se odmori, a sâm je izašao u grad. U gradu je bila gužva kao u košnici. To nije ni čudo jer je ovdje, osim sumnjivih tipova koji su bježali s jedne strane granice na drugu, bilo mnogo i drugih putnika, prolaznika i kauboja koji su se nakon posla htjeli i zabaviti u mnogobrojnim salunima, na plesu i u bordelima koji su poslovali punom parom. Usred te gužve McAllister je prepoznao visokog, namrgodenog šerifovog zamjenika, Marka Cassela, koji je prelazio ulicu ne obazirući se nimalo na gužvu i promet.

Cassel zastane kad mu se približio McAllister i pružio mu ruku. Nakon pozdrava McAllister ga upita za ime šerifa.

— Seth Otway — odgovori ovaj. — Ako ga trebaš, naći ćeš ga u »Fortuni«. Večeras ima tamo zakazanu partiju pokera. Ne brini, on će tebe prije zamijetiti nego ti njega.

McAllister se pozdravi s Casselom i zaputi prema »Fortuni«. Tamo je bilo sve prepuno ljudi, a smrad duhana izmiješao se s ustajalim zadahom pića i znoja. Galama je bila takva da ljudi sami sebe nisu mogli čuti. Gotovo svi su nosili revolvere, a oni koji nisu,

imali su ih već negdje pri ruci. Bilo je tu šest kartaških stolova koje su vodili profesionalni kockari.

McAllister se pokušao progurati do stola za kojim je, učinilo mu se, vidio šerifa. No, to nije bilo potrebno, jer ga je ovaj već opazio i dao mu znak da ga prieka. Cim je završio partiju, podigao se i pokupio svoje novce. Ostali baš nisu s time bili sporazumni, ali ih on oštro presiječe uz objašnjenje da mora otići.

Cim je izašao, naletio je na tučnjavu, pa je najprije morao smiriti dvojicu usijanih glava, a zatim ih odvući u zatvor.

— Ako želiš da porazgovaramo, pomogni mi otpremiti ovu dvojicu — reče šerif McAllisteru.

Pošto su ih smjestili iza rešetaka, sjednu u prljavu prostoriju u kojoj nije bilo ničega osim dva stola i stolaca, te pušaka obješenih o zid. Šerif pronađe u jednoj ladici svog stola bocu viskija, pa ga dobrano natoči u dvije čaše. McAllister mu na to objasni po kakvom je poslu došao.

— Gotovo sam siguran da su u gradu. Znao sam da su bili u Yumi, ali nisam imao pojma da su odande pobjegli — reče šerif. — Nadam se da ne namjeravaš uzeti zakon u svoje ruke, Rem. Mislim da ne bi imalo smisla da se nas dvojica oko toga posvadimo.

— Namjeravam ih ubiti, Seth — reče McAllister. — Jedino što ti mogu obećati jest da ću nastojati da to bude u skladu sa zakonom. Zasad ti nemaš prava da ih uhapsiš, barem ne tako dugo dok ne stignu potjernice, a dotle će oni već odmagliti.

— To je točno — reče Otway — ali ih mogu dotle uhapsiti zbog neke sitnice i držati tako dugo dok ne dobijem ovlaštenje da ih sprovedem.

— Ja ću se sam pobrinuti za njih.

— To je moj grad, Rem. Dok sam živ, neću dopustiti da takvi po njemu mirno šetaju.

— Znam što misliš — reče McAllister koji je i sam bio u nekoliko mahova šerif — pa ipak, prepusti meni da ja to u tvoje ime učinim.

— Htio bi da te odvedem do njih? — upita ga Otway.

— Dovoljno je da me samo ispravno uputiš.

— Pa dobro kad baš tako hoćeš — reče šerif i zaputi se prema vratima.

McAllister pođe za njim, zadovoljan što Pepe spava i što mu se pruža mogućnost da dokrajči ovu tešku potragu i konačno obračuna s ubojicama svoje žene. Kao i uvijek uoči borbe, usta su mu se osušila i on poželi gutljaj čiste vode da ispere iz grla opori okus viskija.

Kad su izašli na ulicu do njih dopre svirka iz saluna i galama pijanih glasnova. Na ulici je bilo razmjerno mirno, tek bi tu i tamo prošao poneki jahlač. Nakon nekoliko koraka Otway se zaustavi i pokaže rukom McAllisteru:

— Pođi prema zapadu, a kad se nađeš na kraju grada...

No, McAllister ga u tom istom trenutku ščepa za ruku i povuče na zemlju viknuvši:

— Dolje!

U isti je čas prasnula puška iz neposredne blizine. Šerif je odlutao do zida kuće, a McAllistera kao da je opalilo tisuću užarenih iskri.

Bilo mu je kao da sam sebe čuje kako pada. Osjetio je udarac o zemlju i znao je da mu je revolver već u rukama i da puca u mrak odakle mu se učinilo da je prasnula puška.

McAllister je čuo da netko viče. Iako mu je glava postala preteška da je digne sa zemlje, pokušao se prisiliti da nastavi pucati. Učinilo mu se da vidi nekoga u mraku, pa još jednom opali, a onda mu odjednom revolver postane pretežak. U općoj gužvi čuo je još jedan pucanj, a zatim topot čizama sasvim blizu svoje glave. Pokuša još jednom podići revolver, ali začuje glas:

— Stani, Rem, to sam ja, Mark.

McAllister uzdahne i spusti revolver. Sve mu se više maglilo, sve se više nekamo udaljavao. Prije nego što je potpuno izgubio svijest, pomislio je:

— Tako, znači, izgleda smrt.

Kad je slijedeći put otvorio oči, ležao je na krevetu u nekoj maloj sobi. Sve je bilo mirno i tiho. U sobi je gorgjela svjetiljka pokraj koje je sjedila mlada Meksikanka i nešto šila. U jednom je trenutku pomislio da je to Esmeralda.

— Senjorita...

Ona ustane i odmah pride njegovu krevetu. Lice joj je bilo ozbiljno i lijepo, a pogled je odavao nježnost i naklonost.

— Znači, ne sanjam, živ sam — reče McAllister.

— Čini se da je tako — odvrati djevojka.

— I ja sam pucao na nekoga. Jesam li ga ubio? — glasilo je slijedeće pitanje.

— Rekli su mi da jeste.

— Što je bilo sa Sethom Otwayem?

— Umro je nakon dva dana.

McAllister zašuti razmišljajući o sudbini ljudi koji stradaju ni krivi ni dužni nalazeći se na strani zakona. Ovog je puta kao žrtva pao Seth Otway.

— Koliko već dugo ležim ovdje? — upita zatim.

— Ovo je četvrta noć.

— Što je s dječakom?

— On spava u sobi kraj ove.

— Kako sam prošao?

— Liječnik kaže da ste se izvukli. Ipak će vam trebati dosta vremena da ponovo zajašete konja. Pogođeni ste u desni bok, ali vam rana uspješno zacjeljuje. Sudeći po ožiljcima, već ste se i od gorih rana oporavili.

— To je istina — promrmlja McAllister i osjeti da ga umor ponovno svladava. — A ti si cijelo vrijeme bila uz mene?

— Ja sam Consuelo Morales, Esmeraldina rođaka — reče djevojka. — A sada spavajte, dosta je bilo razgovora.

On se blago nasmije, pa pomisli u sebi:

— Tko bi me u tome mogao spriječiti?

V

Mark Cassel je stajao kraj kreveta kad se McAllister drugi put probudio. Osim njega bio je tu i Pepe i naravno — brižna Consuelo.

— Otišli su — reče Pepe. — Htio sam poći za njima, ali me u tome spriječio ovaj čovjek.

Mark potvrdno kimne.

— Jedva sam izašao na kraj s njim — reče uz smiješak.

U taj čas uđe u sobu visoki čovjek s polucilindrom na glavi i kožnatom torbom u ruci.

— Još nisam vidio sretnijeg čovjeka od vas — obrati se on McAllisteru. — Ne bi bilo nikakvo čudo da sada ležite u grobu umjesto u krevetu, ali čini mi se da đavo još nije došao po svoje.

— To je Doc Rawlings — reče Cassel. — Na kartama je dobar koliko i u liječenju, naravno kad je trijezan, a to je vrlo rijetko.

— Najbolje je da vaš fini jezik držite za zubima, šerife — prosiće Doc. — Moglo bi se dogoditi da me vrlo brzo zatrebate.

Iako je bio grub na jeziku, liječnik je bio vrlo pažljiv dok je prematao McAllisterovu ranu. Rana je inače dobro zacjeljivala i nije bilo nikakvih opasnosti od komplikacija. McAllister je želio više od svega saznati kad će moći krenuti odavde, ali je šutio pretpostavljajući kakav će odgovor dobiti.

— Prilično dobro napreduje — reče Doc — ali još najmanje mjesec dana morate ostati ovdje.

— Na žalost, tako se i ja nekako osjećam — reče brzo McAllister.

Pepe ga zapanjeno pogleda, a liječnik pokupi svoje stvari i ode.

— Kojega sam pogodio? — upita na to McAllister Cassela.

— Arta Ryvera. Ostao je ležati. Drugi je pobjegao, iako si možda i njega pogodio. U svakom slučaju, jednoga smo konja našli. Nosio je tvoj žig.

— Zao mi je zbog Setha, Mark. Stradao je mojom krivnjom.

— Tako je to. Tu se ništa ne može. Sada se odmaraj, jer oni koje tražiš već su davno otišli. Svratit ću opet sutra.

Kad je šerif otišao, Consuelo zamoli Pepea da pripazi malo na bolesnika dok se ona vrati iz dućana. Kad su ostali sami, McAllister upita:

— Gdje su moje stvari?

— Ne znam — odvrati Pepe iznenađenno.

— Ako ne znaš, onda ih potraži.

— Papa, ne misliš valjda ustati?

— Koga vraga misliš da namjera-vam? Ležati ovdje mjesec dana? Nismo došli na odmor, ako se ne varam. Brzo pronađi moje stvari.

Pepe je sve pretražio, ali bez uspjeha.

— Mislim da ih je Consuelo dala odnijeti.

McAllister opsuje. Spustio je noge s kreveta i sjedio tako neko vrijeme, svjestan toga da mu neće poći za rukom ustati. Sav je bio ukočen, a desnu stranu uopće nije osjećao.

— Gdje je novac? — upita zatim.

— Šerif je opasac s novcem stavio ispod jastuka.

Teškom mukom McAllister se maši rukom pod jastuk i izvadi iz pojasa nešto novaca. Pruži ih dječaku i reče:

— Kupi sve što mi treba.

— Ali, ne znam veličinu — počeo se dječak izvlačiti.

— Valjda znaš kako izgledam — poviće McAllister.

Pepe uzme novac i izađe iz sobe.

Još je bio u istom položaju kad se vratila Consuelo. On se brzo pokrije plahtom, jer nije imao ništa na sebi.

— Mislio sam da ćete kucati.

— A ja sam mislila da ćete vi biti tamo gdje vam je mjesto. Što ste sada naumili? — upita ona oštro.

— Isprobavam snagu — izvlačio se McAllister.

— Nemate vi što isprobavati, odmah natrag u krevet!

On posluša, a onda se dosjeti. Što li će biti kad se Pepe vrati sa stvarima i naleti ravno na Consuelo. Nadao se da će dječak imati na umu tu mogućnost, pa će stvari najprije ostaviti u svojoj sobi.

Za nekih pola sata vratio se Pepe praznih ruku. McAllisteru je laknulo, a kad mu je Pepe neprimjetno dao znak da je sve uredio, on sa zadovoljstvom pomisli kako je ispravno odgojio toga dječaka.

Navečer, kad mu je djevojka donijela jelo, McAllister joj reče.

— Consuelo, mislim da je vrijeme da se i vi odmorite. Za mene ne morate brinuti, jer će Pepe ostati ovdje ako mi bilo što bude zatrebalo.

Djevojka je još neko vrijeme oklijevala da prihvati ovu ponudu.

— Ja sam vam zaista zahvalan, ali mislim da nema potrebe da još jednu noć ovdje prosjedite.

— Učinila sam to za Esmeraldu.

— Nadamo se da nas do sutra neće zaboraviti — dodao još McAllister.

Čim je otišla, obrati se Pepeu:

— Jesi li kupio stvari?

— Još bolje od toga. Našao sam u kući stare stvari, pa nisam morao potrošiti novac.

— To si dobro učinio — reče zadovoljno McAllister. — A sada idi i donesi mi ih.

— Ali, papa, još zaista nisi dovoljno jak...

— Da ti nešto kažem sine. Čovjek nikad ne ojača ako ostane ležati u krevetu. To je uvijek moj otac govorio, a on je imao velikog iskustva. Ojačati se može samo hodajući ili jašući na konju. O tome nema nikakve sumnje. Prema tome, ako ostanem ovdje ležati, bit će to puko gubljenje vremena.

Možda nećemo moći brzo napredovati, ali ćemo se ipak približiti ljudima koje tražimo.

Dječak je buljio u njega, a onda izađe da donese stvari. McAllister prebaci noge preko kreveta, pa zatvori oči, čekajući da mu popusti vrtoglavica. Uto se vrati i dječak sa stvarima, a McAllister zamijeti kako mu je roba lijepo očišćena i uređena.

— A sada, oružje — zatraži od Pepea.

Neko se vrijeme bavio starim remingtonom, a onda henrijevkom. Kad ih je uredio i očistio, stavi opasač oko pojasa i ustane. Ponovo mu se počne vrtjeti pred očima. Uto priskoči Pepe i prihvati ga za ruku.

— Molim te, oče... — zausti dječak.

— Moli ti što hoćeš. Kad jednom nešto odlučim, više ne mijenjam odluku — reče tvrdoglavec, pa se osloni rukama o zid.

Trebao mu je sada dobar gutljaj viskija više od svega. Ponovo sjedne, pa navuče uz Pepeovu pomoć hlače. Bez njega mu to nikad ne bi uspjelo. Kad je i to obavio, bio je već toliko umoran da bi najradije legao i zaspao. Jedva je svladao tu slabost, podupiru-

ći se o dječaka. Zatim je opet napravio nekoliko koraka. Gotovo je pao, ali je ipak stekao nešto samopouzdanja. Teškom je mukom obukao košulju, a još teže čizme. Nakon još nekoliko koraka uvjerio je sebe kako mu je već bolje, pa je poslao Pepea da spremi konje i sve stvari potrebne za put.

— Hoćeš li moći sam sve to urediti?

— Svakako — reče dječak sa zadovoljstvom, pa se zaputi prema vratima.

Prije nego što je izašao, zovne ga McAllister još jednom:

— Sine!

— Da, papa...

— Ponosim se tobom.

Dječakovo je lice zasjalo od sreće prije nego što je izašao.

Nakon nekog vremena pojavi se Pepe i izvesti ga da je sve obavio.

— Znači, možemo krenuti — reče McAllister.

To mu opet ne bi uspjelo bez dječakove pomoći. Ovako napusti sobu, korak po korak, ne osvrćući se jer mu se opet vrtjelo pred očima.

— Možda je to zaista ludo što činimo — ote se dječaku.

— Sasvim sigurno je ludo — promrm-lja McAllister — tko kaže da nije. Samo je li ikad netko nešto postigao, a da nije učinio nešto ludo?

VI

Trebalo im je šest tjedana da dođu do San Antonija. Bio je to dugačak i naporan put koji je McAllister u početku teško svladavao. Nije mogao u sedlu izdržati više od deset milja. Pa ipak se činilo da je imao pravo kad je rekao da čovjek može ojačati ako se ne prepusti bolesti.

Iz dana u dan se oporavljao, pa je nakon šest tjedana, kad su on i Pepe ujahali u San Antonio, potpuno vratio prijašnju snagu.

Kapetan Gerard Rambole, koji je radio u tom gradu kao šef policije, u svojim je bilješkama opisao i susret s McAllisterom.

»Kad su mi najavili da me traži Remington McAllister, znao sam da je to čovjek na glasu, iako ga još nikad nisam osobno upoznao. Pretpostavljam sam da ću sresti jednoga od mnogobrojnih hvalisavaca i grubijana koji stvari lakše rješavaju revolverom nego razumom, ali sam se prevario. Preda mnom je stajao prijazan čovjek dobra ponašanja, jednostavan i otvoren u razgovoru. S njime je bio i dječak za kojega je rekao da mu je sin«.

Kapetan Rambol je već prije očekivao McAllistera, jer ga je na njegov dolazak upozorio šerif Cassel iz El Pasa, zamolivši ga da McAllisteru pruži svaku moguću pomoć u potrazi za ubojicama. Rambolove ovlasti nisu dosezale do kraja u kojem se krio Rockwell, prema McAllisterovu mišljenju, ali je njegova pomoć mogla ipak biti od velike pomoći. U San Antoniju nitko nije zamijetio nijednoga od ljudi koje je McAllister tražio, što je ovoga u priličnoj mjeri razočaralo.

»McAllister je strpljiv, ali uporan«, zapisao je dalje Rambol. »To me ne bi trebalo čuditi ako je istina da mu je majka bila Indijanka iz plemena Čejena. On se pomirio s time da njegova potraga može potrajati mjesecima, čak godinama. Na trenutak sam čak požalio te bijedne kukavice koje su svojim zločinima izazvale protiv sebe čovjeka kakav je McAllister. Gotovo je bilo neshvatljivo da bi taj miran i tih čovjek mogao pohvatiti zločince takvog kalibra i obračunati s njima.«

Rambol mu je nakon toga održao uobičajeno predavanje kako ne valja uzimati zakon u svoje ruke, a zatim mu obećao da će se smjesta raspitati kod šerifa u kraju Bijelog hrasta; tako se, naime zvao kraj u kojem su živjele Roekwellova i Roscova porodica.

— U svakom slučaju, mora ti biti jasno da će ti tamo slabo tko pomoći. Rockwellovi su suviše jaki i bogati da bi im se itko usudio suprotstaviti bez obzira na to što učine, a imanje Roscovih je od njihovog udaljeno svega pet milja. Što se Roscovih tiče, oni od rođenja mrze zakon. Ako ti tamošnji šerif ne pomogne, ne znam tko će .

Nakon dva dana odmora McAllister i Pepe su se zaputili prema jugu, konačnom cilju svoga puta. Pepe još nikad nije vidio kraj nalik na ovaj, dok je McAllisteru bilo kao da se vraća kući, jer je dobar dio svojih mladenačkih godina proveo u zemlji Bijelog hrasta, uz svoga počima.

Ta zemlja je obrasla gustim i niskim grmljem i bila je teško prohodna, a jahač je morao biti vrlo vješt da pronade put kroz nepregledno more oštrog šipražja. Zato su teksaški konji bili sitniji od drugih, ali i spretniji i otporniji. Osim toga, oni su bili vješti tragači i skupljači stoke koja bi se raštrkala u potrazi za hranom i vješto se skrivala.

Kauboji u ovom kraju dobro znaju kako je opasna trka za stokom i skupljanje stada. Naime, njihovi su konji tako izvježbani da gotovo podivljaju kad pronadu trag stoci. U bijesnom trku kroz grmlje mnogi je kauboj stradao ili ostao povrijeđen.

U tom je kraju odrastao McAllister, naučio se rukovati oružjem i užetom, te žigosati stoku. Tu je naučio i španjolski od meksičkih vakerosa. Vraćajući se ovamo nakon nekoliko godina, razmišljao je o tom vremenu kao o davnjoj prošlosti, prisjećajući se samo lijepih trenutaka, a zaboravljajući na ružne uspomene kojih je također dosta bilo.

Jednom je još kao dječak išao sa počimovim ljudima u potragu za nekim konjokradicama. Kad su ih uhvatili, sami su im presudili i objesili ih na prvo drvo, jer u ono doba nije bilo zakona u ovom kraju. Bila je to strašna uspomena za dječaka koji je od onda mrzio linc i uzimanje zakona u svoje ruke.

Zatim je tu bio i građanski rat koji je opustošio Texas. McAllister se pred kraj rata priključio vojsci Konfederacije kao šesnaestogodišnji dječak i bio je ranjen kod Chickamague. Nakon rata se zaputio prema zapadu. U međuvremenu je bio u blizini, ali se nikad nije dulje zadržao. Kako je posljednji put prije šest godina bio u kući svog počima, zanimalo ga je što će sada tamo naći i kako će oni primiti Pepea. Kako god Meksikanci bili dobri radni-

ei, nikad se na njih nije jednako gledalo kao na bijelce. Bojao se da netko ne povrijedi Pepea, ali je došao do zaključka da je možda bolje da dječak s time što prije raščisti. Svatko vodi neku svoju privatnu bitku, pa je tako i Pepe morao sam riješiti problem svog ulaska u društvo bijelaca. Na sličan je način i McAllister morao svladati svoj problem, jer je u njemu kolalo dosta indijanske krvi.

Dok je tako razmišljao jašući, dogodilo se nešto što nije predvidio i što je umalo u znatnoj mjeri poremetilo njegove planove o povratku kući u kojoj je proveo toliko godina kao dječak za dugih odsustava svog oca Chada McAllistera.

Metak koji je bio namijenjen njemu pogodio je Pepea.

Dogodilo se to zaista neočekivano, dok su jašili kroz grmlje što je potpuno sakrivalo konje, ali je zato jahače isticalo kao metu. McAllister je okrivljavao sebe zbog nepažnje, iako nije mogao pomišljati kako njegovi neprijatelji vjeruju da im je on još na tragu. Ipak, nije smio to dopustiti. Morao je biti stalno na oprezu.

U to je doba sunce jako pripeklo, a kako je Pepe bio ispred McAllistera, ovaj ga je zovnuo da mu kaže kako bi bilo najbolje da se sklone u hlad, pa da nastave put poslije.

Dječak se okrenuo prema McAllisteru. Da to nije učinio, hitac koji je odjeknuo prosvirao bi mu glavu. McAllister je samo vidio kako je dječak pao s konja i ostao nepomično ležati.

Istog trenutka McAllister podbode konja i nađe se uz Pepea. Prije nego što je sjahao, pogledao je preko grmlja gdje se vidio dim od puške. Opazio ga je s desne strane, malo straga. Bilo mu je jasno da je metak bio namijenjen njemu.

U idućem trenutku već je bio kraj Pepea i stavio ruku ispod njegove glave s kojom je tekao tanki mlaz krvi. Iako užasnut od pomisli da Pepe umire, opazio je da je rana samo površinska i da će dječak brzo doći k sebi. Zato ga je ponovo spustio na tlo, a Pepe je otvorio oči.

— Ostani gdje jesi i miruj — upozori ga McAllister.

— Papa — reče dječak — ne ostavljaj me.

— Moram uhvatiti gada koji ti je to učinio.

— Bojim se da ću umrijeti.

— Nećeš umrijeti, to je samo ogrebotina — umiri ga McAllister, dohvati dječakovu karabinku iz sedla i stavi je kraj Pepea. — Ako se bilo tko pojavi, odmah pucaj, jesi li razumio?

— Ali, papa...

— Učini onako kako sam ti rekao. Znaš od početka kakvoga smo se posla latili!

Nakon toga McAllister se baci u sedlo, a istovremeno odjekne još jedan hitac koji mu prozuji iznad glave. Pritješnjen iz konja, on pojuri nekih dvjesto metara, pa naglo zakrene konja udesno, kao da će skrenuti u šikaru, ali to ne učini, nego se vrati.

Cim je pronašao prolaz kroz šikaru, utjera konja u nju. Znao je da se u blizini pred njim krije njihov napadač. Još jednom opali puška prema McAllisteru, a onda se jahač baci na konja u namjeri da pobjegne. McAllister pođe uskim putem kroz šikaru za njim. Put je vijugao, pa je preglednost bila slaba. Ipak u jednom trenutku zapazi jahača kako nestaje iza šikare.

McAllister nastavi trku, ali ga na slijedećem zaokretu jahač dočeka i odmah opali. Bilo je prekasno bilo što poduzeti. I sam ne znajući je li pogođen, McAllister nastavi ravno prema jahaču. U istom trenutku i konj i jahač osjete opasnost od sudara, ali je već bilo prekasno. McAllisterov konj udari u bok drugoga i ovaj se zajedno s jahačem sruši na zemlju. Jahač pokuša dohvatiti svoj revolver, ali ga McAllister spriječi u tome.

Kad ga je bolje pogledao, shvatio je da nikad dosad još nije vidio to lice, što ga je prilično iznenadilo. Konačno čovjek, kome nije moglo biti više od trideset godina ustane pred uperenom cijevi McAllisterova remingtona.

— Kako se zoveš? — upita ga McAllister.

— Dava neka te odnese — opsuje ovaj.

— Gurni nogom taj svoj revolver prema meni.

Čovjek ga poslušao.

— A sada se penji na konja.

Čovjek pride konju, ali u trenutku kad je htio zajašiti, prasne nešto ispod njegove lijeve ruke.

U istom trenutku opali i McAllister. Čovjek se sruši nasred puta, a u rukama mu je još bio mali džepni revolver koji je izvukao ispod sedla.

— Opali još jednom — izazove ga McAllister. — Ja te čekam.

— Neću ti pružiti taj užitak — reče čovjek i baci revolver.

— Onda ustaj!

— Ne mogu, ranjen sam.

— Budi sretan što si živ.

— Iskrvarit ću — zavapi ovaj.

— Penji se na konja, ali ovog puta bez smicalica, jer bi ti to moglo biti posljednje što ćeš učiniti u životu.

Pridržavajući ranjenu ruku drugom rukom, čovjek napravi nekoliko koraka do svog konja, pa se teškom mukom ubaci u sedlo.

— A sad natrag istim putem kojim smo i došli ovamo!

VII

Pepe je potrčao onamo odakle je čuo pucnjavu. Njegovo vrlo zabrinuto lice razvedrilo se kad je opazio McAllistera.

— Sine, drži na nišanu ovu ptičicu, dok ja još malo razgledam okolinu — reče McAllister kad su se približili.

Nakon toga sjaše, pa ga nestane u grmlju na neko vrijeme. Htio se osvjeđočiti je li napadač imao pomoćnika. Uskoro se zadovoljan vratio, pa naredio čovjeku da sjaše i legne na zemlju. Zatim mu otkine rukav s košulje na ranjenoj ruci i pregleda ranu. Tane je ostalo u rani, pa je postojala mogućnost da je i kost povrijeđena. McAllister mu zamota ruku, pa naredi čovjeku da ponovo zajaše konja. Nakon toga pregleda Pepea. Zadovoljan, utvrdi da se ogrebotina već osušila.

— A sada, ako želiš ostati na životu, odvedi nas što prije do neke vode —

obradi se McAllister čovjeku, pa zajaše konja.

— Voda je na milju južno odavde — reče čovjek.

U idućem trenutku već su jašili u tom smjeru. McAllister je bio zabrinut da ih tamo neće dočekati nova zaseda, ali se ništa nije dogodilo. Oni su sjahali, a Pepe je privezao konje tako da su mogli pasti.

Čovjekovo se lice grčilo od bolova kao i od onoga što je očekivao da će se dogoditi. Prema nepisanim zakonima, on je bio osuđen na smrt, samo nije znao kad će ta kazna nad njim biti izvršena. Zato ga je to više iznenadilo kad mu je McAllister ponudio viski.

— Izvadit ću ti to tane, samo te upozoravam da će te paklenski boljeti.

— Neće mi to biti prvi put — reče čovjek — samo ne znam zašto to činiš za mene?

— Želim da živiš — reče McAllister — i to dovoljno dugo da bi propjevao onako kako ja želim.

— O čemu bih ja to trebao da propjevam? — upita on.

— O čovjeku koji te uputio da pucaš na nas.

— Nitko me nije poslao.

— Zašto si nas onda dočekao u zasjedi?

— Htio sam vam ukrasti konje.

— Ne radi se tako kad se kradu konji.

— Ja to tako radim — tvrdoglavo nastavi ovaj.

— Dobro, o tome ćemo poslije, kad ti očistim ranu. Uvjeravam te da ćemo sve vrlo brzo razjasniti.

McAllister mu dade još jedan gutljaj viskija, a zatim i sam dobro potegne iz boce. Operacija je prošla uspješnije nego što je očekivao. Metak je izvađen, ali je ostalo neizvjesno je li kost povrijeđena ili nije.

— Ne znam da li ćeš se i ubuduće moći služiti tom rukom — reče nakon nekog vremena McAllister.

Čovjek ga zabrinuto pogleda.

— Kao što vidiš, nije ti se isplatio posao, a uskoro ćeš se uvjeriti još više u to.

— Kako to misliš?

McAllister se mirno okrene Pepeu.
— Sine, zapali vatru. Odlučio sam da ovaj gad ipak ne prođe nekažnjeno. Udarit ću mu užareni žig posred čela, pa neka ljudi kad ga god vide, znaju da ga je McAllister kaznio.

Čovjek zapanjeno pogleda u McAllistera.

— Ne misliš valjda ozbiljno to učiniti. To rade samo Indijanci!

— Dobro si to rekao, kao da si pogodio da sam ja napolja Čejen. No, što se toga tiče, mislim da su Apaši mnogo vještiji u postupanju sa svojim žrtvama. Od njih sam naučio kako ljude treba natjerati da progovore.

Čovjek se malo zamisli, pa upita:

— Rekao si da se zoveš McAllister?

— Baš tako.

— Da sam to znao, nikad se ne bih upustio u ovo! — reče čovjek sa strahopoštovanjem, tek sad shvativši s kime ima posla.

— Što si mislio?

— Ništa. Nisam imao pojma o kome je riječ.

— Pa zašto si onda pucao na mene?

Bilo mi je ponuđeno pedeset dolara.

— Tko je to bio?

— Ako kažem ime, moj život ne vrijedi više ni pare.

— Ne znam po čemu misliš da ti sada više vrijedi? No, da ti prije nešto ispričam.

Još jedanput je ispričao ukratko svoju priču. Prije nego što ju je dovršio, znao je da neće morati primijeniti silu. Čini se da svaki čovjek ima granicu do koje može biti zao.

— Čuo sam za to u San Antoniju, ali nisam mislio da bi to moglo imati kakve veze s ovim. Zaista, kunem se da ne bih nikad napao ženu, nikad u svom životu nisam nešto slično učinio.

— Zar se nisi toga dosjetio kad ti je Rockwell ponudio novac da me ubiješ? — upita McAllister.

— Rockwell? Nisam ga vidio ni čuo za njega već odavno. Nije mi on ništa platio.

— Tko ti je onda platio?

Čovjek je trenutak oklijevao, a onda reče:

— Jack McGiver, ugledan čovjek u ovom kraju. Ponudio mi je dvadeset i

pet dolara unaprijed i još toliko kad obavim posao. Znao je da me može jeftino kupiti jer mi je gorjelo pod nogama zbog čestih krađa konja. Ljudi su sumnjali u mene, pa sam tim novcem namjeravao odmagliti odavde.

— Gdje mogu naći McGivera?

— Pet milja zapadno od grada.

— U kakvim je on vezama s Rockwellom, Roscom ili Doofayem?

— Kako se nisam toga prije sjetio? Žena Deana Rockwella je njegova sestra.

U međuvremenu je Pepe skuhao kavu.

— Kako se ti zoveš? — upita McAllister.

— Riley Smith.

— Čuj me, Riley, dvadeset i pet dolara imaš, evo ti još dvadeset i pet, penji se na konja i gubi mi se s očiju. Ako te još jedanput ovdje sretnem, teško tebi. Mislim da si se ovoga puta dobro izvukao.

— Više nego dobro. Mogao sam već odavno biti mrtav.

— To je točno. Ali ima mnogo njih koji to više zaslužuju.

— Nisi ti Indijanac, previše si velikodušan — reče Smith i zaputi se prema konju.

— Nisam Indijanac ali sam mješanac — dovikne za njim McAllister.

VIII

Prema McAllisterovu mišljenju, nitko tko navrší dvadesetu ne bi smio dopustiti da ga netko ili nešto iznenadi. Pa ipak je baš njega iznenadio doček na koji je naišao u kući Ralpa Irvinga. Ralph je bio taj kod koga je McAllister odrastao za vrijeme odsutnosti svog oca. On se za McAllistera brinuo iz dva razloga: zato što su i on i njegova žena Emily bili po prirodi dobri ljudi, ali i zato što im je trebalo novac. Oni su bili kao i većina rančera i u to doba, bogati stokom, ali siromašni novcem. Rat je samo pogoršao to stanje. Usprkos poteškoćama, Ralph je ostao McAllisteru u sjećanju

kao ponosit čovjek, odan svojoj zemlji i — svojoj rasi!

Od onda se mnogo toga promijenilo, pa tako i odnosi među ljudima. Bojanzan da će Pepea kao Meksikanca loše primiti izjalovila se pri prvom susretu kad im je obojici pružena srdačna dobrodošlica. Bila je to dijelom i zasluga događaja koji su prethodili njihovu dolasku, za što se ovdje već dosta dugo znalo. S druge strane, i Ralphova se materijalna situacija u dobroj mjeri popravila.

McAllister je bio dočekan kao izbuđen sin. Nije to bio onaj Ralph kojega se sjećao, već ljubazniji smireniji i komotniji. Možda je to došlo sa starošću, ali ga je McAllister jedva prepoznao. Za Pepea se pobrinuo Ralphov pomoćnik, meksički kaplar Antonio Ruiz, koji je s njim postupao najljubaznije što se moglo. I ranč se mnogo izmijenio, iako je još bio u dobrom stanju. Kako su mu rekli Emily je umrla prije nekoliko godina, a o Ralphu se brinula stara Crnkinja. Jedan mu je sin otišao u San Francisco, a drugi je kupio imanje na rubu Staked Plainsa. Stari se Ralph zaista obradovao McAllisterovu dolasku.

Sjedili su kao i nekad te pili viski i hladnu izvorsku vodu.

— Rem — reče Ralph — drago mi je što si ovdje, samo da su druge okolnosti koje su te navele da dođeš. Kad sam prvi put čuo što se dogodilo, nisam naprosto mogao vjerovati da je to riječ o tebi.

— Kada su o tome stigle vijesti ovamo?

— Prije dva ili tri tjedna, možda.

— Što me ovdje čeka ako potražim Rockwella?

Starac se ozbiljno zamislio.

— Moraš ga najprije pronaći. Svi njegovi govore isto: Da se on ovdje nije ni pojavio. Spominju Montanu, Sonoru i druga mjesta gdje bi ga mogao naći. Pa, ipak se meni čini da je on ovdje negdje. Znaš i sam kako je on lud za svojom ženom. Odvratno je kad su ljudi u braku tako zaljubljeni!

Možda je starac imao pravo, pomisli McAllister. I on je cijelo vrijeme vjerovao da će ovdje naći Rockwella. Tko bi mogao zamisliti da je netko

ljubomorniji od Dena? Možda je to što je učinio Esmeraldi bila neka vrst naplate za ono čega ga je McAllister lišio kad ga je strpao u Yumu. Pri samoj toj pomisli zgrčio mu se želudac od muke.

— Što se tiče onoga Frankieja Rosca — oglasi se ponovo Ralph — on je vezan uz svoju majku nenormalnom ljubavlju. Ne znam zašto, ali svi Rockwellovi i Roscovi su rođeni lopovi.

— Možda si slučajno čuo kako se priča da su ovdje vidjeli Doofay ili Yumu Kid? — pitao je McAllister dalje.

— Ništa od toga — reče starac, pa nastavi: — Bojim se da će ti put do Deana prepriječiti tucet opasnih revolvera. McAllister se i sam morao prije ili poslije pozabaviti tom neugodnom spoznajom. U svakom slučaju, nije smio dopustiti da se zbog njega nešto dogodi starom Ralphu.

— Ralph, bojim se da dječaku prijeti opasnost. Kad se počnem ovuda kretati, oni će ga najprije potražiti kod tebe. Imaš li ti kakvo pametno rješenje?

— Rem, reci mi bez uvrede: je li to tvoj pravi sin?

— Nije. Sin iz prošlog braka moje žene...

— Znači, Meksikanac?

— Da — reče McAllister kome je ovo ispitivanje teško padalo.

— Ne brini, vidim da ti je stalo do njega. Sakrit ćemo ga tako da ga nikad neće pronaći — reče Ralph, pa pozove Antoniju.

— Gazda... reče Antonio, obučen po meksički, s velikim šeširom na leđima.

— Sjedni malo s nama — reče mu Ralph. — Trebali bismo tvoj savjet i pomoć.

Ralph mu ispriča cijelu priču na španjolskom.

— Ovdje imaš porodicu. Kako bi bilo da maloga presvučemo i pomiješamo s tvojima — predloži Ralph.

— Ništa jednostavnije od toga — reče Ruiz. — Predlažem da ga sakrijemo kod mog brata Emilija koji je, doduše, odmetnik, ali ima mnogo razloga da mrzi i Rockwellove i Roscove. Ako ga i budu tražili, teško će ga kod njega naći.

— Čini se da je dobro imati takovg brata — nasmije se McAllister.

Antonio Ruiz je smatrao da je time njihov razgovor završen, pa ustane i lagano se nakloni.

— Pepe će nestati. Kad ga budete zatrebali, znat ću gdje da ga potražim.

— U svakom slučaju, pazi kad budete izlazili, da vas tko ne zamijeti — upozori ga Ralph.

— Bez brige, gazda, nitko ga neće vidjeti — odvratí Ralph i izađe.

— Neki ljudi imaju sreće s novcem, a neki s prijateljima. Mislim da u posljednje vrijeme imam sreće i s jednim i s drugim. Ovaj čovjek nije samo moj pomoćnik — reče Ralph misleći na Ruiza — njemu mogu povjeriti svoj život i život svojih najdražih. To je vrst ljudi koju ne možeš kupiti i platiti. On bi mogao imati svoje imanje, ali i ne pomišlja na to, jer smatra da je obavezan prema meni.

Te večeri, kad su Ralph i McAllister bili za stolom, pojavi se Ruiz s dječakom. Pepe je bio vrlo uzbuđen.

— Papa, nije valjda istina ono što Ruiz kaže?

— A što to kaže Ruiz? — upita ga McAllister, praveći se kao da ne zna o čemu je riječ.

— Kaže da će me odvesti u šumu gdje ću biti siguran.

McAllister pomisli kako Ruiz baš nije našao najpogodniji način da njegovu odluku saopći Pepeu.

— Ah, to — nasmije se McAllister usiljeno — vidim da ti Ruiz nije baš sve objasnio. Moj je plan da malo pronjuškam uokolo i izvidim situaciju prije nego što stupimo u akciju. Mislim da ne bi bilo dobro da neprijatelji odmah saznaju da smo dvojica protiv njih. Shvaćaš na to mislim?

Dječak ga je gledao, još ne shvaćajući.

— Ne baš sasvim — reče mirnije.

— Onda me dobro poslušaj još jednom. Jedan od nas mora ostati kao rezerva ako se prvome štogod dogodi. Kako ja dobro poznajem ovaj kraj, jer sam u njemu živio dok sam bio malen poput tebe, otići ću da vidim što se može učiniti. Dok se ja ne vratim, ti ćeš biti kod Ruizova brata Emi-

lija koji je poznati bandit u ovim krajevima.

Pepe na to pogleda Ruiza optužujućim pogledom.

— To mi niste rekli, senor!

Ruiz raširi ruke i malo zakoluta očima.

— Nisam se htio time hvaliti — reče i namigne McAllisteru, igrajući dalje svoju ulogu pred dječakom. — Emilio je najbrži revolveraš u ovom kraju, barem tako pričaju. Kažu, međutim, da on zaštićuje siromašne, a nemilosrdan je s nasilnicima.

Pepe ga je uzbuđeno slušao, a onda se obrati McAllisteru:

— Obećaješ li mi da ćeš, kad obaviš izviđanje, poslati po mene?

— Svakako

— Dobro, onda idem.

McAllister se na to malo nakostija, zadovoljan što je dobro igrao ulogu oca, pa reče:

— Sine, ne moram te podsjećati da je posao u koji smo se upustili za odrasle. Prema tome, očekujem od tebe da se tako i ponašaš, a ne kao malo prije.

— Oprosti, papa — reče dječak koji je tek sad shvatio da se ponio baš kao dječak.

McAllister nakon toga ustane i pođe nekoliko koraka s Pepeom. Izašli su na stražnja vrata u mrak koji ih je okruživao. Ruiz je išao malo podalje, čekajući da se otac i sin pozdrave.

— Pepe — reče McAllister — htio sam ti reći da zapamtiš da si ti moj sin, da je tvoj pokojni otac bio hrabar čovjek baš kao i tvoja majka. Ako se meni štogod dogodi i ti moraš biti hrabar. Opasac s novcem ostavit ću kod Ralpa.

Dječak ga na to obrli rukama, a on ga pogladí po kosi. Bilo je dovoljno uzbuđenja za rastanak.

— Ne brini za mene, već ću se ja vratiti. Valjda ne misliš da ću dopustiti da me nekoliko ušljivih revolveraša ubije. Ti pazi što radiš. Ruizov će te brat sigurno mnogočemu naučiti. On dobro poznaje ovaj kraj i obožava konje.

— Čuvaj se — reče još jednom dječak.

— Možeš mi vjerovati da ću uskoro doći po tebe — reče kroz smijeh McAllister. — A ti pazi da ne postaneš bandid uz svoga budućeg učitelja.

Dječak ga još jednom pogleda, pa se izgubi u mraku zajedno s Ruizom. McAllister se vrati u kuću i sjedne do Ralpa uz još jednu čašicu viskija. Zatim, bojeći se da to ne zaboravi, skine sa sebe opasač s novcem i stavi ga na stol.

— To je sve što imam, Ralph. Molim te da mi to sačuvaš. Ako me ovi gado- vi ubiju, predaj to dječaku.

— Baš si me usrećio time — reče zabrinuto starac.

— Od kuda misliš početi?

— Nemam pojma — slaže ga McAllister. — Sjest ću na konja pa kamo me on odvede.

— Da sam barem dvadeset godina mlađi — zavapi starac.

McAllister ga potapša po ramenu.

— Koliko nam je god godina, uvijek ćemo biti dovoljno jaki da otjeramo zmije iz naše sredine.

IX

Kuća Jacka McGivera bila je poveće četvrtasto zdanje na uzvisini, a oko nje čistina još iz vremena kad se ratovalo s Komančima. Brisani je prostor onemogućavao napadače da se približe neopaženi u namjeri da pokrađu konje i opljačkaju vlasnika. Kuća je bila sagrađena od četvrtastih trupaca i opeke sušene na suncu, dovoljno čvrsta da ustraje u borbi s napadačima kao dobar i siguran zaklon. Staja je bila sagrađena u meksičkom stilu, također sa zidovima od opeke, i to s one strane kuće gdje je vlasniku bilo najlakše motriti na svoje najvrednije blago — na konje.

McAllister je bio siguran da će s te strane najlakše ući.

Polako se spuštao sumrak. Dim se lagano dizao iz kamenog dimnjaka. Kad je prošao kroz glomazna vrata od hrastovine, McAllister se osjećao kao da se nalazi usred tvrđave. Pogled mu

padne na čovjeka koji se njihao u stolici pred vratima i pušio cigaru. Znao je da je to Jack McGiver. Kad se još malo približio, zamijetio je da je McGiverovo lice ispijeno od vjetra i nevremena, a oči mu upale u očne šupljine. Kraj McGivera sjedio je mlađi čovjek, odmah se mašio za pušku kad je zamijetio da dolazi strani ja- hač.

To je zacijelo Johnny, najmlađi McGiverov sin, pomisli McAllister.

McAllister zaustavi konja, a njegove se tamne oči sukobe s pogledom McGivera.

— McGiver!

Čovjek se prestane njihati, a njegove suhonjave ruke grčevito uhvate sjedalicu.

— Rem McAllister!

Mlađić naumi da podigne pušku, ali ga McAllister upozori:

— Momče, makni ruke s tog oružja.

Ovaj se ne pomiče, buljeći i nadalje u došljaka.

— Učini onako kao ti je rekao — zapovijedi mu McGiver.

Momak spusti ruku, a u oči mu navre mržnja. Po svemu sudeći, on će jednog dana biti kao i njegov otac. Jack McGiver je nekad bio jedan od najopasnijih u ovome kraju. O njemu su se pričavale mnoge priče od kojih se čovjeku sledi krv u žilama. Iako to nitko nikad nije dokazao, mnogi njegovi neprijatelji naprosto su nestali kao da ih je zemlja progutala. Poslije su pronađeni obješeni ili prerezana grla. Čovjek pred kojim je McAllister stajao više nije bio onaj McGiver, već izmoreni i zaplašeni starac koji je i te kako dobro znao s kime ima posla.

McAllister sjaše.

McGiver ga pogleda, pa jedva čujno reče:

— Ne znam da te itko pozvao ovamo.

— Niti me tko pozvao, niti će me pozvati — odvrati sa smiješkom McAllister. — Tražim muža tvoje sestre, Deana Rockwella. Nemoj mi samo reći da ga nisi vidio!

— Nisam ga vidio — odvrati McGiver. — Posljednji je put bio ovdje prije nego što je otišao u Arizonu, a

tamo si ga sirpao u onaj paklenski zator, Yumu.

— Nisam čuo da je pobjegao?

— Nemam pojma o tome.

— Sada znaš.

— Po što si došao ovarno? Zakon iz Arizone ne dosiže ovarno.

— Ne gonim ga u ime zakona, već za svoj račun. Ubio mi je ženu i čovjeka kojega sam unajmio. Sada ćeš reći da ni to nisi čuo?

— Nisam ni to.

— Onda se sigurno iza tvojih leđa uvukao u kuću, da ti to i ne znaš, jer što bi inače moj konj radio u tvojoj staji. Obojica naglo bace pogled prema staji. Prvi opet progovori stari McGriver:

— Nema tvoga konja u mojoj staji, ti to dobro znaš.

— Ja znam, ali vi baš niste bili u to tako sigurni. Koga skrivaš u kući?

U tom času mladić progovori prvi put:

— U kući nema nikoga osim mame.

— To je točno — odvрати stari.

— Ako otkrijem da lažeš, spalit ću ti kuću do temelja — zaprijeti McAllister.

Na njihovim licima odražavali su se nemoćni bijes i mržnja. Nitko se nikada nije usudio tako govoriti s McGriverom.

— Nadao sam se da će se Dean urazumiti i uozbiljiti kad se oženio s Jen.

Bila je to uvreda, jer je McGiverova sestra Jenny, koju je ovaj iznad svega obožavao, bila starija od Deana.

Starcu su se ruke počele tresti od bijesa, a Johnnyju su pobijeljele usnice.

— Zaboga, zar mi moramo to slušati, oče? — zavapi Johnny.

— Još i kako morate slušati! To je tek početak — reče McAllister. — Vi i ne sanjate što će se još dogoditi kad sretnem Deana i njegovu bandu. I još jedno upozorenje ako me netko iz kuće bude gađao, uvjeravam vas obojicu da nećete to doživjeti, jer ćete se prije naći na zemlji.

McAllister zatim priđe konju i ponovo zajaše, pažljivo motreći ispod obođa šešira na prozore kuća.

— Mislim da ću posjetiti Jen. Ako je Dean kod kuće, najvjerojatnije ću ga ubiti. Ako nije, malo ću popričati s njom, ona je uvijek voljela tamnopute muškarce.

Na to okrene konja i polako se zaputi prema izlazu. Iako je to možda izgledalo neoprezno, on je bio spreman da reagira poput strijele. Nije vjerovao da će McGiver bilo što poduzeti u tom trenutku. Još je jednom bacio pogled na staju i onda se izgubio u grmlju.

Kad su se oba McGivera vratila u kuću, tamo ih je šutke dočekala Johnnyjeva majka. Uz svaki prozor stajao je po jedan čovjek s napetim puškama. To su bili Hank Doofay i Yuma Kid.

Starica je promrmljala kroz krezuba usta:

— Nisam vjerovala da ću to doživjeti. Već sam mislila da ću sama morati s onom starom puškom na zidu da ga spravim sa zemljom.

Jack je izgledao zabrinuto i umorno.

— Jezik za zube ženo — reče bez mnogo uzbuđenja. — Nismo se usudili pucati da ne stavljamo vas u opasnost — reče Yuma Kid.

— Nismo mogli nikako — doda Doofay.

— Znam, znam — reče nervozno McGiver.

— Ništarije — prosićke stara — sve same ništarije. A ovoga mješanca treba ionako izbaciti iz kuće! McGiver, ti vrlo dobro znaš da ne podnosim indijansku krv u svojoj blizini!

Yuma Kid je pogleda ubitačnim pogledom, ali ona nije ni trepnula.

— Momci — nastavi McGiver ne obraćajući pažnju na ženu — moramo biti vrlo oprezni. Odjašite zaobilaznim putem do Deana i upozorite ga. Najbolje je da tamo ostanete s njime ili se povucite u šikaru. Još se nije dogodilo da potraga izvuče živu glavu iz šikare.

— Možda bi bilo bolje da mu prečacem presiječemo put, pa da ga dočekamo u zasjedi — primijeti Doofay.

— Učinite onako kao sam rekao — ljutito će McGiver — sve je ostalo uzalud sa čovjekom poput McAllistera!

Nakon tih riječi obojica se zapute u staju po konje.

— Oče, zašto mene ne pustiš da obračunam s tim gadom? — javi se odjednom Johnny.

— Ne pravi budalu od sebe — ljutito mu odvrati McGiver. — Tvoje su šanse protiv McAllistera kao gruda snijega u paklu!

— To još ne znači da ga on ne može gadati u leđa — primijeti Johnnyjeva majka.

Jedva suzdržavajući bijes, McGiver joj odgovori:

— Što misliš, ženo, koliko ih je to pokušalo, pa kako su prošli?

Kad su bili na pola puta, Hank Doofay zaustavi konja.

— Kid, odjaši do Deana da ga obavijestiš, a ja ću prečacem, da bih dočekao McAllistera kad se bude pojavio — reče on.

— Ne misliš da bi to bio moj posao — dočeka ga spreman Kidov odgovor.

— Možda imaš pravo, ali ja bolje poznajem ovaj teren, pa znam točno gdje ga mogu dočekati.

— A zašto ga obojica ne bismo dočekali i otpremili onamo gdje mu je mjesto? Vjerujem da ćemo time Deana neobično obradovati — predloži Kid.

— Pa dobro, požurimo onda — prihvati Doofay.

Probijali su se uskim putom prema istoku, sve dok nisu došli do čistine kojom je protjecao plitki potok, a sa čije se druge strane njihov put spajao s jednim drugim putom.

— Mora proći ovuda — reče Hank.

Yuma Kid siđe s konja, pa malo prošvrlja okolo, proučavajući tragove. Uskoro se vrati i reče:

— On nas je pretekao.

— Što? — usklikne Doofay iznenađeno, a konj mu se propne.

— Netko je ovuda nedavno projahao. To je mogao biti samo on.

Doofay se hitro osvrne oko sebe, pa kad opazi gustiš podalje uz potok, poviče:

— U zaklon!

Istog trenutka obojica podbodu konje i jurnu iz potoka prema zaklonu. Tada odjekne hitac.

Doofay poviče:

— Pogođen sam!

Nagnuo se naprijed, ispustio uzde i očajnički se držao konju za vrat da ne

sklizne na zemlju. Kid mu priđe u namjeri da dohvati njegove uzde i povuče konja za sobom, kadli fjučne drugi hitac i za dlaku promaši Kida. Ovaj se prestraši, podbode konja i jurne u šikaru. Istog trenutka Doofay sklizne i padne na zemlju dozivajući Kida.

Kid se zaustavi, dohvati pušku i sjahše. Zatim pažljivo krene natrag. Uskoro je vidio Doofaya kako se napinje pužeći potrbuške. Kid pogleda prema drugoj strani potoka. Od tamo nije bilo nikakva znaka. Napravi još dva koraka kadli odjekne još jedan hitac i pogodi Kida u nogu, pa se ovaj sruši na zemlju. Iako pogođen, Kid je uspio zamijetiti mali oblacić dima, pa uputi hitac u tom pravcu. Nakon toga je nastao zatišje. Kid je razmišljao je li pogodio svoga protivnika. Noga mu je krvarila, ali to je po svemu sudeći, bila lakša rana. U tom trenutku začu je topot konja koji se udaljavao prema jugu.

Sada kad nas je udesio, zaputio se ravno prema Deanovoj kući, pomisli bijesno Kid.

Nije mu preostalo drugo nego da što prije izvuče i sebe i Doofaya oдавde.

— I ti si pogođen? — upita ga Doofay.

— U nogu, ali nije ništa ozbiljno.

Pomogni mi da me posjedneš u sedlo, a ti onda požuri do McGivera. Ja ću se već nekako dovući, ali netko mora obavijestiti Deana.

— Stari će nas ubiti kad nas vidi i čuje što se dogodilo.

— Proći ćemo bolje nego s McAllisterom. Pomogni mi, pa onda odjuri koliko možeš brže. Jack će već nešto smisliti.

X

Kid je imao pravo. McGiveru se smračilo pred očima kad ga je vidio ranjenog i uopće nije htio slušati što se dogodilo sve dok nije iskalio svoj bijes, psujući ih obojicu što ga nisu poslušali. Kad se malo smirio, naredi

Johnnyju da smjesta odjaše Rockwellu i to istočnim putom što brže može. Konja neka goni koliko može, ali Dean mora biti obaviješten.

Kad je McAllister vidio da se Kid i Doofay vraćaju kući, zastane malo i razmisli što bi on učinio da je na mjestu Jacka McGivera u takvoj situaciji McGiver mora obavijestiti Deana, pa će najvjerojatnije poslati svog sina Johnnyja da to učini, ali da ide što daljim putom do onoga gdje su Kid i Doofay bili ranjeni.

McAllister stoga krene prema istoku. Znao je da postoji samo jedan put kojim bi mogao Johnny proći.

Tek što se našao na tom putu, začuje iza sebe konja u trku. Put je bio uzak, a vidljivost slaba. On sjaše da spremno s revolverom u ruci dočeka došljaka.

Johnny naglo zaustavi konja, iznenađen McAllisterovom pojavom, a onda se maši za revolver. McAllister podvigne na njega neka ne pravi ludosti, ali već je bilo prekasno. Metak je prohujaao iznad McAllisterove glave. Ovaj je uzvratio gađajući Johnnyja u ruku, što nije bilo nimalo jednostavno jer mu je konj stalno poskakivao.

Johnny krikne i uhvati se za ruku. Kako je ispuštio uzde, nervozni konj ga je zbacio sa sebe. Johnny se pokušao dignuti, ali nije uspio. Nakon nekoliko pokušaja pođe mu to za rukom. Iz očiju mu je sijevala otrovna mržnja, baš kao i u starog McGivera. McAllister zamijeti da rana nije posebno opasna i da je mladić imao više sreće nego pameti.

— Htio si pokazati koliko znaš, a sad imaš što si zaslužio. Tome te valjda tvoj otac naučio. A sad se vraćaj k njemu i reci mu što se dogodilo. To će ga sigurno obradovati.

— Mogao si me ubiti — proštenje Johnny.

— Možda je trebalo — reče McAllister. — A sad, kidaj!

Momak htjede uhvatiti svog konja.

— A ne, malo ćeš prošetati bez konja — reče mu McAllister. — Ja ću ga povesti sa sobom i ostaviti vezanoga nekoliko milja dalje. Kad dođeš do njega, još ćeš imati dovoljno vremena da stigneš kući.

— Mogao bih iskrvariti — promrmlja Johnny.

— Nećeš ako podvežeš ranu.

Johnny napravi nekoliko koraka, pa se još jednom okrene.

— Ti si sam samcat i nemaš nikakve šanse protiv McGiverovih i Rockwellovih.

— To ćemo još vidjeti — reče McAllister.

Johnny se okrene i odšepesa dalje.

McAllister uzjaše svog konja i povede Johnnyjevog sa sobom kao što je rekao. Nakon nekoliko milja ostavi ga vezanoga uz put, pa skrene uskim poprečnim putom kroz šikaru, da bi se dvadesetak minuta poslije toga našao na putu koji je vodio do Deana.

Dan je bio sve bliže izmaku što se on više približavao Rockwellovoj kući. Nakon još jednog sata jahanja znao je da je stigao, iako se kuća još nije vidjela. Sjaše s konja i sveže ga, a sam pođe dalje pješice. Sumrak je zahvatio cio kraj, a kad je opazio svjetla na kući, potpuno se već smračilo. Sada je bio potreban krajnji oprez, jer je Rockwell mogao biti sam sa svojom ženom u kući, a mogao je biti i s još nekim. U svakom slučaju, Deanu bi bilo slično da sjedi kod kuće nakon svega što je bio učinio. S druge strane, bilo bi pravo čudo uhvatiti ga tako jednostavno, jer je on bio poznat kao jedan od najlukavijih protuha i najopasnijih razbojnika.

McAllister zastane načas i osvrne se uokolo, koliko mu je mrak omogućavao da vidi. Imanje je bilo zapušteno i nije uopće bilo nalik na ono koje je vodio Deanov otac, stari Ransome Rockwell, za koga kažu da je umro od srčane kapi kad je vidio što mu je od sinova postalo. I on je bio divlji i nasilan čovjek, ali nije išao dalje od zadjevice i tučnjava s Meksikancima. Jednom je, doduše, ubio čovjeka, ali iz ljubomore. Drugih sukoba sa susjedi-ma nije imao.

Dean je krenuo putem razbojništva. Sammy, mladi brat, pijao se. A Stu, njihov polubrat, pretukao je nekog čovjeka, opljačkao banku u Missouriju i bio zbog toga i drugih zločina u zatvoru.

Takvi su bili ljudi kojima je McAllister dolazio u posjetu, s namjerom da jednoga od njih povede sa sobom i preda sudu. Bila je to suluda zamisao suprotstaviti se sam cijeloj družini ubojica, a tu su bili i Roscovi i McGiverovi. Što je najgore, javno mišljenje također je bilo sigurno na njihovoj strani, jer su oni događaje prikazali u sasvim drugom svjetlu nego što su se odigrali. Prema tako stvorenom mišljenju, najvjerojatnije je McAllister taj koji ih traži i prijeti im smrću, iako oni to nisu ni po čemu zasluživali.

Na koga se ovdje mogao osloniti? Ni na koga, osim na starog Irvinga i šaćicu njegovih. No bilo je bolje njih ne miješati u sve to. Sam je morao obaviti što je bio započeo.

Obišao je kuću u tišini i uvjerio se da samo jedno svjetlo gori. Ipak je provjerio, šuljajući se od prozora do prozora, nema li tamo nekoga tko sjedi u mraku. Nikoga nije spazio. Konačno je došao do osvijetljenog prozora i zavrilo pažljivo sa strane. Bila je to starinska kuća u kojoj je središnja prostorija bila kuhinja s dugim drvenim stolom za kojim se ručalo. Na njemu je stajala svjetiljka, ali još nikoga nije vidio. Zato se sagne, pa proviri s druge strane.

Sad je mogao vidjeti ženu tamne kose kako šije. Lice joj je bilo zakriveno kosom. U tom času začuje komešanje u staji koja mu je bila iza leđa. Dosjetio se da bi bilo potrebno umiriti konje, kako oni ne bi svrnuli pažnju ukućana na njegovu prisutnost. Zaputao se u staju, potapšao konje, umirujući ih. Usput je zamijetio da nijedan od konja nije bio nedavno jahan i da nijedan nije bio njegov.

Ubrzo zatim vratio se do prozora koji je bio osvijetljen. U kući se ništa nije promijenilo. Žena je sjedila na istom mjestu i šila.

McAllister odlučio da reskira, pa po kuća lagano na prozor. Žena naglo okrene glavu i iznenađeno se zagleda u njega svojim lijepim svijetlomodrim očima. U njima nije bilo ni traga McGiverove mržnje i ubojitosti, iako mu je bila polusestra. One nisu pokazivale čak ni neku naročitu zabunu ili neodoljivost uviđajući McAllisterovu poja-

vu. Žena ustane, ni jednom se ne osvrnuvši prema unutrašnjim prostorijama, te se zaputi prema vratima.

Kad ih je otvorila, on je stajao sasvim blizu ugla kuće. Zbog opreznosti je zapravo morao imati revolver u ruci, ali je od toga odustao, jer mu je bilo neprijatno da ženi prijeti revolverom.

Zastala je na vratima. Lice joj je bilo u mraku kad joj se približio.

— Zdravo, Jen.

— Jesi li svjestan ludosti koje činiš?

— odvratila ona.

— Jesam — reče on. — Učinio sam ono što se od mene i očekivalo.

— Rem, ti si mrtav čovjek.

— Nemam namjere da umrem — odvratila ona.

— Tko je od nas ima? — upitala ona. — Tko je od nas isplanirao ono što mu se dogodilo? Jesam li se ja željela udati za čovjeka kakav je Dean? Ili roditi se u McGiverovoj obitelji? Jesam li ja htjela provesti svoj život ovdje u nekakvoj baraci i sakrivati se po šikarama?

— Nisi se promijenila Jen.

— Nisam se promijenila, na žalost, baš kao što se ni ti nisi. Oboje smo ostali jednake budale.

— Htio bih razgovarati s tobom — reče on. — Ne znam da li skrivaš Deana u kući ili ne. Za svaki slučaj, možda bi bilo najbolje da malo prošećemo.

— Zašto ne? — odvratila ona spremno.

— Rijetko se kada čovjeku pruža prilika da šeće s nekim za koga zna sigurno da će za nekoliko minuta biti mrtav. Za svaki slučaj, primit ću te ispod ruke kako bih onemogućila Deana da te gađa u leđa.

— To nije loša zamisao. — odvratila McAllister.

— Samo što ti ni to nije neka naročita zaštita. Tko zna koliko je njemu stalo da ja još živim!

Zaustavili su se ispod prvog hrasta.

— Hoćeš li jedan pametan savjet, Rem? — upitala ga ona.

— Tko ga ne bi htio?

— Zaboravi ono što ti se dogodilo, sjedaj na konja i nestani što prije odavde.

— Da li bi ti mogla tako nešto zaboraviti? — upita je on.

— Otkud da znam? Nikad nisam imala nešto vrijedno zbog čega bi me bolelo kad bih to izgubila.

— Jen, reci mi gdje je Dean — prekinje je on.

— Zar očekuješ da ti to kažem?

— Ako malo bolje razmisliš, znat ćeš da će prije ili poslije biti uhvaćen.

— Rem, zar ne shvaćaš da imaš protiv sebe McGivera, Rockwellove i Roscove? Ne možeš se boriti protiv svih njih.

— Mogu pokušati.

Ona mu pokaže rukom:

— Tamo je u šikari. Tko zna gdje. Teško ćeš ga naći, a ako ga i nađeš, nećeš se živ vratiti.

— Možda i neću — složi se McAllister — ali ti obećajem da neće ni on.

Tada se u mraku ispod hrastova začuje glas:

— Moj je revolver uperen na tebe, McAllister. Rosco, javi se, neka shvati da mu stojiš iza leđa.

— Tu sam — javi se Rosco s druge strane.

Na to će Dean Rockwell:

— A sada se ti, dušo, odmakni od njega, da ne bi slučajno tvoja lijepa glava stradala umjesto njega.

Jean se odmakne od McAllistera.

— Ostani gdje jesi, Dean, ja ću mu skinuti opasač — reče Rosco.

McAllisteru se učini kao da je gol kad je ostao bez svoga oružja, nesposoban za svaku obranu, otvorena meta pred njihovim revolverima. Malo se zgrčio, očekujući hitac. Moglo se to odmah dogoditi, bez mnogo razgovora. S njima dvojicom nije bilo šale. Odlučili su da ga ubiju, pa će to i učiniti.

— Što si nakanio, Dean? — upita Jen.

— Ostani tu, pa ćeš vidjeti — odvrati ovaj. — A sada naprijed, prema kući! Kreći, McAllisteru!

McAllister krene. Po Rockwellovoj zapovijesti, Jen pođe naprijed i otvori vrata. U kuću uđe najprije Rosco, a zatim iza njega Rockwell ugura McAllistera. Ovaj zatetura, a kad se uspravio, zatekne Jenin pogled. Stajala je nepomično i gledala u njega.

— Imala si priliku da se oslobodiš

ovog ludaka. Zašto je nisi prihvatila? — upita McAllister.

— To je pitanje koje postavljam sebi otkako sam pristala da te navedem u zamku — odvrati ona.

Rockwell zalupi vratima i spusti zasun. McAllister ga pogleda na svjetlu i zapazi da se prilično porušio otkako ga je posljednji put vidio. Rockwell je bio visok i vitak čovjek koga je vrijeme provedeno u Yumi prilično istrošilo. Lijepa duga kosa padala mu je do ramena. Nosio je bradu i brkove. Moglo bi se reći da je lijep čovjek da ga oči nisu izdavale. Bilo je u njima nečeg divljeg, neobuzdanog, nepredvidivog. To je bio čovjek koji je u jednom trenutku mogao nježno gladiti nekome glavu, da bi ga u idućem trenutku ubio.

McAllister zatim pogleda Rosca i učini mu se da shvaća u čemu su se njih dvojica dopunjavali. Rosco se činio čvršćim karakterom, pa ipak je slijepo slijedio Deana. Tamo gdje bi Dean odustao; Rosco bi nastavljao. Koliko je Dean bio spor u kretnjama i odlukama, toliko je Rosco bio brz i okretan. Obojica su bili od onih koji su uzimali što im se prohtjelo i živjeli od nasilja. To im je prešlo u naviku i postalo pravim užitkom.

— Ti, ženo, šuti, ako ne želiš da ti opalim jednu zaušnicu od koje se nećeš tako brzo oporaviti — izdere se Rockwell na Jen.

— Baš me zanima koliko Jen zna, Dean — reče McAllister. — Ne vjerujem da si joj rekao istinu. Što ona zna o tome kako si upao kod mene? Sigurno si joj rekao da nisi imao namjere ubiti moju ženu, nego da se to dogodilo nesretnim slučajem. Je li da ti je tako rekao, Jen?

Ona samo kimne.

— Zaveži, McAllister! — procijedi Rockwell kroz zube.

No McAllister se nije dao smesti.

— Sigurno ti nije rekao što je učinio mojoj ženi prije nego što ju je ubio?

— Nisi valjda!! — zavapi Jen. — Reci da to nije istina, Dean!

Tišinu je prekinuo Roscov podsmjehljivi glas:

— Čini se da ni ti još ne znaš cijelu priču, Rem. Naplatili smo ti dobro za

Yumu. Nije to blo samo Dean, svi smo to učinili redom. Najprije smo ubili Meksikanca, a onda...

Jen se primi rukama za glavu, pa poviče prema Deanu: — Prljava životinja, gnjusni gade...

On na to napravi dva koraka prema njoj i pljusne je svom snagom preko lica, tako da se ona krvavih usana srusila na pod.

— Frankie, previše pričaš, uvijek sam ti to govorio — reče nakon toga mirno Roscu.

— To je istina — veselo uzvрати ovaj.

— Kako bilo — nastavi Rockwell — McAllistera smo namamili u zamku i sada možemo raditi s njime što hoćemo. Šteta što i ostali nisu ovdje da nam prave društvo i da vide kako će nam on platiti za Yumu.

Na to će McAllister:

— Lijepo si to smislio, Dean, ali samo si u jednome pogriješio. Niste me namamili u zamku. Poznajem tebe, a poznajem i Jen. Svjesno sam se uputio u to, pretpostavljajući da će se tako završiti.

Rosco se na te riječi nasmije.

— Jest li ga čuo?

On to nama priča i vjeruje da ćemo mu povjerovati.

Rockwell ga je neko vrijeme, ne vjerujući, gledao, a onda reče:

— Prekasno je za pretvaranje, čovječe, zar ne shvaćaš da si već mrtvac. To što još stojiš na nogama samo je naša dobra volja, jer se želimo s tobom malo pozabaviti.

— Kao mačka s mišem? — upita McAllister.

— Otprilike tako, dobro si to rekao.

— Samo što ste opet napravili jednu pogrešku.

— A koju to? — upita sa zanimanjem Rosco.

McAllister pogleda Rosca i otkrije na njegovu licu tragove zabrinutosti. Znao je da Roscu ne ide u glavu kako to da su se na tako lak način dočepali McAllistera.

— Pogrešno raspoređujete igrače u ovoj svojoj igri. Ja sam taj koji je mačka, a vi ste miševi.

Jen se podigla s poda naslonila na stol. Našla se između Rosca i Rockwella. U McAllisterovoj glavi je proradio

obrambeni sustav. S jedne njegove strane stajao je radni kuhinjski stol, a s druge ognjište iznad kojega je visio veliki kuhinjski nož. Nasred stola u sobi stavio je Rosco njegov revolver. Ako želi bilo što poduzeti i ostati živ, mora dobro upamtiti udaljenosti od pojedinih predmeta kao i to koliko mu treba vremena da ih se domogne i zatim skloni.

— Ima pravo, Dean. Ne sviđa mi se to baš mnogo — napomene Rosco.

— Glupost, nasjedaš mu na prazne priče. Vidiš da želi dobiti na vremenu — reče Rockwell.

— Nisam baš sasvim siguran u to. Znamo ga vrlo dobro, ali takvu glupost još nikad nije učinio, niti nam je nasjeo tako lako.

Na to se oglasi Jen:

— I nakon svega toga ti si imao obraza da se vratiš k meni...

— Zavežli — izdere se Rockwell.

— Stitila si divljeg psa, Jen — reče McAllister. — Udala si se za divljeg momka, samo što onda još nije radio takve stvari. Sada je postao opasan za svoju okolinu jer je potpuno poludio.

Rockwell se nije dao smesti tim riječima.

— Možda imaš pravo, Frankie — reče. — Možda je on nas namamio u zamku, ali bez obzira na to stradat će kao što smo predvidjeli.

— Idem vani izviditi što se zbiva, možda nešto otkrijem — reče Rosco.

— Previše je mračno.

— Ipak ću pokušati.

Rosco priđe vratima. Bila je to prilika za McAllistera, ako je on uopće imao priliku da se iz toga izvuče. Sva- ke je, naime, minute Rockwell mogao opaliti iz svoga revolvra.

— Ostani da ga čuješ kako vrišti — reče Rockwell.

— Ne čini to — vrisne Jen.

Na trenutak je Rockwellova pažnja bila odvraćena od McAllistera. Ovaj se trenutak okrene i dohvati nož iznad peći. Činilo se da je Rockwell opalio u istom času, ali McAllistera tamo više nije bilo. Metak se odbio od peći i zabunja po sobi. Žena je vrisnula. McAllister se digao na trenutak s poda i bacio nož. Metak prozuj iznad njegove glave. Rockwell zaurla kad ga

je pogodio nož. McAllister se naglo podiže i baci na stol da bi dohvatio svoj pištolj.

Znao je da Rosco već puca iz svoje-
ga revolvera.

— Skloni se, Jen! — poviče on, gađa-
jući Rosca.

! Bacio se na pod jer je u tom trenut-
ku prozujalo još jedno tane kraj nje-
ga. Istovremeno je opalio, a netko se
srušio na vrata svom svojom težinom.
Soba je bila sva u dimu izgorjelog ba-
ruta. McAllister se pažljivo povlačio
prema kraju sobe odakle je imao bolji
pogled na situaciju. Jen je bila nepo-
mična, a Rockwell je, iako u grču,
praznio svoj revolver pucajući suludo
u svim pravcima.

McAllister još jednom opali prema
njemu i pogodi ga tako da ga je napo-
la okrenuo i oborio na pod. On se još
nije predavao, ali uskoro više nije
imao metaka. Onda se očajnički okre-
ne prema Roscu koji je sjedio na
podu naslonjen na vrata, gotovo u nes-
vijesti. Uz Rosca je ležao njegov revol-
ver. Rockwell posegne za njim.

— Stoj! — upozori ga McAllister s
uperenim revolverom.

Rockwell se ukoči, pa pogleda McAl-
listera. Činilo se da ne može odoljeti
iskušenju. Onda ipak shvati besmisle-
nost takve kretnje, pa se priljubi uza
zid.

— Jen! — zovne McAllister.

Odgovora nije bilo. Jen je nepomič-
no ležala u lokvi krvi.

Rockwell očajnički krikne i dopuže
do nje, gdje ostane na koljenima.

— Jen — šaputao je — Jen...

McAllister, držeći na nišanu Rock-
wella, zgrabi Roscov revolver.

— To je druga žena koju si ubio,
Rockwell — reče ledenim glasom McAl-
lister.

On ga i ne pogleda. Činilo se da je
plakao.

XI

Mjesto u koje su ušli trebalo je da
bude pokrajinsko sjedište, iako je nali-
kovalo na malo teksaško selo. Mjesto
se zvalo Garter, iako nitko nije znao

zašto je i po kome dpbilo to ime.
McAllister je bio svjestan opasnosti
kojoj se izlaže kad je došao ovamo,
ali drugog izbora nije imao. Morao je
prijaviti Jeninu smrt šerifu, jer da to
nije učinio, nikad više ne bi mogao
dokazati tko je za to odgovoran i teš-
ko da bi iz Texasa izvukao živu gla-
vu.

Glavna opasnost prijetila mu je od
ljudi, a ne od šerifa, jer su oni ma-
hom bili na strani svojih mještana.
Šerif je također mogao biti na njiho-
voj strani, ako ni zbog čega drugoga,
a ono zbog opasnosti koja mu je prije-
tila ako postupi drugačije. Kako bilo
da bilo, morao je doći u Garter, ma-
kar se opet izložio smrtnoj opasnosti.

Za jednog je konja bila vezana um-
otana pokojnica, a na drugima su ja-
hali Rosco i Rockwell, vezanih ruku.
Jedan drugome previli su rane koje
su i te kako osjećali za vrijeme jaha-
nja do grada. McAllister na to nije
obraćao mnogo pažnje. Bilo mu je sve-
jedno hoće li koji od njih iskrvariti ili
umrijeti putem.

Čim su ušli u mjesto, okupila se
oko njih grupa znatiželjnika koji su
ih pratili putem do šerifova ureda.
Šerif se zvao Wagner Alberts. Bio je
to čovjek od četrdesetak godina, kru-
pan, dugih brkova, malo nespretn u
hođu, što ga nije smetalo da o sebi
ima najbolje mišljenje. McAllister je
poznavao takvu vrst ljudi. S njima je
u uvijek bilo nepravilika, iako nisu bili
uistinu opasni. Šerif pogleda užasnuto
došljake, pa upita:

— Što to treba da znači?

Rockwell se uspravi u sedlu i hitro
reče:

— Ja ću reći što se dogodilo.

McAllister ga prekine:

! — Ovdje ću ja govoriti, a ti zaveži.
Tako si ti, uostalom, rekao i svojoj
Jen, sjećaš li se?

— A ti se prisjeti da si sada u mom
gradu — reče Rockwell.

Bilo je to dovoljno da izazove nego-
dovanje među ljudima koji su svu svo-
ju naklonost poklonili Rockwellu i
Roscu.

— Dobro, ako je to njegov grad —
reče McAllister obraćajući se ljudima
— ako je on vaš omiljeni bandit broj

jedan, a ovo broj dva, moram vam reći da je to i moj grad. Ja sam Remington McAllister. Vi ste sigurno čuli samo dio onoga što se zbilo u Arizoni, a ja želim da saznate sve.

— To su laži — poviče Rosco odjednom — ne vjerujte mi!

McAllister podigne svoj glas kojim nadjača sve ostale.

— Ova su dvojica pobjegla iz Yume, vi to dobro znate. A ovaj je čovjek ovdje — pri tom pokaže na Rockwella — ubio moju ženu, da i ne govorim o ostalome. Oni su to priznali kad su mislili da su me uhvatili i da će na brzinu svršiti sa mnom. Rockwellu je to, čini se, prešlo u naviku da ubija žene, jer je sinoć ubio i svoju vlastitu ženu.

Na te riječi Rockwell poskoči u sedlu, vičući da su sve to laži, a onda odjednom posustane i zašuti.

— Ako je to istina — reče šerif — što ćemo još provjeriti, onda će pravda biti zadovoljena. Neka optuženi siđu s konja i uđu unutra, a netko neka pozove liječnika.

— Samo malo — reče McAllister — nemam namjere da vam predam ovu dvojicu. Došao sam prijaviti smrt ove žene i dopremio njeno tijelo da bude dostojno pokopano.

— McAllister nas je zaskočio u Deanovoj kući — javi se Rosco. — Kako bi inače bilo moguće da nas obojica budemo ranjeni, a njemu da ne bude ništa?

Sve se više ljudi okupljalo.

McAllister pomisli kako je napravio neizmjernu glupost što je došao u grad sada, umjesto da to učini po mraku, kad ne bi sebi natovarilo na vrat sve te ljude.

Jedan se od njih progurao sasvim naprijed, najviše prijeteci McAllisteru.

— Ova su dvojica moji rođaci i ja neću dopustiti da budu odvedeni ni na ovaj ni na koji drugi način. Kažeš da je Dean ubio svoju ženu, a svi u ovom kraju znaju da se čak ovamo vratio samo zbog nje. Ne poznajem odanijeg muža od njega.

— Da je bio odan, ne bi je ostavljao samu, tukao i na kraju ubio — reče mirno McAllister.

Čovjek nije popuštao.

— Lažeš i ja ti tvrdim da nećeš odvesti sa sobom ovu dvojicu!

McAllister zašuti na trenutak, a za njim se povedu i ljudi. Uvijek je dolazilo do kritičnih situacija kad bi netko nazvao lažljivcem nekoga koji je držao pušku ili revolver u ruci, kao što je je to sada činilo McAllister.

— Ponovi to s revolverom u ruci, ako se usuđuješ — odvrati McAllister.

Čovjek se malo povuče, a onda osjetivši da ima podršku prisutnih, nastavi:

— Znamo mi takve kakav si ti. Ne trebaš nam ovdje. Da nije bilo starog Irvinga, tko zna što bi od tebe bilo.

McAllister podigne pušku i usmjeri je prema čovjeku.

— Natrag — reče — svi natrag osim šerifa.

Nitko se nije ni pomakao. Onda netko iz pozadine poviče:

— Nije on sam, ima nas još tu koji ćemo zaštititi tvoje uhapšeničke, i to s puškom u ruci.

— Najbolje ti je da položiš oružje — dreče drugi.

McAllister odjednom zamijeti ljude s puškama, pa reče:

— Nije to ništa. Tako je bilo kad sam ih spremio u Yumu, kad su me zaskočili u El Pasu, kad su me slijedili Kid i Doofay, kad me Jen namamila u zamku kod Rockwella. Razmislite dobro, ti su ljudi ubili moju ženu i mog pomoćnika, ja nemam mnogo izgubiti. Ako napadnete mene, najprije će poginuti oni.

Čak ni to nije imalo nekog odjeka u ljudima. Oni su i dalje držali puške uperene u njega.

— Iznenaden si, je li? — javi se opet onaj čovjek. — Kao što vidiš, najbolje ti je da odbaciš pušku i predaš se.

McAllister je razmišljao na trenutak što da učini kadli se dogodi nešto sasvim nepredviđeno. Iza okupljenih ljudi, negdje blizu sredine ceste, dizao se stari hrast. U njegovoj sjeni netko je opalio iz puške.

Sve se glave okrenu onamo.

Polako se iz sjene pojavio osamljeni jahač s puškom u desnoj ruci, uperenom u grupu ljudi koji su oružjem prijetili McAllisteru.

— Odložite svoje pucaljke! — reče jahač. — Ili ću najbližemu morati pokazati da se ne šalim.

McAllister je bio podjednako iznenađen kao i oni kojima je čovjek zaprijetio. Bio je to Ransome Keys Avarđ, čovjek s kojim su se on i Pepe upoznali na putu iz Novog Meksika.

— Možda mislite da vas je više — nastavi Avarđ — ali ne zaboravite da ćete se naći u unakrsnoj vatri i da će vas malo ostati na nogama prije nego što nas dvojicu ubijete. Zato lijepo poslušajte McAllistera i povucite se, a nama prepustite da ostalo riješimo sa šerifom.

Ljudi sklone oružje i polako se povuku. McAllister ostane sam sa svojim zatvorenicima i šerifom. Njima se uskoro priključio Avarđ. Bio je to rijeđak slučaj kad McAllister nije bio gospodar situacije, pa je Avarđ morao umjesto njega odlučivati.

Mislim da bi najbolje bilo da se što prije sklonimo u šerifov ured i tamo ga uvjerimo u zakonitost i ispravnost našeg postupka.

I dok je Avarđ ledenim mirom motrio ljude, što je ostavilo dubok dojam na njih, McAllister je skinuo dvojicu zatvorenika s konja koji su vrlo nesigurno stajali na nogama, dok je šerif nalikovao na čovjeka čoga je napustila svaka misao i potpuno je izgubio moć govora i snalaženja.

— Mislim da bi bilo najbolje da što hitnije pozovete pogrebника, ako takav ovdje postoji, da pokopa tijelo ove žene — prekine ga McAllister.

Ovaj se prene i pozove čovjeka, a zatim otvori vrata svog ureda u koji su se povukli McAllister, Avarđ i njihovi zatvorenici.

— Oni moraju ostati ovdje — reče šerif koji se malo pribrao — ako ni zbog čega drugog, a ono zato što ne mogu jahati.

— Vodim ih u San Antonio odakle će biti sprovedeni u Arizonu — reče McAllister.

— Nimate pravo na to.

— Ja sam ih uhvatio.

Šerif nastavi izvlačiti se:

— Mislim da u tom poslu šerif ipak ima prednost. Tko me može spriječiti da to učinim?

— Ja — odvrati McAllister i pokaže na svoju henrijevku.

— To je protuzakonito.

— Dosta tih gluposti — odsječe McAllister. — I previše sam umoran da se natežem. Ova su dvojica ubojice i bjegunci. Arizona ih traži i Arizona će ih dobiti, a vjerujem da će ih Arizona i objesiti.

Šerif poviče:

— Nećete dospjeti daleko, zar ne vidite da su svi protiv vas?

— A što će se dogoditi ako ih ostavim ovdje? — izdere se McAllister na njega. — Ako ostanu u zatvoru, ovi će ih momci začas izvući. Mislim da je to više nego jasno, pa nema potrebe da se nadmudrujemmo.

— Zaboravljate da oni drukčije zamisljaju ono što se dogodilo u Arizoni.

McAllister mu priđe i reče:

— Dobro, zaboravimo ono što duguju meni, ali oni su još bjegunci iz zatvora.

— Zadržat ću ih ovdje dok ne dobijem o tome obavijest iz Arizone — tvrdoglavo će šerif.

— Nije potrebno čekati na to. Dovoljno je nazvati kapetana u San Antoniju.

— Znači li to da on zna zbog čega ste ovdje?

— On me je poslao.

To je bio posljednji udarac šerifu.

Na to će Avarđ:

— Približava se neki čovjek u crnom, s velikom torbom u ruci.

— Sigurno je to liječnik, neka uđe — reče McAllister.

Čovjek s torbom nervozno uđe i odmah počne jadikovati nad sudbinom dvojice ranjenika. Uskoro se uspostavilo da im je u rodu kao i velika većina ljudi koji su vani prijetili McAllisteru. Sve njegove proteste McAllister je odbio, zahtijevajući od njega da što prije previje ranjenike i da ode.

Avarđ ga nakon nekog vremena upozori da se vani opet skupljaju ljudi na konjima, pripremajući najvjerojatnije potjeru.

Prije nego što ga je Avarđ mogao spriječiti, McAllister izađe iz šerifova ureda i obrati se okupljenim jahačima:

— Morat ćete biti vrlo oprezni sa svojom potjerom, jer ako opalite i jedan metak, možete se pozdraviti s Deanom i Frankijem.

Nakon toga on se vratio u kuću popraćen mnogobrojnim prijetnjama okupljenih. Avard nije sumnjao u to da su mu povjerovali. I sam je povjervovao da bi McAllister tako postupio nakon svega što mu se dogodilo i što su oni njemu učinili. Da je on u McAllisterovoj koži, pomisli Avard, tko zna da li bi ta dvojica još bila na životu.

XII

Kad su izašli iz šerifova ureda, ljudi su se razišli. Nestalo je i onih koji su bili naoružani, kao da ih je sve odjednom progutala zemlja. McAllister i Avard su šutjeli zaokupljeni mislima kako da svoju namjeru provedu do kraja, kako da dvojicu zatvorenika odvedu do San Antonija, gdje ih je čekala ruka zakona.

McAllister, nezadovoljan sam sa sobom zato što je šerifu odao smjer njihova kretanja, ubaci zatvorenike u sedla, pa pogleda Avarda koji je već bio spreman za put kao da je riječ o popodnevnoj šetnji. Kako se taj čovjek stvorio ovdje da mu pomogne u pravom trenutku, pitao se McAllister. Od kuda je dojašlo? Smatrajući da sad nije pravi trenutak da o tome razmišljaju, baci se i sam u sedlo u namjeri da krene.

Serif, nezadovoljan razvojem događaja koji su ozbiljno poljuljali njegov ugled u ovom kraju, promrmlja:

— Požalit ćete zbog ovoga!

— Ako to nešto znači — odgovori mu McAllister — ja sam već požalio. Trebalo je da se obojice otarasim već davno, a ne da ih vučem sa sobom.

Krenuli su polako kroz mjesto, pomno prateći sve oko sebe s puškom u ruci, ali se ništa nije dogodilo. Kad su izašli, zaputili su se putem kraj gotovo presušenog potoka oko koga je izraslo visoko šipražje. McAllister zabrinuto pogleda onamo, bojeći se zasjele.

No, ni tamo nije bilo nikoga, kao da su Rockwellovi i Roscovi prijatelji tražili bolju priliku, kao da nisu htjeli ništa reskirati. McAllister opet pogleda Avarda koji nije dopuštao da mu se na licu čita zabrinutost. Što li je toga čovjeka, koji očito nije bio stvoren za Zapad, natjeralo da luta ovim krajem i da se izlaže tolikim naporima i opasnostima?

Počeli su se uspinjati putem preko brežuljaka. Kad se jednom popnu gore, pomisli McAllister, bit će sjajne mete za svakog tko lole zna ciljati.

Prije pravog uspona McAllister odjednom skrene ulijevo, pa se Avardu učini kao da ga je progutala gusta šikara. Idući za njim, uvidi da je to uzak put kojim može samo jedan jahat prolaziti. Uskoro se put proširio i oni su se našli s druge strane potoka, obilazeći uzvisinu preko koje je vodio glavni put.

McAllister, koji se dosjetio da postoji takav zaobilazni put, pričekao malo Avarda koji je jahao straga, da mu saopći kako je to poduzeo kao mjeru opreza, pretpostavljajući da bi ih njihovi progonitelji mogli napasti s mnogo više uspjeha na glavnom putu. Tako im možda uspije da ih barem malo zavaraju.

Nastavili su umjerenim tempom, jer se McAllister bojao brzog jahanja zbog one dvojice koji su bili u prilično lošem zdravstvenom stanju. Bojao se da potpuno ne onemoćaju putem, ili da ne umru, što nije bilo u njegovu planu. Želio je da budu sposobni prisustvovati suđenju i izvršenju presude. Sve ostalo bilo bi prejednostavna kazna za njih.

— Ne mogu više — proštenje Rockwell — moramo se malo odmoriti...

— Prestani jaukati — prekine ga Rosco — zar ne vidiš da on uživa u tvojim mukama?

Ne obraćajući pažnju na njih, McAllister reče Avardu:

— Moramo se domoći pogodnog mjesta za odmor. Ako bismo se ovdje postavili, potpisali bismo sami sebi smrtnu osudu. Jahat ćemo još malo da bismo se domogli one stijene — reče on i pokaže rukom na drugu stra-

NOVO!

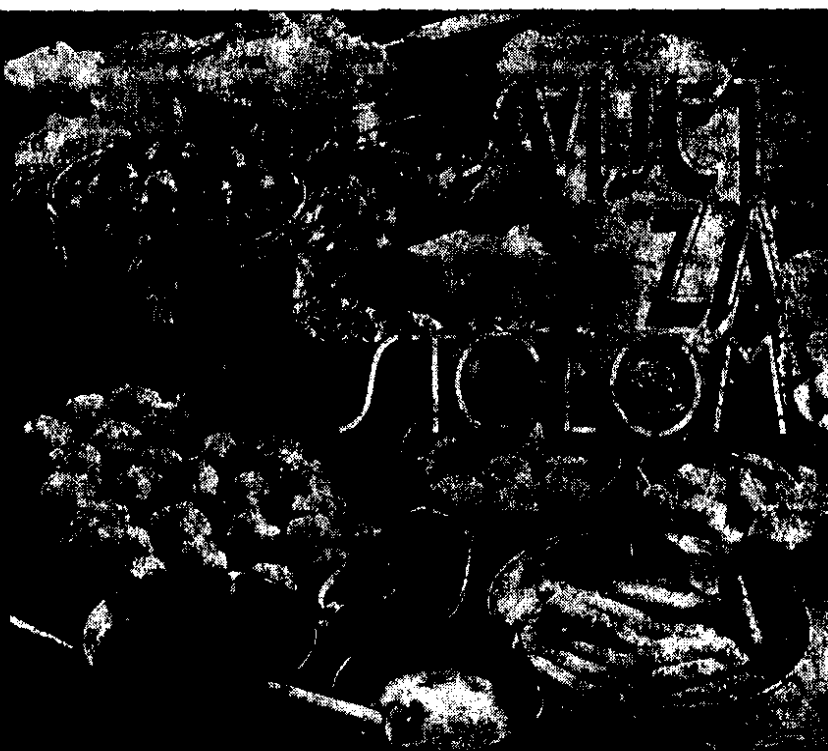
**Najjeftinija pouzdana kuharska knjiga u nas kod vašeg
prodavača novina**

Svijet

Jugoslavenska
ženska revija

**IZBOR
NAJBOLJIH
RECEPATA**

Cijena 15 d

nu brijega — gdje je hlad i gdje ćemo biti barem s jedne strane zaštićeni.

— Morat ćemo se uskoro zaustaviti jer se bojim da inače naš put neće imati nikakve svrhe. Ova dvojica neće izdržati naporno i dugo jahanje — reče Avard.

McAllister je šutio, jer nije nalazio pravog odgovora. Znao je da Avard ima pravo i baš ga je zbog toga hvatao očaj. Koliko je puta došao u napast da ubije tu dvojicu, da zadovolji svoj nagon za osvetom, da iskali svu svoju mržnju na njima. Onda bi mu se opet činilo da to nije ono pravo, ono što bi ga moglo zadovoljiti. Na takav bi se način izjednačio s njima, to ne bi imalo nikakve veze sa zadovoljenjem pravde, ne bi čak ni njega moglo zadovoljiti. Znači, trebalo je izdržati na ovome putu.

Konačno McAllister dopusti onoj dvojici da sjašu i odmore se. Bilo je to mjesto koje je tražio, pogodno za kratak odmor. Bila je to i prilika da McAllister, podalje od ostalih, porazgovara s Avardom.

— Mislio sam da si nakanio u Novi Meksiko.

— I jesam — odvrati ovaj s blagim smiješkom na licu. — To, međutim, nije značilo da baš moram tamo stići...

— Znači, zaputio si se za nama.

— Baš tako.

— A mogu li upitati zašto?

— Pitati možeš, ali ne znam da li ćeš dobiti i odgovor kakav želiš — odvrati Avard. — Zapravo, taj odgovor ne znam ni sam. Ponekad čovjek nešto učini, a ni sam ne zna zašto. Mislio sam da će biti bolje da odem u Texas nego u Novi Meksiko, i to se pokazalo ispravnim.

— Najvjerojatnije bih u suprotnom bio mrtav — reče na to McAllister.

— Vrlo vjerojatno.

— Zadužio si me.

— Ne, Rem, ti si zadužio mene.

Time je McAllister morao biti zadovoljan, barem za sada. Nakon kratkog odmora krenuli su dalje zaobilaznim putem, sve dok nisu opet promijenili pravac i krenuli prema sjeveroistoku, što je bio pravi smjer njihova puta. U jednom trenutku pomisli McAllister što radi Pepe i kako se nalazi u no-

vom društvu. Jahali su do večeri, a onda se zaustavili na povišem mjestu i opet u zakloništu okolnih stijena. Cijelo to vrijeme nisu zamijetili nikoga od potjere.

Dok su večerali, Avard upita:

— Misliš li da smo izbjegli potjeri?

— Nismo — odvrati McAllister — iako nisam ništa sumnjivo zamijetio do sada, ali mi se čini da se nešto zbiva, i to nepovoljno za nas, samo ne znam što. Možda to u meni progovara Indijamac.

— Morat ćemo naizmjenice stražariti — reče Avard.

— Morat ćemo — reče Mc Allister — samo ipak mislim da se to tebe ne tiče. Bolje je da prospavaš, nitko ti to neće zamjeriti.

— Nitko osim mene — reče Avard. — Ja ću prvi stražariti.

— Kako želiš.

McAllister je spavao sjedeći, oslo-njen na stijenu, s puškom u ruci. Za Rockwella je to bilo prilično teška noć. Buncao je u groznici i jaukao od bolova. Avarda je to potreslo više nego što bi netko očekivao od smirenog čovjeka poput njega.

Negdje usred noći Rosco se, iznervirano, obrati McAllisteru:

— Daj mi revolver da ga ubijem; ako ti nemaš za to hrabrosti. Ni konja ne bih pustio da toliko pati.

— Ništa ti ja neću dati, a što se tiče ovoga ovdje — odvrati mu McAllister — ne znači da nemam hrabrosti nego mi je žao trošiti metke. Osim toga, hoću da ga dovedem pred sud.

— Neće izdržati noć — opet će Rosco.

— Mislim da hoće i molit ću se kao nikad dosad da izdrži.

Tada ga Avard pozove na stranu.

— Ne mislim da nije zaslužio što je dobio, ali bi trebali nešto poduzeti u ime čovječnosti...

— Čovječnosti? Ako misliš da to ne valja, onda te molim da primiš moju zahvalnost za ono što si mi pomogao i da odeš.

— Umrijet će, a pogotovu ako sutra nastavimo jahati — opet će Avard. — Mislim da ga na taj način nećeš nikako dovesti do suda. Njemu je hitno potreban liječnik.

— Tako govoriš kao da imamo kontrolu nad onim što se zbiva — reče McAllister. — Mi nemamo pojma što se zapravo zbiva i kako će sve to završiti. Evo, čini mi se da se tamo netko pomakao. Siguran sam da se nešto zbiva, a mi tu ne možemo gotovo ništa učiniti. To neće dobro završiti, upozoravam te, a tebi zaista nije potrebno da tek tako nastradaš.

— Misliš li da su nas opkolili preko noći?

— Ne vjerujem, iako predosjećam da su nam nešto spremili. Moramo dobro razmisliti kako ćemo postupiti. Svaki pogrešan korak može nas stajati glave. Ja bih ti savjetovao: kad vidiš da je sve otišlo k vragu, podbrusi pete i nestani.

— To nećeš doživjeti.

— Do đavola, to sam mogao i misliti — ljutito će McAllister — samo ne znam zašto?

Avarđ se nasmije.

— Zar ti Indijanac u tebi ništa ne govori?

— Čini se da je zatajio ovoga puta — nasmije se McAllister.

Uskoro nakon svanuća postalo je opet vruće. Avarđ se iznenadio kad je vidio da McAllister nije krenuo, niti tjera ranjenike da jašu. Rockwell se malo smirio, iako ga je još mučila vrućica. No, Avarđu je bilo jasno da McAllister ne oklijeva s polaskom zbog dvojice ranjenika, nego da je posrijedi neki drugi razlog. Zagledao se u jednu točku kao Indijanac koji očekuje neki znak.

Nakon dva sata začuju se tri hica, jedan za drugim.

— Je li to netko signalizira nama ili nekome drugome? — upita Avarđ.

— Samo je jedan način da to doznamo — reče McAllister, ustane i dohvati konja za uzde. — Ako bi bilo kakvih neprilika, ispali dva hica, pričekaj neko vrijeme, a onda pusti onu dvojicu. Ja ću se začas vratiti.

On odjaše nizbrdo onamo odakle je čuo hice.

Bez mnogo poteškoća pronašao je čovjeka koji je pucao, jer je ovaj još dvaput ponovio isti signal.

McAllister ga je našao kako sjedi na malom magarčiću nasred čistine a

puškom preko koljena. Kad mu je došao bliže, zamijetio je da je to Meksikanac kojega nikad prije nije vidio.

McAllister mu se približi s uprenom puškom i zaustavi se nekih dvadesetak koraka ispred njega.

— Jesi li to ti pucao? — upita ga!

Čovjek kimne.

— Kome je bio upućen taj signal?

— Tebi.

— Ja sam ovdje — reče McAllister, osjećajući neku napetost u sebi koja se povećavala. — Ako si ti samo mamac, a ovdje je još netko u zasjedi, onda znaj da ti je kucnuo posljednji trenutak.

— Nema nikoga, sam sam došao.

— Tko te poslao?

— McGiver.

Znači tako, pomisli McAllister, McGiver se želi nagoditi, sigurno ima neki jaki adut u rukama kad se odlučio na taj korak.

— Što McGiver poručuje?

— McGiver kaže da ostaviš Rockwella i Rosca tamo gdje jesu, a ti da odjašeš.

— Zašto bih ja to učinio?

— McGiver ima nešto do čega je tebi veoma stalo.

— A što bi to moglo biti? — upita bojeći se da zna odgovor.

— Moralesovog dječaka.

McAllister je uložio mnogo truda da ostane miran i da ne učini nešto zbog čega bi poslije požalio. Možda je to samo McGiverov trik, ali je možda i istina. Na tu se pomisao stresao od užasa kao nikad prije.

— Lako je to reći, samo ne znam zašto bih mu ja to povjerovao.

— To je istina — reče ovaj — moraoš vjerovati.

Rockwellovi drže dječaka, a oni su gadni ljudi. Njima nije ništa ubiti Meksikanca. Mene su natjerali ovamo, ja s njima nemam ništa, ali sam morao poslušati što su mi rekli, da mi ne pobiju djecu i ženu.

— Ako je tako, reci McGiveru da pošalje nekoga od ljudi s kojima je bio dječak, da me u to uvjeri.

Čovjek se u istom trenu okrene i odjaša.

McAllister još jednom provjeri nije li još koga bilo u blizini, pa kad se uvjerio da je Meksikanac bio sam, odjase natrag u logor.

Kad je došao Avard mu je odmah mogao pročitati s lica da se zbilo nešto loše.

— Što je bilo? — upita Avard.

Rockwell je spavao, a Rosco se podrugljivo smijao.

— Javili su mi da su se Rockwellovi domogli moga dječaka. Ako je tako — obrati se on sada Roscu — onda je bolje da dječaku ne padne ni dlaka s glave, jer će se inače po Texasu još dugo godina pričati o tome što ću ja s vama napraviti.

Roscu prisjedne smijeh.

— U čemu je nagodba? — upita zatim.

— Da mi odjašemo, a vas dvojicu ostavimo ovdje.

— Samo to?

— Da — odvrati McAllister.

— Što onda čekate? Znaite kakav je Jack. Ako je rekao da će se inače dječaku nešto dogoditi, onda će on tako i postupiti. Najbolje je da se suočiš s time da ne možeš pobijediti.

— Čini se da je tako — potvrdi McAllister — ali to mi nije prvi put da se nalazim u takvoj situaciji, zato sam poručio McGiveru da pošalje čovjeka koji će potvrditi njegovu priču.

— Rem, ti imaš ovdje poznate — reče Avard. — Ja bih mogao odjahati do njih i zatražiti pomoć.

— Mislim da je sada i za to prekasno. Najvjerojatnije su nas opkolili. Da li podeš, ne bi daleko došao. Mislim da je najbolje da čekamo. Ako imaju u rukama adut, imamo ga i mi.

XIII

Došlo je i prošlo podne, a ništa se nije dogodilo. Napetost je u ljudima rasla dok su čekali na novog glasnika. Odjednom su začuli kako im se približuje jahač. Brzo su se bacili u zaklon, spremni da zapucaju.

Nije prošlo ni desetak minuta kadli začuju glas koji je dozivao McAllistera.

Avard i McAllister se pogledaju.

— Poznajem taj glas — reče McAllister, pa upita na španjolskom: — Tko je?

— Ja sam, Ruiz.

Uskoro se pojavio visoki Meksikanac na zapjenjenom konju. Još nekoliko koraka i bio je pred njima. Side s konja i obriše znoj s lica.

— Nosim vam strašne vijesti, prijatelju — reče, ne usuđujući se pogledati McAllisteru u oči.

— Čuo sam za dječaka — reče ledenim glasom McAllister.

— Zar su oni već bili ovdje? — upita Ruiz.

— Poslali su glasnika da mi to javi. Ali što je bilo s dječakom?

U Ruizovim je očima bila tuga.

— Morate shvatiti — reče — da za to ne snosi krivicu moj brat. Ja bih mu povjerio i svoj i tuđi život. On je bandit, ali ima svoje poštenje.

— Što je bilo s dječakom? — ponovi pitanje McAllister.

— Nikome nije jasno što se dogodilo — reče Ruiz. — Netko je odao Emilijevo sklonište koje je bilo tako dobro skriveno da ga nitko ne bi mogao inače pronaći. Kad su došli, bilo je pucnjave, dvojica su ubijena, a moj brat teško ranjen. Pokušao je svojim životom zaštititi dječaka, ali nije uspio.

— Dječak je odveden? — upita McAllister.

Ruiz samo kimne.

— To je za mene velika sramota. Nisam mislio da ću se tako osramotiti u životu — reče Ruiz.

— Ne bacam ja krivnju na vas — reče McAllister. — Krivnju snose takvi poput Rockwella i Rosca i njima sličnih. Lijepo je što ste došli, a sad bi bilo najbolje da se vratite.

Meksikanac zatrese glavom.

— Ne vraćam se! Ostajem ovdje s vama. Moram to učiniti zbog svoga brata. Mislim da će vam pomoć biti i te kako potrebna.

— Mislim da bi nam dobro došao — reče Avard.

— Tko je taj čovjek — upita Ruiz.

— Ne znam ni ja, samo znam da mi je spasio život, pa mislim da je zasad i to dovoljno — objasni McAllister.

Sjedili su nakon toga još neko vrijeme i razmišljali što da učine kad se ponovo pojavi glasnik. McAllister je uzalud pokušavao pronaći načina i puta da se domogne dječaka, a da ne mora predati im Rokwella i Rosca. Činilo se da ovoga puta nema izlaza. Morat će postupiti onako kako zahtijevaju.

Nakon toga su ga obuzele zabrinjavajuće misli o tome kako ljudi poput Rokwella postupaju s malim Meksikancem. Znao je da Pepe ne proživljava lijepe trenutke. Važno je bilo da je živ, pa ipak ga je pomisao na Pepea sve više mučila. Želio je da sve to već jednom završi iako je to značilo i kraj njegovih napora.

Cekanje se nastavilo do potkraj dana, kad su ponovo čuli tri hica. To je značilo da se glasnik vratio. Odgovoriše mu također s tri hica. Uskoro se pojavio jahač s kojim je McAllister već govorio toga dana.

— Poznajem ga — reče Ruiz — nije loš čovjek, samo je plašljiv.

— Je li dječak kod vas? — upita Ruiz na španjolskom.

— On je u blizini, ali je tu i mnogo naoružanih jahača. Ako mislite na neki trik, onda je najbolje da od toga odustanete, poručuje vam McGiver. On traži da McAllister dođe s oba ranjenika i preda mu ih, a on će njemu predati dječaka.

— Je li istina da će tako postupiti? — upita Ruiz.

— Ja sam samo glasnik, mene su naterali da vam to kažem, o drugome ništa ne znam.

— Kako je dječak?

Čovjek ga pogleda, pa reče naglašavajući svaku riječ:

— Živ je.

To nije značilo mnogo, ali je ipak bilo utješno za McAllistera.

— Mogu li se sada vratiti? — upita čovjek.

McAllister je oklijevao. Znao je: kad im preda oba zatvorenika, ubit će i njega i Pepea. Priklještili su ga

tako da nije pronalazio nikakvog rješenja.

Uto se javio Ruiz:

— Ja ću poći s onom dvojicom, a vi ćete ostati ovdje.

Ni to nije mnogo obećavalo, ali je ipak pružalo malu mogućnost da netko izvuče živu glavu.

— Vрати se i reci McGiveru da će Ruiz doći za petnaestak minuta s Rockwellom i Roscom. Neka samo jedan čovjek dovede dječaka. Naći će se dolje na čistini kraj puta, zapadno odavde. Ako se dječaku bilo što dogodi, ona će dvojica biti odmah ubijena.

Čovjek se okrene, a McAllister pođe nekoliko koraka za njim. Kad su bili podalje od ostalih, ovaj reče:

— Oni namjeravaju ubiti i vas i dječaka.

— Znao sam to — reče McAllister — ipak ti hvala.

Čovjek odjaše, a McAllister se vratio do ostalih.

— Hajde da ih posjednemo na konje — reče.

Dok su pripremali predaju one dvojice, nisu progovorili gotovo ni riječi. McAllister nije htio govoriti pred Roscom i Rockwellom, pogotovu što je smatrao da ga Ruiz ionako vrlo dobro razumije čim je preuzeo na sebe primopredaju i time se izložio opasnosti da mu to bude posljednje što će učiniti u životu. Bio je to jedini način da McAllister ostane po strani, da mu ostane slobodne ruke, kako bi spasio što se spasiti dađe, a to je u prvom redu bio život malog Pepea.

Ni jedni ni drugi nisu baš bili razgovorljivi, pa ipak Rosco ne izdrži da ne primijeti:

— Rem, čini mi se da baš nisi sretne ruke. Toliko si stotina milja projašio da ti sada sve propadne u vodu.

— Sveži im ruke straga — reče McAllister Avardu koji se primio tog posla s hladnokrvnošću prirođenom samo njemu.

— Tako se nismo dogovorili! — usprotivi se Rosco.

— Ne zahtijevaj previše, još nisi u krilu dobrog tate McGivera.

Tada i Rockwell smogne usne da otvori usta:

— Ne misliš li da će time sve završiti, McAllisteru? Bojim se da ćeš morati nestati odavde ako ne želiš da se ponovno susretne.

Ruiz zajaše s repetirkom u ruci i mirno ih upozori da će svaku njihovu nepromišljenu kretnju naplatiti metkom.

— Bolje da šutiš — reče Rosco. — Meksikance i mješance ne mogu podnijeti.

— To je zato — odvrati mirno Ruiz — jer vas oni svojom prisutnošću upozoravaju na to kakvo ste smeće.

Rosco se zacrvni od bijesa.

— Zapravo — nastavi Ruiz — meni je pomalo svejedno kako će to završiti, jer ako bilo što pođe nepredviđenim putem, bit će mi to dobra prilika da ubijem ovu dvojicu.

Nakon toga prihvatiti uzde konjima na kojima su sjedili Rosco i Rockwell te se zaputi niz brežuljak prema dogovorenom mjestu.

Čim su zašli za stijenu, McAllister se obrati Avardu.

— Ransom — bilo je to prvi put što ga je nazvao po njegovu imenu — nemamo vremena ni sekunde za razmišljanje. Poći ću za Ruizom pješke, kako bih neopažen pratio što će se dogoditi. Uskoro će McGiverovi ljudi utvrditi da im ne vodim onu dvojicu koja nego Ruiz, pa će udariti ovamo. Najvjerojatnije su nas do sada već i opkolili. Čim počne gužva, dojuri za mnom s konjima. Ja ću biti tamo gdje čuješ pucnjavu.

Avard je šutke kimnuo, znajući i sam da se tu nema mnogo šta učiniti i da ih samo luda sreća može spasiti da izvuku živu glavu.

McAllister pomisli u tom trenutku kako kraj svih nevolja, koje ima s razbojnicima gdje se god pojavi, ima i sreće s ljudima koji mu žele pomoći, s nesebičnim, pravim prijateljima.

McAllister nestane uskoro u grmlju, skrivajući se i puzeći na indijanski način, bojeći se da ga ne otkriju ljudi koji motre na njihov logor. Uskoro je bio iza Ruiza koji je polagano napredovao, kako bi omogućio McAllisteru da ga bez poteškoća slijedi. Tu i tamo Ruiz bi pogledavao na stranu, znajući

da je u blizini McAllister. Inače se držao blizu one dvojice, puštajući njihove konje na maloj udaljenosti od sebe, kako bi mu pružili što bolji zaklon. McGiverovi su ljudi mogli biti posvuda i on im se mogao biti dobar cilj. Ovako se neće tako lako odlučiti da pucaju, jer bi mogli pogoditi svoje ljude.

Uskoro su došli do male čistine na putu gdje su se dogovorili za razmjenu zarobljenika. McAllister je morao ponovno misliti o Ruizu koji mu je došao kao pomoć od neprocjenjive vrijednosti, o čovjeku koji je svjesno izložio svoj život opasnosti da mu pomogne, znajući da će vrlo teško izvući žive glave.

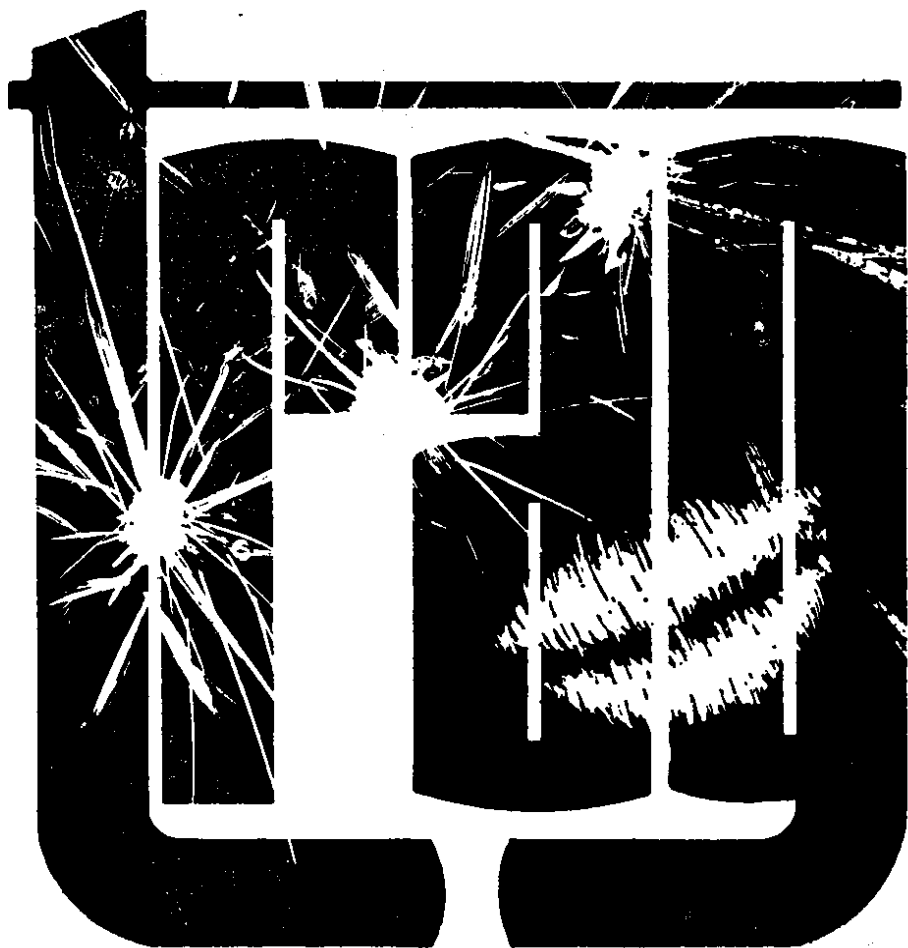
Ruiz je stigao do sredine i tamo postavio konje čekajući kad će se netko pojaviti s druge strane. McAllister je bio dobro sakriven, u povoljnom položaju da stupi u akciju kad dođe do gužve. Nakon petnaestak minuta pojavila su se trojica jahača. McAllister se uzalud naprezao da vidi gdje je Pepe, ali ga u prvi mah nije spazio. Nešto ga stegne u grlu, a onda opazi uz onu trojicu i malu figuru dječaka. Rosco je pokušao podbosti konja i oteći se Ruizu, ali ga je u tome spriječila Ruizova puška. Kad su se došljaci dosta približili, opazi McAllister da jedan među njima drži u ruci užu koje je na drugom kraju bilo vezano oko dječakova vrata.

XIV

Čovjek koji je držao užu bio je Jack McGiver.

— Platit će mi za to — promrmlja McAllister sam sebi u bradu.

Uskoro su se jahači približili na petnaestak koraka. tada se oglasio Ruiz, ali McAllister nije mogao čuti što je ovaj rekao. Za svaki slučaj podigao je henrijevku. Na drugoj strani nešto je bljesnulo. Tamo je zacijelo netko bio u zasjedi. Po svoj prilici nije bio sam. McGiver je bio spreman na sve. Najv-

Biblioteka kriminalističkih romana

Izlazi svakih 14 dana

(u ponedjeljak)

Cijena 7 dinara

jerojatnije je već netko bio i iza McAllistera.

McGiver sjaše, ali i još jedan kraj njega. Ruiz dohvati još jednu pušku, tako da je u svakoj ruci držao po jednu.

Njih dvojica se zapute s dječakom prema Ruizu. Istovremeno Rockwell i Rosco podbodu svoje konje.

Tada se dogodilo nešto sasvim neočekivano za obje strane. McAllister je očekivao neku podvalu od McGivera, ali ono što se zbilo nikako nije mogao predvidjeti.

Dječak je povukao prvi potez. McAllister je uspio vidjeti kako se on bacio na McGivera i prije nego što je itko mogao nešto poduzeti, začuo se hitac, a McGiver se srušio. Sve se dalje odvijalo nevjerovatnom brzinom. Netko je pucao na dječaka, ali ga nije pogodio. Pepe se zatim, vukući uže za sobom, zaletio prema Roscu i zapucao na njega, nakon čega se ovaj srušio, a njegov je konj podivljao.

Sada je i Ruiz opalio i srušio McGiverova pratilca. Onda zapuca netko iz zasjede i pogodi Ruiza, ovaj se zanjhao na konju, ali nije pao i izgubio kontrolu nad situacijom. McAllister ispali tri hica onamo odakle su pucali na Ruiza.

Tada se začuje pucnjava u daljini. McGiverovi ljudi su napali logor u kome je bio Avard. Prema dogovoru Avard je trebao na vrijeme da pobjegne s konjima. Ruiz, pucajući, sagnut podbode konja prema dječaku koji se našao u unakrsnoj vatri. McAllister opazi još jednog čovjeka u zasjedi i usmjeri paljbu prema njemu. Trebalo je onesposobiti ljude u zasjedi, kako bi Ruiz imao vremena da zgrabi Pepea i skloni ga s poprišta vatre. Hoće li imati dovoljno snage? Zaokupljen onim što se zbivalo na čistini, nije ni zamijetio da se i sam našao okružen vatrom McGiverovih ljudi; oni su sada znali da je njihova nakana u dobroj mjeri propala i da im je jedina prilika da McAllistera ubiju ovdje, jer se pretpostavljali da bi to samo on mogao biti.

McAllister je to shvatio kad je za dlaku izbjegao hicima upućenima njemu. Htio se dići sa zemlje i promijeniti

ti položaj, ali ga je i s druge strane zasula paljba. Zbunjen, u jednom je trenutku shvatio da se samo protupaljbom može pokušati izvući, jer je očito da im je postao dobra meta. Ono što je radio dalje bio je nagon za samoodržavanjem i nije imalo više nikakve veze s trezvenim prosuđivanjem situacije. Bacio se na jednu stranu, a pucao na drugu. Da li je nekoga pogodio ili nije, teško je bilo znati, jer su meci i dalje pljuštali sa svih strana. Znao je da i u tome postoji prilika. Ponekad je opasnije biti jednom pucaču dobar nišan, nego mnogima loš. I sam iznenađen što još puca i koprcu se pod unakranom vatrom, ili možda nesvjestan toga da je i sam ranjen, McAllister je uspio sebi prokričiti kakav-takav put. Neke je ušutkao, a neki su još pucali, sasvim izbliza i izdaleka. Odjednom začuje udarce kopita. Okrene se i opazi Ruiza kako juri putem u suprotnom smjeru, odnoseći sa sobom dječaka. Ovaj mu dovikne na španjolskom da bježi, drugim riječima da je mali spašen, pa je trebalo i vlastitu kožu izvući čitavu.

Istog trenutka se ponovi paljba prema njemu i Ruizu. Ruiz je zamakao putem, a McAllister se u posljednji čas sklonio i uzvratio na paljbu. Neka se ljudeskara otkotrljala vrlo blizu njega. Kako li mu je samo tako blizu došao da to nije ni zamijetio pomisli McAllister, pa potrči za Ruizom. Njegova jedina prilika bio je Avard. Čuo je konje koji su se približavali, samo što nije mogao biti siguran tko su jahači. Dočekao ih je skriven, ali je opazio da je to Avard. Istrči pred njega, a ovaj naglo zaustavi konje. Idućeg trenutka bio je u sedlu i jurio zajedno s Avardom za Ruizom i dječakom.

Nakon jedne milje dostigli su Ruiza i Pepea. McAllister pogleda dječaka i zamijeti strah u njegovim očima. To su oči čovjeka, koji je prvi put pucao na nekoga i vjerojatno ga ubio. Strese se pri toj pomisli, a onda shvati da je to samo mali dio osвете za ono što su ti isti ljudi učinili njegovoj majci. Uostalom, baš McAllister je odobrio da Pepe pođe s njim. Ipak, morao je biti sretan što je dječak živ i zdrav, a

to je bilo pravo čudo nakon svega što je proživio.

Onda opazi krv na Pepeovu licu. Zabrinuto pritjera konja bliže.

— Pepe, ti si ranjen?

— Nisam, sve je u redu — odvratí ovaj.

— Krvavo ti je lice.

— To je od Ruiza, on je ranjen.

— Nije to ništa — dobaci ovaj — nastavite samo dalje!

Nato i Avarđ pogleda Meksikanca i ustanovi da je ovaj teško ranjen.

— Zaustavit ćemo se iza onih stijena — podvikne McAllister. — Moramo imati zaštićena leđa, jer će nas sigurno napasti oni kojima to nije uspjelo kad su uletjeli u naš logor.

Još četvrt milje i našli su se na predviđenom mjestu koje je bilo povišeno i zaštićeno padinom s jedne strane. Tu se naglo zaustave. McAllister skoči iz sedla da pomogne Ruizu koji se bunio zbog tog zaustavljanja, iako više ne bi izdržao ni stotinjak metara. I to što je učinio bilo je nevjerovatno.

Ruizova prsa bila su sva natopljena krvlju, a on je pao u nesvijest. Prvo je McAllister pokušao zaustaviti krvarenje. To mu je teško polazilo za rukom. Trebalo je ustanoviti kakva je rana i je li metal u njoj.

McAllister pošalje Avarđa da pogleda kada će se pojaviti jahači.

— Papa — zaplašeno će Pepe — hoće li Ruiz umrijeti?

— Ne cmizdri kao neka žena, nego mi pomogni da pronađemo vode i isperemo mu ranu.

Gotovo je nevjerovatno koliko je mrtvih i ranjenih bilo na tom njihovom putu, pomisli McAllister. Zar će jedini natpis na Esmeraldinom grobu, biti ovaj put smrti?

Pepe pokupi čuture s konja i donese mu ih. On počne ispirati ranu, razmišljajući usput što će se potom dogoditi. Očekivao je još jedan napad, i to od onih koji su slijedili Avarđa. Što da učini s dječakom i ranjenikom? Jedino je imao još Avarđa. Ovaj je smireno stajao na straži. Blago njemu, pomisli McAllister, za njega je sve to neka vrst avanture, on nije upleten u sve to, zato i može biti tako miran.

To nije bilo točno, jer bi se vrlo teško našao netko tko bi se s toliko odricanja i samopožrtvovanja upustio u takvu pustolovinu od koje nije vidio kakve bi mogao imati koristi. Avarđ je to učinio iz naklonosti prema McAllisteru i dječaku i jednako je bio upleten u cio taj pothvat kao i njih dvojica.

McAllister odahne, jer je otkrio da se tane nije zadržalo u Ruizovu tijelu, već je izašlo na takvom mjestu gdje nije moglo doći do povrede srca ili loma kosti, pa je postojala mogućnost da ranjenik preživi ako mu uspije zaustaviti krvarenje. Zato otrči do svoga konja i iz torbice izvadi iglu i konac, a sa sobom ponese i ono što je ostalo u boci od viskija.

— Što si naumio? — vrati se Ruiz na trenutak k svijesti. — Uzmi maloga i bježi što prije možeš odavde, a mene ostavi na miru, ja sam ionako više mrtav nego živ.

McAllister ne odgovori, već mu naliče viskija u usta, nakon čega ovaj prizna da mu je tako nešto bilo potrebno je u tom trenutku od bilo kakvog liječenja.

Uto se javi Avarđ:

— Dolaze!

— Pobrini se za njih — odvratí McAllister. — A ti se sklanjaj — reče Pepeu. Nato se McAllister obrati Ruizu.

— A sada ću ti zašiti ranu kako najbolje znam. To će te boljeti, zato viči. Ne moraš se suzdržavati, jer te u ovoj pucnjavi ionako nitko neće čuti.

— Bježi i ostavi me ovdje dok možeš — još jednom pokuša Ruiz — dužan sam da toliko učinim za Esmeraldul!

— A ja sam dužan da to učinim za tebe — odbrusi mu McAllister i latí se posla.

Nekako istovremeno započela je i pucnjava. Ruiz se hrabro držao, a i Avarđ. Na trenutak je McAllister pogledao prema Avarđu, jer mu se učinilo čudnim da dvije puške pucaju od jednom i opazi da je tamo bio i Pepe.

Do vruga, pomisli, što vrijedi da čovjek pazi na njega kad ga dječak, ionako neće poslušati, posve je nalik na oca i na majku!

U jednom trenutku Ruiz poviče:

— Dolaze dvojica jahača!

McAllister se okrene i otkotrlja do svoje puške. U idućem času već je zapucao i jedan se od one dvojice stropoštao u grmlje. Prije nego što je drugi uspio zapucati, i ovaj je već bio pogođen. McAllister pogleda i na svoje iznenađenje opazi da je Ruiz ležeći zapucao iz svoga revolvera. Još nekoliko hitaca i paljba je prestala. Napad je odbijen.

Tišina je naprosto postala neugodna nakon silne pucnjave toga dana. McAllister se vratio da previje Ruiza, jer je ovome krv još prodirala na ranu. Za to mu je poslužila stara košulja koju je rascijepao na komade i zatim dobro stegao oko Ruizove rane.

Kad je i to bilo gotovo, nasmijehi se i reče:

— Bojao sam se da ćeš umrijeti, sad si ponovo kakav si i bio.

Meksikanac mu odvrati slabim osmijehom:

— Predomislio sam se. Htio bih još malo poživjeti.

— Hoćeš li moći sjediti na konju?

— Ako me svežeš, ne mogu pasti.

— Mislim da bi smo te morali hitno odvesti natrag na ranč do Irvinga, da se bolje oporaviš.

— To je nemoguće — odvrati ovaj — time bismo mu zadali grdne neprilike. McGiverovi znaju da sam ti pomagao. Ne bi poštjedili ni njega ni mene.

— Možda imaš pravo — složi se McAllister. — Hoćeš li moći izdržati put do San Antonija?

— Ako misliš da ćeš ti izdržati, ne znam zašto ne bih i ja?

— Malo si pretjerao — primijeti McAllister.

— Svatko ima svoj ponos — reče se smijehom Ruiz.

Uto su se vratili Avard i Pepe.

— Imaš prvorazrednog stijelca, Rem — reče Avard kad su se približili.

— Imam ja dječaka koji ne sluša što mu se kaže — ljutito će McAllister.

Ali nije mogao odoljeti da se ne nasmije dječaku. Bilo je to olakšanje koje je sve zahvatilo. Činilo se da je borba završena barem za sada.

— Pomogni Ruizu da sjedne u sedlo — obrati se McAllister Avardu — a ja ću još malo razgledati okolinu prije nego što krenemo.

Bilo je to pravo razbojište. McAllister je morao priznati da je napad bio jači i opasniji nego što je pretpostavljao. Avard i Pepe su se dobro ponijeli. Kad se uvjerio da ne može ući u trag nikome, naleti na konja koji je slobodno lutao, pa ga povede sa sobom da ga dade Pepeu.

Kad se vratio, i drugima se popravilo raspoloženje, jer se i Ruiz osjećao nešto bolje.

Krenuli su najprije prema sjeveroistoku. McAllister je poznavao taj kraj i htio je da tamo zamete trag ako bi Rockwellovi ili McGiverovi pokušali da ih slijede. Učinio je to za svaku sigurnost, iako je znao da je i njima dosta borbe, barem za kraće vrijeme. I oni moraju zaliječiti rane. Dotle će on već biti u San Antoniju, gdje će i Ruiz i dječak biti na sigurnom.

U jedno je bio siguran: kad se oporavi i odmori, bez obzira na to je li Rosco živ ili mrtav, vratit će se ponovo ovamo da obračuna s preostalim članovima bande i strpa ih onkraj brava.

XV

Krajnje je bilo vrijeme da stignu u San Antonio, jer su i jahači i konji bili potpuno iscrpljeni od napornog jahanja. Trebalo je što prije otići iz ovoga kraja gdje im je neprekidno prijetila opasnost od progonitelja koji su se teško mogli pomiriti s porazom, odnosno s time da im je McAllister, zajedno s Pepeom, Ruizom i Avardom, pobjegao iz ruku. Uz velike napore uspjelo im je domaći se San Antonija. Čak je i Ruiz izdržao ovaj put, tvrdeći da ga je spasilo to što je bio u sedlu, jer u krevetu čovjek nikad ne ojača tako brzo. Usprkos takvim njegovim tvrdnjama, bio je posljednji čas da se odmori i da ga liječnik pregleda. Kad su došli pred hotel »Texas Stockman«, morali su mu pomoći da siđe s konja i odnijeti ga u hotel. Vlasnik baš nije bio oduševljen što su mu doveli ranjenika, ali je odustao od prigovora kad

su mu rekli da su bili na zadatku koji im je povjerio kapetan Rampole.

McAllister i Avarđ su najprije smjestili Ruiza i Pepea u krevet, zatim su pozvali liječnika, a onda se posvetili vlastitom dotjerivanju. Pošto su se okupali, podšišali, obrijali i presvukli, zaputili su se do šefa policije.

Rampole im je ponudio piće, zadovoljan što vidi McAllistera živa i zdrava, te je upitao na koji im način može pomoći.

McAllister mu je ispričao što se sve dogodilo, baš kao što mu je i prije svog odlaska ispričao početak cijele priče. Kapetan ga je ozbiljno slušao, postavivši tu i tamo poneko pitanje. Kad je McAllister dovršio, kapetan se okrenuo prema Avarđu koji cijelo to vrijeme nije progovorio ni riječi.

— Čini mi se, Rem — reče kapetan — da si naišao na pravog čovjeka.

McAllister pogleda Avarđa koji se cijelo to vrijeme držao kao da ta priča nema nikakve veze s njime.

— Mislim da bi se to jedino moglo tako riješiti — nastavi kapetan — da se tamo pošalje netko s ovlastima šerifa Sjedinjenih Država. Možda bismo te ovlasti mogli prenijeti na tebe, Rem?

— Zahvaljujem — reče McAllister — ali mislim da ću to i bez tih ovlasti uspjeti. Osim toga, ne bi bilo zgodno da kao službena osoba obavljam nešto za što sam i sam zainteresiran.

— Znam što želiš reći, samo ja ne znam kako da ti pomognem.

— Pepea i Ruiza smo smjestili u »Texas Stockman«. Najveća bi mi pomoć bila kad bih znao da su oni na sigurnom.

— A što vi mislite, Avarđ, sada?

— Završiti ono što sam započeo.

— Sasvim je dovoljno ono što si dosad učinio — ljutito ga presječe McAllister.

— Ne možeš me u tome spriječiti.

— Ti nisi pravi Zapadnjak. Osim toga, već sam rekao da je to moj problem koji moram sam riješiti.

— Ne možeš mi ničim zabraniti da te slijedim.

— Samo pokušaj!

Tada će kapetan blago:

— Ako se mislite potući, onda vas molim da za to odaberete neko drugo mjesto.

Kad su izašli, Avarđ reče:

— Rem nisam te htio uvrijediti. Želio sam da bar jedanput nešto dovršim u životu što sam započeo. Ovo je moja prilika. Ne bih htio da je propustim.

McAllister je uvidio da će morati popustiti.

Zadržali su se skoro dva tjedna u gradu, a netko tko ne bi poznavao McAllistera, mogao bi pomisliti kako je ovaj bezbrižan i kako nema ni najmanje brige na pameti. McAllister se nije, doduše, ponašao kao većina došljaka u ovom gradu, koji su tražili zabavu u kocki i piću u nekom salunu. No ipak ničim nije pokazivao svoju zabrinutost. On je svoje slobodno vrijeme provodio u šetnji, odmoru i razgovoru s Ruizom i Avarđom. Ruiz je stalno prigovarao što mora ležati, jer se, eto, tako neće nikad oporaviti. Liječnik koji ga je pregledao iznenadio se kad je vidio kako mu je McAllister zašao ranu, tvrdeći da ni on sam ne bi to bolje učinio. U svakom slučaju, to mu je spasilo život.

Prvi put otkako su se sreli Avarđ je progovorio o sebi. Prema njegovim riječima, otac mu je bio bogati trgovac u New Hampshireu. Bilo je mnogo toga u čemu se njih dvojica nisu slagali, među ostalim i u tome što je sin želio postati profesionalnim književnikom, umjesto da nastavi bogatu tradiciju trgovačkog zanata.

— Zapad je pun takvih zbivanja koja bi jednom trebalo negdje zabilježiti, ali ne na način kako to neki pisci pokušavaju — objašnjavao je Avarđ. — Oni pišu o Zapadu površno i neistinito, tek toliko da bi čitatelja zabavili. Po mom mišljenju, sadašnji trenutak Zapada trebalo bi opisati kao prijelomni, kao pokušaj Zapadnjaka da se oslobode legende i da žive normalnim životom.

McAllister nije mogao odoljeti da se ne nasmije.

— Mislim da imaš potpuno pravo, Ransom — reče on. — Pričali su mi ljudi da u tim knjigama ima takvih gluposti koje se ne mogu progutati. Osim

toga, one su pune pogrešnih tumačenja. Mnogi se njima zanose, pa dolaze ovamo na Zapad, uvjereni da su pročitali sve što je trebalo znati. Zapad je, međutim, sasvim drugačiji. Njega treba osjetiti, pa tek onda pisati o njemu.

— To i ja mislim — reče Avarđ — a tako mislim i pisati. Osim toga, ima još nešto što me neobično iznenadilo. Zapad je vjerojatno posljednje mjesto na svijetu gdje čovjek živi od svojeg ugleda. Čak i kriminalci imaju svoj ugled koji je ponekad na cijeni kao nešto čemu treba vjerovati i što treba poštovati. Kad si prodao ranč, je li kupac prebrojio tvoju stoku?

— Nije bilo potrebno jer sam mu rekao koliko je ima.

— O tome je baš i riječ.

— Dobro, a što ćeš pisati o Rockwellovima?

— Pisat ću o njima kao o ljudima koji su također dio ovoga svijeta.

— Mogla bi to biti dobra knjiga. — namijao se McAllister. — Možda mi nećeš vjerovati, ali i ja sam nešto knjiga pročitao. Kad malo bolje razmislim, padaju mi različite misli na pamet, baš kao i tebi. Dobrim dijelom to je zasluga knjiga. One te navode na misli. Nije to kao izgovorena riječ koju čuješ i ne čuješ. Knjigu imaš pred sobom, pa možeš o njoj razmišljati koliko želiš. Mislim da će ti koristiti i ono što ja kažem, jer je to rezultat iskustva koje sam stekao lutajući s jednog krana na drugi. Čini mi se da prisustvujemo posljednjem činu velike pustolovine koja se zove Zapad. Indijana više nema, nema ni bizona, a uskoro će nestati i stoke koja divlja luta uokolo. Ljudi su imali priliku da iskoriste goleme mogućnosti ovoga kraja, ali su je propustili. Treba razgovarati s ljudima poput Ruiza ili s bilo kojim pravim Zapadnjakom. Oni bi ti mogli ispričati takve stvari o kojima ne bi ni sanjao.

— Zar ti nisi pravi Zapadnjak?

McAllister ga iznenađeno pogleda.

— Ne bih rekao. Ja sam samo mješanac koji je naučio kako da što dulje ostane živ.

— Jesi li ponekad ogorčen zbog toga?

— Ogorčeni mogu biti samo slabići — odvratí McAllister. — Nikad nisam bio ogorčen ni na koga i ni na što.

— Ni nakon onoga što ti se dogodilo?

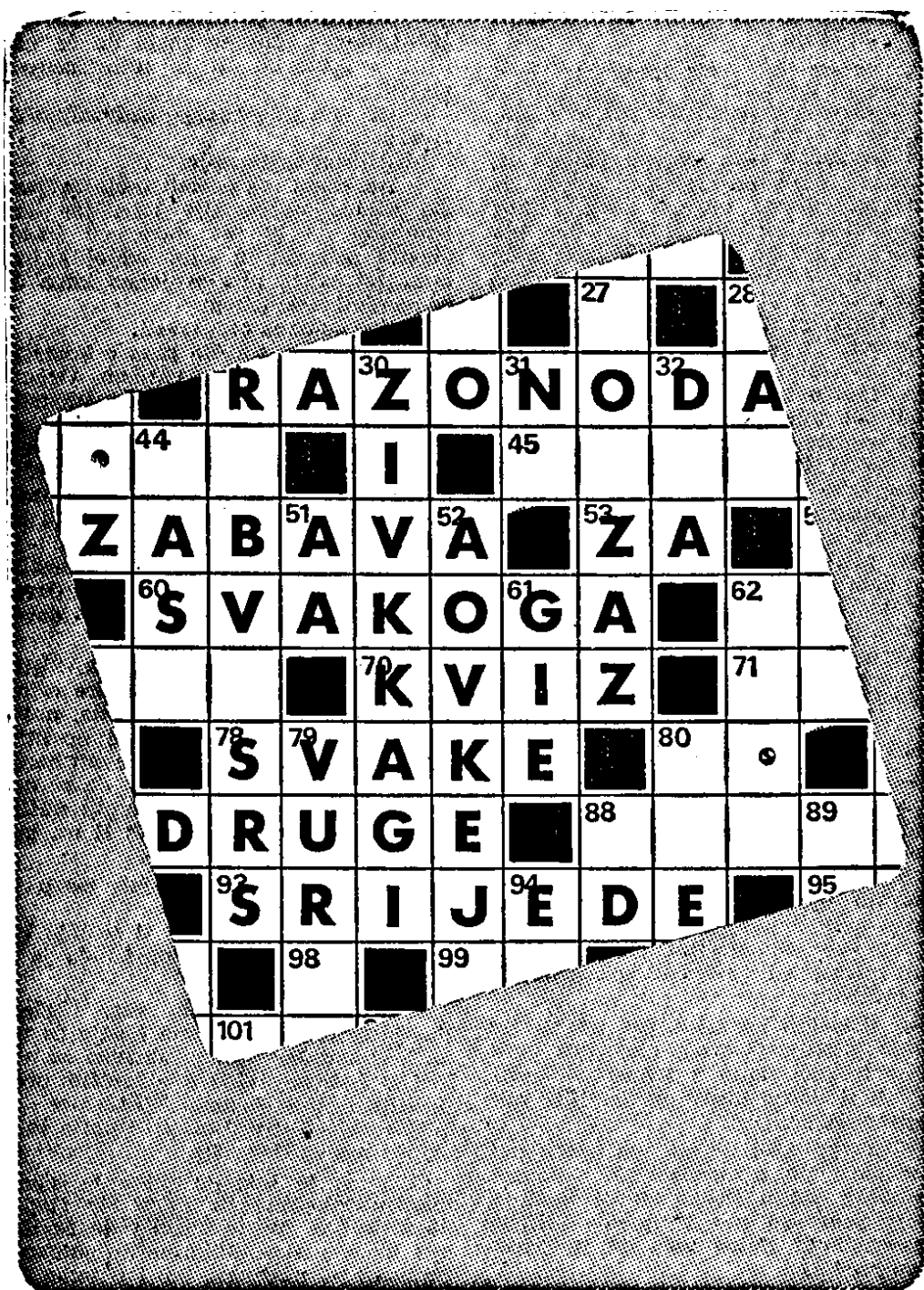
— Ne! — odvratí McAllister. — Ovdje čovjek mora prihvaćati činjenice onakve kakve jesu i miriti se s onim što ima. Ne progonim Rockwellove zato što sam bijesan na njih, što sam ogorčen zbog onoga što su mi učinili. Činim to zato što je tako zakonito, jer pravda mora biti zadovoljena. Vjerujem da se tako nešto i očekuje od mene. Svatko mora platiti svoje dugove.

Napustili su grad noću. Nisu htjeli da ih netko opazi kako se iskradaju. Nitko o njihovu odlasku nije ništa znao osim kapetana Rampolea. Ništa nisu rekli ni Ruizu, ni Pepu, jer bi inače i njih dvojica htjeli poći. Koliko je McAllisteru bilo drago što ga Avarđ prati toliko je bio i ljutit, jer se već uvjerio da je previše nedužnih ljudi poginulo zbog njegovog osobnog pothvata. Želio je da Avarđ poživi i da se vrati tamo odakle je i došao kako bi mogao pokazati da njegova lutanja po Zapadu nisu bila uzaludna.

Putovali su polagano jer nisu htjeli previše umarati ni sebe ni konje, kako bi što svježiji stigli na odredište. Osim toga, odabrali su zaobilazni put, kako ih netko ne bi prije vremena prepoznao. U ta dva tjedna Avarđ je naučio više o životu na Zapadu nego u sve vrijeme prije toga.

U kraj Bijeloga hrasta došli su sa zapadne strane, preko malog teksaškog mjestanca Winmorea gdje su se odmarali dva dana, pokušavajući nešto više doznati o ljudima koje su progonili. Tako su mogli postupiti, jer ih ovdje nitko nije poznao, pa nitko nije ni mogao otkriti tko se krije pod lažnim imenima koja su dali upisati u hotelu.

Bio je to mali, ali udoban hotel. Vodila ga je žena čiji je sin prije tri godine nestao. Pričalo se da se priključio nekoj bandi. No, u to je vrijeme bilo mnogo takvih i sličnih priča. Još je za sve bio kriv rat koji je uništio vjeru u stare vrijednosti i ponašanja, a nije stvorio neke nove ideale za mlade.

de ljude kojih je ovdje bilo u dosta velikom broju.

Morali su sve to slušati da bi doznali i nešto o onome što ih je zanimalo. Dean Rockwell je, prema pričanju ljudi, bio još prilično slab od rana koje mu je zadao neki opasan čovjek po imenu McAllister. Taj ga je čak iz Arizone slijedio ovamo zbog nekog izmišljenog zločina. Rosco je bio mrtav. Njega je, opet, ubio neki suludi mali Meksikanac koji je nakon toga nestao i nikad ga više nisu vidjeli. Pričalo se također da je dolazio i neki šerif iz Arizone ovamo da pohvata Rockwellove, ali se i njemu također izgubio svaki trag. Usput rečeno, ljudi su bili ponosni što tom šerifu nije uspjelo odvesti one koje je tražio, jer kakvi bi oni bili kad bi se dali samo tako uhvatiti od jednog običnog šerifa iz Arizone.

Usprkos tome što je Avard već imao prilike da upozna narav i karakter ovih ljudi, još mu nije išlo u glavu kakva je to sila koja uspijeva podvrgnuti svojih otljevinama zakon i smisao za pravdu.

Jedne večeri u hotelu Avard je upitao McAllistera:

— Zar oni zaista ne vjeruju da su Rockwellovi zločinci?

— Čudiš se? — upita ga ovaj. — Ja sam to već toliko puta vidio da mi se čini sasvim normalnim. To je nešto poput onoga o čemu smo razgovarali u San Antoniju: ljudi uporno vjeruju u svoje legende. Vrlo je uska crta između onih koji sami istjeruju pravdu, onako kako to mi činimo sada, i onih koji naprosto rade što hoće bez obzira na posljedice.

— Htio bih da mi odgovoriš na još jedno pitanje. O tvom odgovoru ovisi hoću li poći dalje s tobom ili neću. Jesi li ti doista mislio da te ljude odvedeš pred sud?

— A što misliš zašto sam prošli put sve ono činio, a mogao sam ih naprosto ubiti još u Rockwellovoj kući? I zašto sam sve nas izvirgavao tolikim opasnostima? Samo zato da ih odvedem pred sud.

— Htio sam samo znati da se nisi možda predomislio?

— Nisam se predomislio — odvrati McAllister — što ne znači da ću nas dvojicu žrtvovati da bi njih sačuvao na životu.

— To sam htio čuti — zadovoljno će Avard.

McAllister se nasmije:

— Na kraju ćeš postati moja savjest, što možda uopće nije loše, jer kad pomislim da bi me mogao u lošem svjetlu prikazati u ovoj svojoj knjizi, onda mi zaista nije svejedno kako ću se ponijeti pred tobom.

Idućeg su dana otputovali.

McAllister je smislio plan o kome je usput raspravljao s Avardom. Osnovno je u tom planu bilo da pronađu dobro skriveno sklonište odakle će moći nesmetano djelovati. Najvjerojatnije je bilo da su oni koje su tražili kojekuda skriveni i da će ih trebati hvatiti jednoga po jednoga i čuvati na jednom mjestu.

— S time se ne slažem — usprotivi se Avard — ti želiš da ja budem čuvar zatvora, a ti ćeš ih sam hvatati i dovođiti.

— Do vraga — prodere se McAllister — zar ne hvaćaš da netko mora ostati u skrovištu dok ih drugi hvata, a taj drugi moram biti ja, htio ili ne htio. Mislim da nema smisla izigravati heroje kad je riječ samo o tome da se dočepamo bande na što bezbolniji način. Još se možeš odlučiti hoćeš li mi pomoći ili nećeš.

— Dobro, kad tako kažeš, samo to mi se nimalo ne dopada.

— Tko je rekao da će ti se bilo što od toga dopasti? Ili ti misliš da ja u tome uživam?

McAllister je točno znao kakvo mu je sklonište potrebno i gdje će ga naći. Crnac Joe Wedby skrivao se nekad u jednom takvom skloništu pred teksaškim granđarima. McAllister je Jose upoznao kao dječak i uputio se u tajne njegova skrovišta.

Osnovno je bilo da nitko ne opazi dvojicu jahata prije nego što stignu do skrovišta. To je značilo da se danju moraju skrivati, a noću putovati. Problem je, međutim, bio i u tome što je skrovište trebalo pronaći noću i k tome ne ostaviti nikakvih tragova.

Odlučili su da mu se približe s južne strane, no zbog toga je trebalo proći putem kroz močvaru.

— Nemam ništa protiv puta kroz močvaru — reče Avarđ — ako ga ti dobro poznaješ. Između različitih načina da umrem sigurno ne bih odabrao davljenje u blatu.

McAllister se nasmije.

— Nadam se da me pamćenje neće iznevjeriti — prizna on. — Prošlo je već nekoliko godina otkako sam posljednji put prolazio tim putem.

— Zaista znaš čovjeka ohrabriti — reče na to Avarđ. — Možda bi bilo bolje da tu knjigu sada napišem, dok još imam priliku.

XVI

Koristeći se zaobilaznim putovima i jašući uglavnom noću, McAllister i Avarđ polako su se približavali željenom cilju. Trebalo se snalaziti na vrlo teškom terenu, probijati kroz guste šikare, pronalaziti najbolje putove i uza sve to paziti da ih nitko ne zamijeti. To je bilo izvedivo jedino zahvaljujući McAllisterovu iskustvu i poznavanju ovoga kraja gdje je proveo dobar dio djetinjstva.

Tu se sakrivala i divlja stoka koja bi samo noću izvirivala na čistine iz svojih skrovišta da se napase na miru i do mile volje. Nekoliko su puta nalletjeli na omanja stada. Jednom je prilikom McAllister ubio junca kad im je ponestalo hrane. Rekao je, osim toga, da će im trebati hrane kad se jednom domognu skloništa. Meso će sušiti na suncu i ponijeti sa sobom.

Sve je išlo bez većih poteškoća dok se nisu primakli močvari. Avarđ se najviše bojao toga dijela puta. Močvaru naprosto nije podnosio. Nije znao da li će smći dovoljno sabranosti da mirno slijedi McAllistera koji je pošao naprijed. Rekao je to McAllisteru prije nego što su krenuli. Ovaj se nije nimalo iznenadio. I sam je priznao da ima nekih stvari koje ni on nikako ne može podnijeti.

Prvi su dio puta prevalili pješice vodeći konje za sobom. Put je bio vrlo uzak i nesiguran. I konji su se nekali predosjećajući opasnost koja im je prijetila od pogrešnog koraka. Za svaki slučaj obojica su se vezala užetima za konje, što se pokazalo ispravnim, jer je McAllister jednom prilikom napravio pogrešan korak i začas bi se našao do ramena u blatu da ga konj nije izvukao.

Avarđu se činilo da vrlo sporo odmiču, jer su već satima hodali, a krajolik se nije nimalo izmijenio. Kad se već počelo daniti, zaustavili su se na pogodnijem mjestu i odmorili. Najgori dio puta su prošli. Iako je još teren bio nesiguran, dalje su mogli na konjima. Još su nekoliko puta zaglavili u blatu prije nego što su se dočepali tvrdog tla. Teren je odjednom postao tvrd i suh. Prosto je bilo nevjerojatno kakvih je sve različitih zemljišta u ovom kraju bilo.

Konačno su došli do potoka kojim su nastavili kako bi što manje tragova ostavili za sobom. Ionako je McAllister stalno obraćao pažnju na ono što su ostavljali iza sebe, da ne bi slučajno bilo vidljivih tragova.

Konačno su se našli na ravnom dijelu terena, kuda ih je vodio uzak put kroz grmlje što se dizalo konjima do ramena.

— Još malo, pa smo stigli do skloništa — reče McAllister.

Uskoro im se ukaza s lijeve strane obronak na čijem je vrhu bila gromada stijena. Kad su stigli podno obronka, sjahali su i povelili konje za sobom, sve dok se nisu popeli do stijene na vrhu, koja je zaista nalikovala na prirodnu tvrđavu. Usred stijena bila je i mala spilja koja je mogla poslužiti kao sjajan zaklon, ali i mjesto odakle se moglo lako braniti. Svuda uokolo bila je čistina. Nekoliko ljudi, ako bi se ovdje gore zabarikadirali, mogli bi odolijevati cijeloj vojsci.

— Kako ti se čini sklonište? — upita McAllister.

— Odlično — odvrati zadovoljno Avarđ.

— Drago mi je što ti se sviđa, jer bismo ovdje mogli provesti i nekoliko tjedana, dok ne obavimo sav posao.

Avard se namršti.

McAllister zatim objasni Avardu njihovu poziciju, upozori ga da u spilji postoji pitka voda, ali je nema dovoljno, pa bi bolje bilo da se opskrbljuje vodom iz obližnjeg izvora, ako mu to prilike budu omogućavale. Što se tiče konja, najbolje bi bilo da ga veže, a hranu da mu sam nabere i donese, kako nitko ne bi opazio konja dok pase uokolo. Osim toga, trebalo je paziti da se konju ništa ne dogodi, jer je u ovom kraju čovjek bez konja potpuno izgubljen. Nakon toga McAllister, crtajući štapom po pijesku, objasni Avardu što se sve nalazi između njih i Rockwellovih.

McAllister je odlučio da se najprije približi neprijatelju sa zapada, što je značilo Jacku McGiveru. Ako se nitko od bande tamo ne sakriva, Jack će znati gdje bi ih McAllister mogao pronaći. Već će pronaći načina da to od njega sazna i primorati staroga da mu sve lijepo objasni.

Avard je malo iznenađeno gledao, razmišljajući kakav će način McAllister pronaći da McGivera natjera da progovori.

— Kako nemam još koga čuvati, ovog bih puta zaista mogao poći s tobom — reče Avard.

— Bez uvrede, Ransome — reče McAllister — ali mislim da će biti bolje da odem sam.

Avard mu nije protuslovio.

McAllister je slijedećeg jutra odjahao.

McGivera je uhvatio u trenutku kad je ovaj tako nešto najmanje očekivao. Starac je imao običaj da svakog jutra ode od potoka koji je protjecao nedaleko od njegove kuće, da sjedne na obližnji kamen i popuši lulu duhana. Nakon toga je obično oprao lice u potoku. Bilo je to nešto kao obred i svatko je to dobro znao. Između tog mjesta i kuće nalazio se mali obor s nekoliko konja i skromna kućica za dva ili tri kauboja.

McAllister je sakrio konja podalje od potoka, pa se približio mjestu gdje se McGiver imao svakog časa pojaviti. Čim je svanulo, točan kao i uvijek, zaputio se do svog omiljenog mjesta kamo je godinama redovito dolazio. |

Uto se McAllister pojavi iz zaklona i reče:

— Zdravo, Jack!

Vrijedilo je dojahati ovamo samo radi izraza na licu McGivera kad je opazio McAllistera. Bilo je na njemu i iznenađenja, i neshvaćanja, i straha.

— McAllister — jedva izreče,

Starac nije bio naoružan, pa McAllister nije ni dotakao svoj revolver.

— Da odmah prijedemo na stvar. Mislio si da je sa mnom gotovo, ali si pogriješio. To ti je bila jedna od najvećih pogrešaka u tvom grešnom životu. Kao što vidiš, vratio sam se da dovršim što sam započeo.

McGiver se dosta brzo pribrao od iznenađenja.

— Ti si potpuno lud — reče. — Manijak koji ne može da ne ubija. Najbolje bi ti bilo da što prije odeš odavde, dok ti je još glava na ramenu.

— Ako ja nestanem odavde, nestat će i onaj do koga ti je najviše stalo, mali Johnny. Ili...

— Ili što?

— Reći ću ti na vrijeme. Veselit će te kad čuješ, jer se tiče tebe i Rockwellovih. A sada brzo pozovi maloga da dođe k tebi, samo neka to bude jasno i glasno. Ako on slučajno ne dođe, ili ne dođe sam, mislim da ti je jasno što će se dogoditi s tobom, Jack. Nadam se da ne sumnjaš u to što sam ti rekao?

— Ni najmanje — prosiće starac. — To ti je u karakteru.

— Baš mi je drago — odvrati veselo McAllister.

— Nešto si ipak previdio.

— Što bi to moglo biti?

— Više mi je stalo do Johnnyja nego do sebe. Radi što hoćeš, ali Johnnyja neću zvati!

— To sam i očekivao, zato ću ti predložiti još jedan plan.

McGivera je to ponovno zbunilo i zabrinulo.

— Kakav plan?

— Kako ja nemam što izgubiti, a protiv takvog se čovjeka teško boriti, odlučio sam da napadnem na tvoje u kući, rastjeram konje i spalim kuću. Jasno, ne mogu biti siguran kako će Johnny tada proći. Mislim da bi ipak bolje bilo da ga pozoveš.

**Moda, kozmetika,
domaćinstvo**

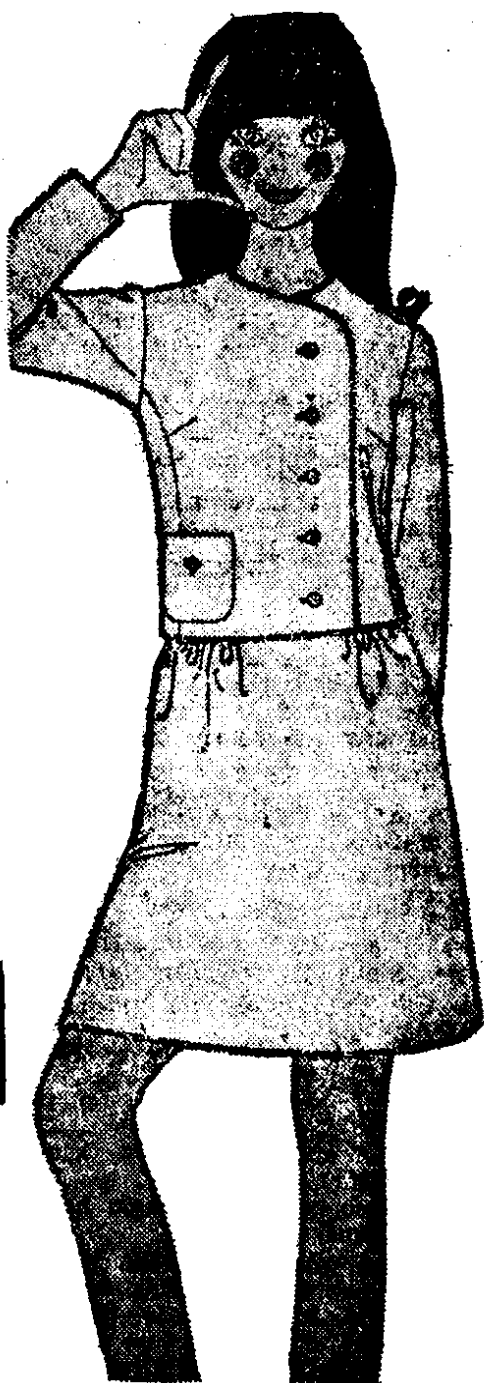
**Savjeti
liječnika i
psihologa**

**Novela, roman,
zanimljivo štivo**

**ukratko: SVE
ŠTO ZANIMA
SUVREMENU
ZENU**

Svijet

**jugoslaven-
ska ženska
revija**

Starac je ustao. Lice mu je bilo sivo poput pepela i malo je podrhtavao. McAllister nije osjećao suosjećanje.

— Pozvat ću Johnnyja — reče. — Ako mu se bilo što dogodi, gonit ću te na kraj svijeta!

— Čovječe — obazrivo ga upozori McAllister — zaboravljaš da me nećeš moći goniti, jer ćeš biti mrtav.

Još se jednom McGiver zagleda u McAllisterovo lice, pa suho reče:

— Pozvat ću ga.

McAllister se za svaki slučaj sklonio u zaklon, jer se nikad nije znalo koliko je ljudi u kući i kako će se to doziivanje završiti.

Slabim glasom McGiver stade dozivati sina.

Uzalud ga je zvao, jer odgovora nije bilo.

— Glasnije — upozori ga McAllister.

— Nisu danas djeca ono što su nekad bila — počeo se McGiver izvlačiti. — Kad je mene pozvao moj otac, ja sam odmah dotrčao.

— Viči koliko možeš, ali ga dozovi — naredi mu ljutito McAllister. — Nemam više mnogo strpljenja!

McGiver podvikne kako treba.

Zalupe vrata i javi se Johnny. McAllister se pobojao da ga otac ne bi upozorio u posljednji trenutak, zato se pomaknuo tako da mu je Johnny bio na nišanu.

— Imam ga, Jack — u isti čas upozori starca — pazi da ne napraviš neku glupost!

— Neka te đavo odnese u pakao odakle si i došao — opsuje ljutito starac.

Uto se pojavi Johnny koji se još nije pravo ni obukao.

— Koga si me vraga zvao? — ljutito upita oca.

Ovaj mu pokaže rukom prema McAllisteru. Kad ga momak opazi, kao da se skamenio od straha. Ostane otvorenih usta i bez riječi.

— Nije moguće... — prošapta nakon nekog vremena.

McAllister mu revolverom pokaže da sjedne pokraj oca kao da se ništa nije dogodilo. Još nije vidio uplašeni-
jeg čovjeka od njega.

— Johnny, htio bih tebi i tvome ocu postaviti nekoliko pitanja. Svejedno mi je tko će mi od vas dvojice odgo-

voriti. Ako to ne učini nijedan, morat ću se poslužiti ovim — reče i pokaže na revolver.

Momak se stisne uz oca u strahu, na što ga ovaj ljutito odgurne.

— Što želiš saznati? — upita Jack.

— Koliko znam, Rosco je mrtav. Ubio ga je sin žene koju je usmrtio. Mislim da je time pravda zadovoljena. Preostali su još Dean Rockwell, Kid i Hank Doofay. Gdje ih mogu naći?

— Znaš i sam da ti mi nećemo to reći — obrecne se starac tvrdoglavo.

Johnny nije spuštao oka s McAllisterova revolvera.

— Oče, zar hoćeš da ubiješ jednoga od nas dvojice?

— Bojim se da bi ti prvi stradao, Johnny — potakne McAllister strah u njemu.

— Zašto ja? Što ja imam s time? To nije moj problem, niti sam ja u to umiješan. Što se mene tiče, možeš voditi i Hanka i Kida.

— Zaveži! — prodere se starac na njega.

— Zar ne shvaćaš, oče, u kakvoj smo opasnosti? Bolje da se nagodimo. Ni Hank ni onaj mješanac ne znače nam ništa.

Situacija se povoljno razvijala za McAllistera. Ako se domogne Kida i Doofaya, pola je posla obavio. Zato je čekao. Kako se nije ništa događalo, polako podigne revolver. Na to Johnny skoči kao ranjena ptica na oca.

— Reci mu — molio ga je — reci mu, zar ti je više stalo do njih nego do mene?

Starac je još neko vrijeme oklijevao, a onda pogleda McAllistera i pročitao u njegovim tamnim očima da ga ništa dobra ne čeka.

— Dobro, reći ću ti za Hanka i Kida.

— Najbolje bi bilo da to bude istina.

— Ja ću ti reći ako on bude lagao — umiješa se Johnny.

Na to mu starac opali šamar tako da ovaj padne na zemlju.

— Zaposlio sam ih obojicu. Rade za mene.

— Gdje su sada?

— Hank je u kući, a Kid sa stadom.

— Tko je još u kući?

— Moja žena.

McAllister na to izvadi iz džepa komade žice. Jedan komad pruži Johnnyju da sveže oca, a drugim sam sveže Johnnyja. U pet minuta učinio ih je obojicu bezopasnima. Zatim ih je odvukao do potoka i tamo uvukao u grmlje. Sam se zaputio prema kući. Kad je prošao kraj obora, konji su zarzali, no na to nitko nije polagao posebnu pažnju. Iza ugla kućice za knuhoje, ugledao je Doofaya kako sjedi pred vratima i dosađuje se.

— Kako je, Hank?

Ovaj se okrene i ugleda ga. Bio je to isti onaj zapanjen pogled kao i u staroga McGivera. Htio je posegnuti za revolverom, ali je bio bez opasača.

— Potraži svoga konja i osedlaj ga. Malo ćemo prošetati.

Covjek proguta slinu, jer mu se grlo naglo osušilo, ali ne reče ništa. Na licu mu se odražavao očaj zbog nemoći da bilo što učini kad se zaputio po svoga konja.

Uto se javi netko iza McAllisterovih leđa:

— Moja je puška uperena ravno u vas.

On se okrene i opazi McGiverovu ženu, za koju su govorili da je najopasnija među njima.

— Vidim, gospođo — odvratila on mirno.

— Kad je tako, onda pažljivo bacite revolver, da ne bih morala upotrijebiti ovu staru pušku.

— Sve ja to znam, ali vam ipak ne preporučujem da je upotrijebite. Pustite nas na miru. Hank i ja ćemo malo projahati.

— Kamo?

— Pa, najprije na sud, a onda najvjerojatnije na vješala.

Žena pobjesni na te riječi, pa se izdere na Hanka:

— Što čekaš, uzmi mu taj revolver!

— Hank to neće učiniti — reče McAllister. — Ako se poslužite puškom, nećete više nikad vidjeti ni Jacka, ni svoga najmilijeg sina.

— To je laž — poviče ona odjednom prestrašenim glasom.

— To je McAllister — javi se Hank. — I siguran sam da je istina što je rekao.

— Gdje su onil

Kad odemo, potražite ih, pa ćete već vidjeti, a sada spustite tu pušku!

Ona polagano spusti pušku.

— Grom vas smrvio na mjestu — otrovnim glasom reče za njim.

— Prije nego što odemo, vratite se u kuću — zapovjedi McAllister.

Nakon kraćeg oklijevanja ona ga poslušala.

McAllister uzjaše jednog konja, a ostale pusti iz obora, pa zapovjedi Doofayu da se zaputi prema potoku. Krenuli su do mjesta gdje je McAllister ostavio svoga konja. Ovdje on promijeni konje, ali McGiverovoga povede sa sobom. Uskoro su jahali prema jugu.

XVII

Nije bilo jednostavno dovesti Hanka do skloništa, a ne ostaviti mnogo tragova za sobom. McAllister je, međutim, učinio sve što je bilo u njegovoj moći da tragove ukloni tako da ih i najvještije oko teško može pronaći. Vjerovao je da je to potrebno i da o tome ovisi sigurnost i život ne samo njegov nego i Avardov, kao i uspjeh cijelog njihovog pothvata. Najprije je mislio da odmah potraži i Kida, ali se onda predomislio.

Znao je da McGiverovoj ženi nije trebalo mnogo da pronađe Jacka i Johnnyja tamo gdje ih je on sklonio. To je značilo da će za McAllisterov povratak odmah saznati ne samo Kid nego i Dean Rockwell. U takvoj je situaciji bilo dosta opasno tražiti Kida koji je mogao biti sa stokom, ali i nije morao. Tko zna je li McGiver govorio istinu. Osim toga, McAllister je bio i te kako svjestan toga da je Kid vrlo vješt i opasan, možda najopasniji od svih članova bande.

Baš zato je i odlučio da najprije skloni Hanka na sigurno mjesto. To je, međutim, zahtijevalo veliki oprez. Nije smio dopustiti da ostavi za sobom tragove koje bi vještii tragač Kid lako pronašao.

Razmišljajući o tome što će Kid učiniti, McAllister je došao do zaključka da mu preostaju dvije mogućnosti: ili će pobjeći preko granice, što bi bilo najpametnije, ili će ostati i pokušati s ostalima uhvatiti McAllistera. Prvo što bi mogao učiniti bilo je da potraži tragove i da ih slijedi do skloništa. Kako, međutim, obično dulje traje dok se tragovi otkriju, McAllister je imao dovoljno vremena da stigne do skrovišta i pripremi se za eventualni napad. Kid je mogao postupiti i drugačije, tj. pridružiti se Deanu Rockwellu ako se ovaj dovoljno oporavio od rana.

To bi značilo da će se McAllisteru uskoro suprotstaviti cijela mala vojska Rockwellovih pristaša. Iako je dobar dio njih stradao prošli put u sukobima, to ih neće opametiti, pa će se ponovo upustiti u borbu, pogotovu ako osjete da su u većini. Sve su to bile mogućnosti koje je trebalo očekivati, no nitko nije mogao točno predvidjeti što će se dogoditi. McAllister je to vrlo dobro znao, ali je znao i to da mu ne preostaje drugo nego da nastavi plan koji je započeo ostvarivati.

Jašući tako za Doofayem, dolazio je u napast da napusti svoj plan i da naprosto obračuna sa svojim neprijateljima na najbrutalniji način. To bi mu uštedjelo mnogo vremena, truda i živaca. Tada je pomislio na Pepea. Nije mogao kriviti Pepea što je vlastitom rukom ubio Rosca. Ipak, bilo je to opasno iz više razloga. Najopasnije je bilo da takav način obračunavanja ne prijeđe dječaku u krv i usmjeri ga pogrešnim putem u životu. Pepe je morao vidjeti i doživjeti djelotvornost pravde i zakona koje su ljudi stotinama godina mukotrpno stvarali. Uzimajući zakon u svoje ruke moglo se samo onda kada boljega načina nije bilo. Konačno se i ovdje na Zapadu počeo poštovati zakon. Trebalo je to iskoristiti i podržati svim silama. Nije mogao dopustiti da Esmeraldin sin odraste u uvjerenju kako je revolver jedini i konačni sudac u svim situacijama.

Avard ga je opazio prije nego on njega, pa mu se uputio u susret.

— Jedna ptičica i dva konja — reče. Znači, lov nije bio loš.

— Drago mi je što si to zamijetio — reče McAllister i sjaše s konja. — To je tek jedan. Još moram dvojicu dovesti.

Doofay se šutke popeo do skloništa. McAllister mu reče:

— Imam jedno malo iznenađenje za tebe u slučaju da ti padne na pamet da pobjegneš.

Nakon toga se zaputi u spilju. Doofay zabrinuto pogleda za njim. Začuje se zveckanje metala, a zatim se pojavi McAllister s dugim lancem u ruci koji se na jednom kraju mogao pričvrstiti u spilji.

— Stani malo — uzvrpolji se Hank — ne misliš me valjda time vezati? To je za životinje.

— Dabome — reče McAllister. — Pruži ruke!

Doofay se uzalud opirao, ali nije mogao ništa protiv dvojice. McAllister ga odvuče u spilju i tamo sveže. Tu Doofay opazi da sa zida visi nekoliko takvih lanaca.

— Uvijek sam se pitao otkud ti lanci ovdje — reče podrugljivo McAllister. — Sigurno su ih još Španjolci ovdje učvrstili. Tu bi vezali svoje žrtve i ostavljali ih da umru od gladi i žeđi. No, toga se ti ne moraš bojati. Nadam se da će te uskoro povesti odavde. Donekle to ovisi i o tvojim prijateljima, jer ključ od lokota imam samo ja, pa ako se meni nešto dogodi, ne znam tko će te izvući odavde.

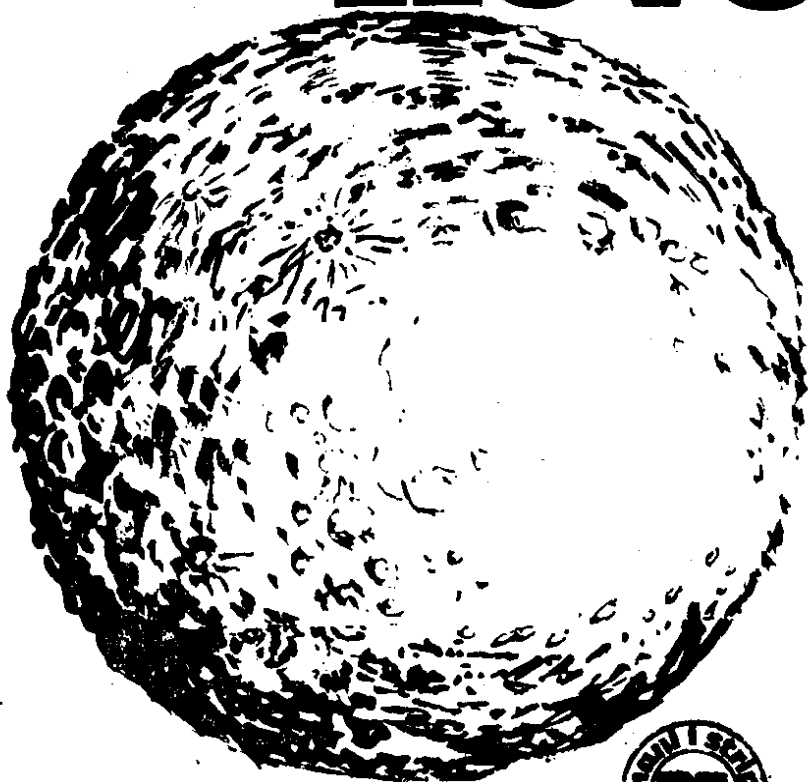
Nakon toga McAllister izađe i ispriča Avardu kako je uhvatio Doofaya.

— Tako — zaključio on — a sada možemo očekivati da će Kid otkriti i ovo mjesto, makar sam učinio sve da uklonim tragove. Znam da moraš malo i spavati, međutim, ne znam koliko ćeš sebi moći dopustiti taj luksuz. U svakom slučaju, nastoj izdržati dok se ne vratim i budi što oprezniji. Uzet ću tvog konja, jer je najodmoreniji, a ostavljam ti svoga koji ti može biti od koristi. Osjeti na četvrt milje ako se netko približava, pa će te upozoriti ako te netko pokuša zaskočiti.

— Sve mi je to jasno, Rem — reče Avard — samo ne znam što ne bismo pošli obojica kad smo Doofaya i onako onemogućili da pobjegne.

— Zar ne shvaćaš da je problem u tome — pomalo će ljutito McAllister —

ново!

BIBLIOTEKA ZNANSTVENE FANTASTIKE

10d

SRPSKI

što postoji opasnost da sklonište bude otkriveno. Kid bi se mogao potruditi da to učini, jer je na neki čudan način prilično čvrsto vezan uz Doofaya. Ako se pojavi, mora ga netko dočekati. Želim ga živoga, to je jasno, što ne znači da ćeš svoj život izvrnuti opasnosti da bi sačuvali njegov.

— Što se toga tiče, možeš biti bez brige — reče Avard s osmijehom na licu.

McAllister je odjahao pomalo zabrinut što je ostavio Avarda samoga. Iako je postojala vrlo mala mogućnost da Kid otkrije sklonište. McAllister je znao da je Avard sposoban da se brani, pa ipak nije imao mnogo šansi u sukobu s Kidom.

Usmjerio je konja prema sjeveroistoku. Još prije nego što ga je sakrilo visoko grmlje, podigao je ruku u znak pozdrava. Bio je to najnormalniji i najuobičajeniji pozdrav koji je toliko puta ponovio, pa ipak nikad se nije osjećao tako neugodno kao sada kad je ostavljao Avarda. Možda to opet u meni progovara Indijanac, pomisli McAllister, samo što mi ta spoznaja nimalo ne pomaže, već me još više zabrinjuje. Je li to značilo da se doista ima čega bojati, je li to raspoloženje, koje je odjednom njime ovladalo, predskazivalo poguban svršetak cijelog tog pothvata?

Kasno poslije podne dojahao je do mjesta gdje se mislio zadržati i sačekati svoju žrtvu. Bilo je to na mjestu gdje se voda iz obližnjeg izvora skupljala u malo jezerce i gdje su stoka i divljač redovito dolazili da se napiju.

Vjerovao je da bi Kid morao ovuda proći ako je pošao za njegovim tragom. No, to su bile sve pretpostavke koje su ovisile o tome da li će se Kid dati navući u ovu zamku ili će je izbjeći i sam postaviti zamku McAllisteru.

XVIII

Proležao je cijelu noć sakriven na stijeni iznad vode, ali se nitko nije pojavio. Konja je sakrio dosta daleko u grmlju da ga nitko ne opazi. Pred

jutro je malo zadrijemao. U tome nije bilo nikakve opasnosti, jer je dijelom uvijek bio budan, zapravo probudio bi se i na najmanji šum koji bi dopro do njega.

Proležao je tu i dobar dio dana, sve do onoga trenutka kad je odlučio da bi ipak trebalo napojiti konja. Spustio se sa stijene, napunio šešir vodom i napojio konja koji je to jedva dočekao. Nakon toga se opet vratio na staro mjesto.

Dan je već bio na izmaku. McAllister se odmakao sa stijene možda najviše jedan sat. Ipak je i to bilo dovoljno da ga otkriju i da ga puste da se sam vrati u svoju zamku. Najvjerojatnije ga je Kid otkrio kad je nosio vodu konju i pratio ga je, bojeći se da ne odjaše.

U svakom slučaju, McAllister nije toga bio svjestan, inače ne bi tako ludo postupio i otkrio na tako nesmotren način svoje skrovište neprijatelju. Po svoj prilici ga je uhvatio umor. Postao je ravnodušan na sve što bi se moglo dogoditi. Bili su to trenuci omamljenosti, kad je njegovo šešto čulo potpuno zatajilo. Nije ni čudo da se nešto takvo dogodilo nakon svega što je prošao u ovoj ludoj potrazi za ubojicama svoje žene. Moralo se to dogoditi prije ili poslije. No sada je za to bio najnepogodniji trenutak, jer ga je i najmanja odsutnost duha mogla stajati glave.

Tako se umalo i dogodilo.

Kad je već gotovo odlučio da odustane od daljnjeg čekanja i pođe sam potražiti ljude koje je htio uhvatiti, začu je topot konja koji se približavao putem prema vodi. Njegovo uvježbano uho prepoznalo je po zvuku da je konj nepotkovan. Što je moglo značiti da je riječ o Indijancu, iako mustange ni bijelci nisu potkivali. Konj se sve više približavao, još malo pa će se pojaviti i jahač obasjan suncem na zalazu u leđa. Prošlo je samo nekoliko sekundi, a onda se pojavio.

Prepoznao ga je. Bio je to Dean Rockwell.

Mirno je dojahao do vode, a onda sjahao tako da se konj našao između njega i McAllistera.

Tek sada se McAllister trgnuo i potpuno otrijeznio od more koja ga je

mučila. Shvatio je da je neprirodno što se Rockwell nije ni jednom pažljivo osvrnuo, već je tako bezbrižno dojahao ovamo. Bilo je jasno da je znao gdje se McAllister nalazi.

McAllistera prođu ledeni srsi.

Naglo se okrene.

Ni dvanaest koraka od njega stajao je Kid s uperenom puškom.

McAllister pomisli: sad će me ubiti.

Tada je uslijedilo veliko iznenađenje: Kid, koji se očito dobro zabavljao, rekao mu je sa smiješkom na licu da odbaci pušku.

McAllister poslušao.

— Ustani! — reče mu Kid.

Kad je McAllister ustao, začuje odozdo Rockwella kako dovikuje:

— Jesi li ga uhvatio?

Kid mu uzvрати:

— Imam ga, sačekaj me. Dolazim odmah, samo da se spustim.

Samo ga brzina i nešto suludo i neočekivano može spasiti. Morao bi nešto učiniti što bi Kida zbunilo makar na sekundu. No, to nešto trebalo je smisliti. Osim toga, nije baš mogao biti siguran da će biti brži od Kida koji je nadaleko bio poznat po brzini i okretnosti.

— Okreni se i kreći — reče mu Kid.

Nije propustio priliku da pogleda dolje prema Rockwellu; on je također podigao pušku i usmjerio je prema njemu. U tom trenutku Kid mu uzme revolver i time ga potpuno razoruža.

Kid je sada imao pušku u desnoj ruci, a njegov revolver u lijevoj. Kako li je samo brz lijevom rukom, pomisli McAllister.

Postojao je samo jedan put kojim su se mogli spustiti. Nekoliko koraka preko stijene, pa nalijevo strmim, uskim i vijugavim puteljkom. Jedno kraće vrijeme neće biti u Rockwellovu vidokrugu, sve negdje do polovice strmog puta.

McAllister se još jednom okrene da provjeri kako Kid drži oružje i uvidi da ga drži točno onako kako je i očekivao.

McAllister naglo podigne desnu ruku iznad glave. Bio je to djetinji, luckasti trik, ali je, međutim, gotovo uvijek uspijevao.

Dovoljno je bilo da Kid samo na sekundu podigne pogled — i McAlliste-

rova lijeva pogodi ga u želudac. Bilo je to izvedeno takvom brzinom da Kid nije stigao podići revolver, jer ga je već za ruku zgrabio McAllister. Teško se oporavljaajući od udarca, Kid nije izdržao u borbi za revolver; izgubio je ravnotežu i kriknuvši strmoglavio se sa stijene.

McAllister nije ni sada oklijevao, već se bacio na zemlju i dohvatio pušku koja je Kidu ispala iz ruku. Istog trenutka prozui tane kraj njegove glave; ispalio ga je Rockwell odozdo.

McAllister mu nije ostao dužan.

U tom trenutku začuje neprijatan zvuk.

Topot konja!

Shvatio je da je izbjegao samo jednoj klopki, a druga se upravo zatvarala oko njega. Rockwell je doveo i ostale sa sobom. U međuvremenu im se Rockwell pokušao priključiti, ali se od silnog straha nije usudio popeti na konja, već je trčao uz njega da mu posluži kao zaklon.

McAllister ustrijeli konja.

Konj se sruši i ostavi Rockwella nezštićenoga. Pucajući u brzini, McAllister promaši čovjeka koji je očajnički pokušavao naći spas u bijegu. Više nije imao vremena pucati, jer su se jahači opasno približavali sa svih strana. Jedni su dolazili putem, a drugi s one strane vode.

Nikad nisam uletio u takvo nešto, pomisli McAllister.

S puškom u ruci ogledao se oko sebe ocjenjujući udaljenost došljaka po zvuku. Možda mu još uspije da se izvuče. Brzina i lukavost mogu mu pomoći.

Pošto-poto se morao domoći Rockwella.

Slijedećeg trenutka već je trčao svom snagom niz padinu, pa zatim onamo kamo je bježao Rockwell. Znao je da ga mora stići, jer je Rockwell još bio slab od rana i nije se mogao mjeriti s McAllisterom u trčanju.

Jahači su se uskoro pojavili iznad jezerca. Istog trenutka McAllister opazi Rockwella kako bježi putem prema sjeveru. Upru svu snagu da ga dostigne. Uto prasnue puške jedna za drugom. Nije bilo lako pogoditi čovjeka u bijegu s te daljine.

To mu je pomoglo da neozlijeđen nađe zaklon u grmlju koje se ispriječilo s jedne i druge strane puta kojim je sada gonio Rockwella. Uskoro opazi njegov lik kako izmiče pred njim na maloj udaljenosti. McAllister zapuca za njim više u nadi da će ga prestrašiti nego u namjeri da ga pogodi.

Tada opazi jahače čije je približavanje prije samo čuo. Trebalo je da se zaustavi, nije se mogao boriti protiv njih, sigurnije je bilo bježati u suprotnom pravcu — govorio mu je zdrav razum. No, on se nije zaustavljao. Bilo je nešto jače od njega. Morao se dočepati Rockwella, makar ga i ubili. Najprije će stradati Rockwell, on koji je doveo ubojice na njegov ranč, on koji je prvi napao Esmeraldu i ubio je vlastitim rukama — ludački su mu se rojile misli u divljem bijesu koji ga je obuzimao i davao mu nadljudsku snagu. Samo da stigne Rockwella prije jahača!

Rockwell je podigao ruku kao da dozivlje došljake u pomoć, kao da je na rubu snage.

McAllister još jednom zapuca prema njemu. Tane ga promaši, ali pogodi jednoga jahača. Jedan se konj sruši i napravi metež među ostalima.

Tada se dogodi nešto sasvim neočekivano.

Tamna pojava iskrse iz gustog grmlja, s desne strane ispred Rockwella.

Jahačev se konj sudari s Rockwellom. Od jačine udarca Rockwell poleti na stranu i nađe se u grmlju.

Jahač je bio leđima okrenut McAllisteru, a nasuprot jahačima koji su dolazili. Konj je bio očito priviknut na pucnjavu, jer je stajao mirno dok je jahač nemilice praznio svoju pušku gađajući došljake jednog po jednog. To je izazvalo ne samo zabunu nego i potpuni kaos među njima jer su bili prepolovljeni još prije nego što su stigli napasti.

Sve se to odvijalo takvom brzinom da McAllister nije ni zamijetio kako još svejednako trči.

Jahač se okrene prema njemu i poviče na španjolskom:

— Natrag, brže natrag!

McAllister je čuo riječi, ali se nije obazirao na njih.

Jahač prestane pucati, jer su napadači bili razbijeni i nisu imali više volje da se izlažu opasnosti. Okretali su se i bježali u raznim smjerovima.

McAllister je prepoznao Ruiza. Meksikanac okrene konja prema Rockwellu, sjaše, dohvati ga za odjeću i odvuče do McAllistera; tu Rockwell ostane nepomično ležati.

Nato će Ruiz:

— I još neka mi netko kaže da Meksikanci nemaju osjećaja za vrijeme. Što kažeš na to, prijatelju? Nisam li bio točan na sekundu? A sada bi bilo najbolje da se pokupimo odavde.

McAllister pokaže na Rockwella.

— Ne idem bez njega.

Ruiz uzdahne.

— Kako hoćeš.

McAllister nato reče:

— Iznad napajališta ima još jahača.

— Zaista? — reče Ruiz veselo. — Ponesi svoj teret, a ja ću se pobrinuti za njih.

On odjaše prema vodi.

Uskoro se začula pucnjava. Bio je to Ruiz.

McAllister pogleda prema Rockwellu. Bio je još bez svijesti. Nije ga mogao daleko ponijeti. Vukao ga je neko vrijeme za sobom, sve dok se ovaj nije osvijestio. Kad je progledao, nije znao gdje se nalazi ni što se dogodilo.

McAllister mu reče:

— Diži se!

Rockwell zastenje i ne uspije stati na noge. McAllister mu zaprijeti:

— Ustaj! Nemam vremena da se s tobom nagađam. Što se mene tiče, možeš i ovdje ostaviti svoje kosti, ne moraš čekati da te objese u Arizoni.

Kako se Rockwell još nije dizao, McAllister zapuca jednom tih kraj njegove glave. To ga je trgnulo i on se digne teturajući, nesiguran i zbunjen.

— Što se dogodilo? — upita drhtavim glasom.

— Nije važno — odvrati McAllister. A sada naprijed prema vodi.

Čovjek teturajući pođe putem.

Kad su se približili vodi, McAllister zastane da osluhne što se tamo zbiva. Poneki hitac, zatim tišina i udaljavanje konjskih kopita.

McAllister sačeka dok ne začuje ja-
haća kako mu se približava.

— Tko je? — poviče jer u mraku
nije mogao razaznati je li to Ruiz.

Ruiz mu odgovori da ni ovi gore
nisu bili baš oduševljeni borbom i da
su radije okrenuli konje i podbrusili
pete.

Osvježili su se vodom, a McAllister
potraži među stijenama Kida. Nekim
čudom ostao je živ nakon pada. Slo-
mio je jedino ruku. McAllister ga osvi-
jesti vodom iz potoka. Psujući od boli,
Kid ubrzo shvati u kakvom se položaj-
u nalazi. Ruiz mu učvrsti ruku, a
McAllister potraži svoga konja. Kako
im je trebao barem još jedan konj,
da bi stigli do svog skrovišta, McAlli-
ster se zaputi još malo dalje da prona-
đe i Kidovog konja.

Pred Kidom i Rockwellom nije htio
Ruizu iznijeti detalje o kakvom je
skloništu riječ, samo je rekao da
Avarđ čuva Doofaya na sigurnom mje-
stu, a da oni moraju paziti da ih net-
ko ne slijedi.

Kida i Rockwella posjeli su na Kido-
va konja i svezali ih, pa se zaputili
prema zapadu kroz noć.

XIX

Ulogorili su se nekoliko sati nakon
ponoći. McAllister se na to odlučio
samo zbog Ruiza, iako mu to nije dao
na znanje, jer je ovaj doputovao izda-
leka i još nezaliječenih rana te s nedo-
voljno snage.

Za odmor su našli pogodno mjesto,
gdje su čak i malu vatru zapalili, te
skuhali kavu. Zarobljenike su vezali
leđima jednoga nasuprot drugome uz
drvo. Iako nisu bili sposobni za bijeg,
McAllister nije htio ništa prepustiti
slučaju. Ruiz je malo odspavao, dok je
McAllister čuvao stražu, iako je i sam
bio premoren i jedva odolijevao snu.

Već su bili u sedlu kad je svanulo.
McAllister je nastojao ukloniti trago-
ve iza njih, što im je u znatnoj mjeri
usporavalo napredovanje. McAllistero-
va zamisao sastojala se u tome da se
neopaženi dočekaju skloništa. Njihovi

progonitelji bit će uvjereni da su se
oni odmah zaputili iz ovoga kraja i
progonit će ih na krivom mjestu. A
oni bi se tada iz svoga skloništa zapu-
tili sasvim drugim putem, pa ne bi ni
svraćali u San Antonio, već bi zarob-
ljenike odveli izravno u Arizonu.

Razgovarajući tako, došli su i do
Pepea.

Ruiz se nasmije.

— Opasan je taj momak kad se na-
ljuti. Nikad nisam vidio nekog što bi
se više ljutio od njega kad je saznao
da ste otišli. Bio je gotovo podjednako
ljutit kao i ja. Morao sam nešto podu-
zeti, jer se on toliko uvrijedio da je
rekao da neće s vama više ni riječi
progovoriti. I uspio sam.

— Kako?

— Rekao sam da ću ja poći za vama
— odgovori Ruiz i nastavi. — Ali...

— Što ali?

Meksikanac je bio nekako zbunjen.

— Bojim se da možda nisam dobro
učinio — reče.

McAllister ga ozbiljno pogleda.

— I što je onda bilo?

— Rekao sam mu da može poći sa
mnom.

— Što? — vikne McAllister.

Meksikanac se pokušao braniti:

— Nije ga bilo moguće odvratiti.
Tko bi mu mogao zabraniti da i on
vrši svoju dužnost? To je bila njegova
majka...

— Pusti to — poviče McAllister. —
Nego, gdje je Pepe sada?

— Nije daleko odavde. Jamčim da je
na sigurnom!

— Siguran je kao i s tvojim bratom
— predbaci mu u ljutnji McAllister.

Ruiz je bio malo povrijeđen.

— Kunem se da je na sigurnom. Ni
jedan sat nije udaljen odavde.

— Pa dobro, gdje je onda?

— To je dulja priča. Jednom sam i
ja bio u zavadi sa zakonom, pa sam
se sakrivao u ovom kraju sa Crncem
Joeom Widbyjem. Joe mi je otkrio
mnogo toga, a uz ostalo i izvršno sklo-
nište za koje je samo on tada znao.
Tako sam odlučio da Pepea ondje sa-
krijem. No kad smo došli, dočekalo
nas je iznenađenje: naš prijatelj
Avarđ. Mislim da možemo biti mirni,
jer je on na sigurnom.

McAllister se morao s time pomiriti htio ili ne htio. Bio je ljutit što ga Pepe ne sluša i radi po svojoj volji, ali mu je laknulo kad je saznao da je na sigurnom.

McAllister je putem pogledavao na svoje zarobljenike. Kid je šutke podnosio bol što mu je zadavala ruka. Bez obzira na to tražio je i očekivao priliku da pobjegne. S Rockwellom je bilo sasvim drugačije. On je još bio slab, jer se nije dovoljno oporavio od rana, ali se i unatoč tome nešto bitno u njemu promijenilo. U njegovim očima više nije bilo ni traga nekoj vatri i žestini.

— Rem — oglasi se on — znam da želiš obračunati sa mnom. Čini se da ti je to najvažnija stvar na svijetu.

McAllister ga prekine:

— Prijedi na stvar i reci što si htio.

— Zar ti nije svejedno kada, gdje i na koji način ćeš me ubiti?

— Pa što onda?

— Obavi to odmah. Učinio bi to i psu da se ne muči dugo?

McAllister ga ozbiljno pogleda.

— Dean — reče — čini se da ti to nikad nećeš shvatiti. Ne želim ja toliko tvoju smrt. Postupam onako kako mislim da treba. Kad bih te sada ubio, ne bi to bilo ono što bi trebalo učiniti. Druga je stvar ako te izvedem pred sud.

— Molim te da to učiniš sada, i to odmah!

— To ne mogu. Morat ćeš proći sa mnom stotine milja razmišljajući cijelo vrijeme o onome što si učinio, danju i noću. U tome ti ne mogu pomoći.

— Nisi još mrtav, nije još sve svršeno — umiješa se Kid i ljutito pogleda Rockwella. — Pogriješio si, McAllisteru, što nas nisi odmah ubio. Vjerujem da ću imati još prilike stajati s revolverom ispred tebe, ali tada neću ni sekunde razmišljati, već ću pucati istog trenutka.

— Ja se slažem s Rockwellom — reče nato Ruiz. — Ako ih sada idmah ubijemo, skinut ćemo s vrata veliku brigu. Potrebna su samo dva pa smo mirni. Ubiti dvojicu takvih kakvi su oni ne bi naročito oteretilo moju savjest.

McAllister nije na to ništa odgovorio. On je već odavno odlučio kako će učiniti.

Trebalo im je više od tri sata da stignu u blizinu skloništa, jer je McAllister dosta zaobilazio, nastojeći da iza njih ne ostane suviše vidljiv trag. Kad su se približili, McAllister zaustavi konja i upita Ruiza:

— S koje ste strane došli do skloništa? Jeste li koristili korito potoka ili ste naprosto dojahali?

— Nismo... ali — počeo je zamuckivati Ruiz kome je u tom trenu postalo jasno da je pogriješio. — Nisam imao razloga da posumnjam...

Ali tu zastane, jer mu McAllister rukom dade znak da ne govori pred onom dvojicom.

— To je nemoguće! — reče Ruiz.

— Ništa nije nemoguće — reče McAllister — nešto mi govori da su moje sumnje opravdane.

Svi su sjahali s konja. Zatim Ruiz i McAllister čvrsto svežu obojicu zarobljenika za drvo i još jedanput provjere jesu li to dobro učinili. Kad su se uvjerili da ova dvojica ne mogu pobjeći, niti dati glasa od sebe, zapute se polako gore prema skloništu. Kad su se dovoljno približili, reče McAllister:

— Sad treba biti oprezan.

Za svaki slučaj upozori Ruiza da ostanu u zaklonu.

Sam izađe na čistinu i zagleda se ne bi li vidio nešto sumnjivo. Sve je izgledalo mirno. Kako se nitko nije pojavljivao, on pozove Avarda. U taj čas opazi vrh šešira na stijeni, ali on odmah zatim nestane.

— Pokaži se! — vikne on još jednom.

Šešir se više nije pokazivao, ali se zato nakon nekog vremena pojavio Pepe.

McAllister digne ruku u znak pozdrava, a Pepe mu odmahne. On krene naprijed. Odjednom dječak skoči i poviče nešto što McAllister nije mogao razumjeti, ali je to shvatio kao opomenu.

Tada odjekne hitac, a dječak se opruži na zemlji.

McAllister preko ramena povikne Ruizu da ih zaobiđe s istočne strane, dok ga još nisu opazili. Sam pojuri naprijed, ne obazirući se na opasnost.

vođen užasnom pomisli da su ubili Pepea.

Tada se pojavio iza stijene čovjek s uperenom puškom u Pepea. Ovaj se podigao pokazujući McAllisteru da se vrati. McAllister, međutim, kao da nije na to polagao pažnju. Naglo zaustavi konja kraj Pepea i sjaše.

— Jesi li ozlijeđen?

— Nisam — reče ovaj — ali si ti upao u zamku!

— Znam — reče McAllister mirno. — Čuvaj glavu i ne brini za mene.

Kad se odmakao od Pepea, već su ga trojica imala na nišanu. Jednoga od njih čak je poznavao. Bio je to Dea-
nov brat Ed. Smireniji, ali možda i opasniji od Deana. Ostale nije pozna-
vao, iako je pretpostavljao da pripada-
ju Rockwellovu klanu.

— Baci pušku — zapovjedi Ed — ot-
kopčaj opasač i popni se ovamo.

McAllister poslušao, a tijelom mu opet prođu oni ledeni trnci kao jučer kad ga je Kid iznenadio. Bez obzira na Ruiza, po svoj će mu prilici opet biti potreban neki trik, spretnost, a svaka-
ko brzina da nešto učini.

Penjao se polako između stijena. Kad se popeo, opazi na vrhu i četvr-
tog čovjeka. Gadget društvo, pomisli, lakše bi izašao na kraj s njima da nije bilo i ovoga četvrtog.

— Ti ćeš, momče, biti miran i nećeš praviti nikakvih neprilika, jer vidiš da je moj revolver uperen u tvoga oca — upozori Ed Pepea.

McAllister se okrene i upita da bi makar malo dobio na vremenu:

— Kamo me vodiš?

— Daj ključ — reče Ed.

Bio je to krupan i čvrst čovjek koji je polako govorio, što nije trebalo zna-
čiti da je spor i u kretnjama. Oči su mu bile bljedoplave, hladne.

— Čekali smo na ključ. Nismo mogli ostaviti Hanka onako okovanoga u lan-
cima kao životinju. Već smo se poboja-
li da nećeš uopće doći.

McAllister pogleda uokolo i opazi svoga konja.

— Ključ? — začudi se McAllister. — On je tu kraj tebe.

— Ako je tako, a ti mi ga onda do-
daj!

McAllister prođe kraj njega, podig-
ne oveći kamen i uzme ispod njega ključ.

— Otvara li on obje brave? — upita Ed.

— Samo jednu — odvrati McAllister.

— Gdje je drugi?

— Drugi moraš kupiti, jer ovaj otk-
ljučava lanac samo sa zida — nasmije-
ši se McAllister kao da se dobro za-
bavlja.

Ed se također nasmijao, ali neprijat-
no.

Istog trenutka udari McAllistera u želudac desnom rukom. Ovaj zatetura korak prema natrag, nakon čega ga Ed pogodi lijevom posred lica i sruši na zemlju. McAllister se polako pridi-
zao kako bi što više dobio na vreme-
nu. Pokušao se čak nasmijati, ali mu to baš nije pošlo za rukom.

— Nagradit ću te za to, budi bez bri-
ge — reče McAllister Edu.

— Ne pričaj, nego potraži taj ključ.

— U spilji je.

— Pronađi ga i ne zaboravi da ti je revolver uperen u leđa. McGiver te želi živoga kako bi te vlastitom ru-
kom mogao objesiti. Što se mene tiče, ja bih to brže i jednostavnije riješio.

McAllister uđe u spilju i zamijeti da su za njim pošla dvojica, dok su druga dvojica ostala vani. To je do-
bro, pomisli, sad Ruiz ima samo dvojicu pred sobom.

U spilji opazi Avarda: bio je vezan kao i Doofay, samo s lijeve strane.

— Zdravo, Ransome — pozdravi ga McAllister — čini mi se da su nas obo-
jicu malo pritijesnili.

— Izgleda tako — mirno mu odgo-
vori Avard.

— Da mi je samo znati gdje li sam stavio taj drugi ključ? — reče McAlli-
ster glasno.

— Prestani izigravati budalu, jer ćeš nas natjerati da te požurujemo, a to ti neće dobro činiti — upozori ga čovjek koji je ušao s Edom u spilju.

Koliko još Ruizu treba da stigne, pomisli McAllister.

Zatim se okrene prema onoj dvojici, pa reče:

— S vama nema šale, momci.

Ed je počeo gubiti strpljenje, pa reče kroz zube:

— Misliš li ti pronaći taj ključ i osloboditi Hanka ili ne?

— Svakako — reče McAllister — sada ću ga ja pronaći.

Zatim se zaputi do kraja spilje, nađe ga među kamenjem i vrati se.

— Tako — reče Ed — a sad otključaj te lance s Hankovih ruku.

Hank Doofay ustane hitro na noge i ispruži ruke. Nato će McAllister:

— Koji sad ključ otvara koju bravu?

Ed se izdera na njega:

— Otvaraj smjesta!

McAllister pođe prema bravi kojom je lanac bio prikvačen za stijenu.

— Ne tu, već ovu na rukama — poviče Ed.

— Kako sam se mogao zabuniti? — reče McAllister praveći se kao da mu je žao, pa pride Doofayu da mu otključa lance na rukama.

— Gadno ćeš mi platiti što si me ovdje vezao — zaprijeti mu Doofay.

— Ako si me mislio time ohrabriti, onda se varaš — odvrati McAllister.

— Skidaj to s mene, do đavola — poviče Hank.

Gdje li je Ruiz? Kako su blizu ulazu spilje ostala dvojica? Što će se zbiti s Pepeom? To su bila pitanja koja je u taj čas postavljao sebi McAllister.

Čim je McAllister okrenuo ključ, Doofay povuče desnu ruku s namjerom da ga udari.

McAllister je to predvidio. U sekundi je ocijenio što da uradi. Rockwell je bio njegova briga, a onoga drugoga je prepustio Avardu. Nakon toga trebat će se pobrinuti i za onu dvojicu vani. Samo da se Pepeu štogod ne dogodi! Na žalost, morao je iskoristiti priliku, jer se bojao da je to posljednja koja mu se pruža.

U posljednji trenutak McAllister pomakne glavu ulijevo, pa Doodayeve šaka prozui kraj njegova uha. Nakon toga sam zamahne glavom i pogodi Doofaya posred nosa, tako da ovome prsne nosna kost i strovali se na zemlju. Bio je još upravo toliko vremena da zamahne lancem s oslobođene Doofayeve ruke prema Edu Rockwellu koji je već podigao revolver. Lanac mu se omota oko vrata i sruši ga na pod, a metak odleti u zrak.

I Avarđ je uspješno obavio svoj zadatak. Iznenada i neočekivano nogama je srušio trećega razbojnika i čvrsto ga držao pritiješnjenog za zemlju. McAllister dohvati Edovu pušku, a revolver, koji je ovome ispao iz ruku, gurne nogom prema Avarđu, pa se zaputi prema izlazu. Čim se Avarđ domogao revolvera, začuli su se hici. Ed je ostao nepomično ležeći, baš kao i njegov pomagač, iako su pokušali da se podignu i napadnu McAllistera s leđa.

Na ulazu u spilju pojavi se silhueta čovjeka. McAllister bez oklijevanja zapuca i čovjek se sruši bez riječi.

Tada začuje Pepea kako viče.

Baci se na pod, a dva mu metka prozube iznad glave. Istog je trenutka bio na nogama i pucajući izletio iz spilje.

— Stani ili ću pucati u dječaka — dočeka ga glas čovjeka koji je čvrsto držao Pepea ispred sebe.

Bilo mu je kao da je udario glavom u zid. McAllister se zaustavi i baci pušku.

Tada nešto pogodi čovjeka sa strane. On se naglo okrene onamo kadli odatle prasnpu puška. Čovjek se zanjise i nemoćno sruši kraj Pepea.

— Jesi li čitav? — upita ga McAllister.

— Sve je u redu — odvarati ovaj.

McAllister se zatim zaputi ponovo u spilju da vidi što se tamo dogodilo. Avarđ se naslonio na zid držeći u ruci revolver iz kojega se još pušilo.

— Ovu sam dvojicu morao srediti — reče Avarđ, a onda pokaže na Doofaya koji je sjedio na zemlji i držao rukama glavu, jaučući od bola. — Ovaj je još živ. Mislim da si to želio.

McAllister osjeti najednom umor. Pretraži Edove džepove, pronađe ključ i oslobodi Avarđa lanaca, a zatim njih dvojica izvuku Doofaya iz spilje. Činilo se da plače, ali ne zbog boli nego zbog toga što mu je sloboda bila već da domaku, a sada ju je ponovo izgubio. Svi su bili umorni. Dječak sjedne kraj McAllistera i nasloni se na njegovu ruku.

Uskoro se pojavio Ruiz. Stigao je na svršetak svega. No, bio je to odlučni trenutak: iz puške je pogodio razbojni-

ka koji je držao Pepea kao živi zaklon.

Ruiz pogleda dvojicu koji su ležali ispred spilje, a zatim zaviri i unutra.

— Vas dvojica niste gubili vrijeme. Drago mi je što sam na vašoj strani.

— To vrijedi i recipročno — reče Avarđ.

Ruiz ga pogleda iznenađeno i poma- lo zbunjeno.

— Što li mu je to recip... recipri... što to znači? — upita on.

— To znači — odgovori mu umorno McAllister — da si ti najbolji Meksikanac kojega je ikad sreo.

Ruiz je time bio polaskan, a zatim reče na engleskom:

— Zašto mi onda nije tako rekao?

— On pati od bolesti koja se zove obrazovanje — objasni mu McAllister.

Iako su bili umorni, jasno im je bilo da moraju smjesta otići odavde i napustiti Texas. Rockwellovi su doživjeli težak poraz, pa će neko vrijeme mirovati, samo nitko nije mogao predviđeti koliko će to trajati. Ruiz je odlučio također poći s McAllisterom i Avarđom, da im bude pri ruci na napor- nom putu do Arizone.

Na brzinu su pokopali mrtve i po- veli sve konje sa sobom niz brdo pre- ma mjestu gdje su ostavili vezane

Rockwella i Kida. Oni su pokušali da se oslobode, izranjavali ruke, ali nisu ništa postigli. Buljili su bez riječi u Doofaya. McAllister je osjetio smi- renost, jer je konačno shvatio da je sve gotovo, da je uspio nešto uči- niti za Esmeraldu. Ništa nije moglo u potpunosti popraviti ono što se dogodi- lo, ni nju vratiti u život. No, isto mu tako nisu mogli više otetiti ono što im je bilo zajedničko, a to je bio njen sin za koga se trebalo brinuti.

Doofay reče:

— Ubili su Eda, Dean.

Rockwell pogleda McAllistera straš- nim pogledom.

— Bolje je da šutiš, Dean — reče mu McAllister — tu se nema više što reći.

Nakon toga zajaše konja, polako kao neki starac, pa se zaputi putem između niskog grmlja. Pepe potjera svoga konja naprijed kako bi mogao jahati uz McAllistera. Ruiz i Avarđ su bili odostraga, a između njih zaroblje- nici.

McAllister pogleda Pepea i reče:

— Znam jednu malu dolinu gdje je dobra trava, a ima i dovoljno vode. Kako bi bilo da nas dvojica tamo uz- gajamo konje?

Dječak je nasmiješena lica zadovolj- no klimao glavom.

KRAJ

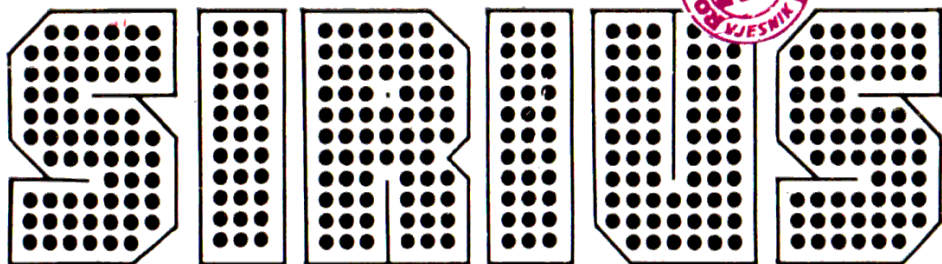
DOSAD IZAŠLI ROMANI NOVE SERIJE »LASO«

110. U. H. Wilken: GROBAR JOE
111. Louis L'Amour: OPASAN PUT
112. G. F. Unger: UNAJMLJENI REVOLVERAS
113. Frederick H. Christian: SUDDEN U SKRIPCU
114. Lee Floren: REVOLVERI IMAJU RIJEK
115. F. G. Unger: UMRIJETI ZA VIRGINIJU
116. Matt Chisholm: KRVAVA OKLADA
117. Marshall Grover: TREĆA PLJACKA
118. J. T. Edson: VRIJEME OBRACUNA
119. U. H. Wilken: NA ZMIJSKOJ RIJECI
120. J. H. Edson: U SUSRET BORBI
121. Matt Chisholm: TRAGOVI BARUTA
122. Scott F. Scott: NESTALA KOČIJA
123. Louis L'Amour: NEUSTRASIVI BORAC
124. H. S. Sharon: TVRDOGLAVI SERIF
125. Jonny Pegg: BEZIMENI BORAC
126. L. L. Foreman: GRINGO
127. G. F. Unger: KILRAINOVA BORBA
128. Frederick H. Christian: SUDDEN ISTRAŽITELJ
129. Matt Chisholm: MCALLISTER U POGIBELJI
130. Louis L'Amour: OBRACUN KOD ŽUTOG BRDA
131. G. F. Unger: TRAG VODI U PAKAO
133. Louis L'Amour: USAMLJENI
134. G. F. Unger: BIJEG IZ STUPICE
135. Thorne Douglas: TKO DA VIŠE
136. Louis L'Amour: SREBRNI KANJON
137. Frank Gruber: JAHACI ZORE
138. Louis L'Amour: CONAGHER
139. G. F. Unger: TEKSASKI SILNIK
140. Louis L'Amour: UZARENA BRDA
141. G. F. Unger: ODMETNIK
142. Robert Ullman: SMRT PROKLETNICIMA
143. Louis L'Amour: ZACARANI KRUG
144. H. S. Sharon: SIN OČAJNIKA
145. Louis L'Amour: ŽIVOT ZA ZLATO
146. Rey Haves: GRINGOSI UMIRU U ČIZMAMA
147. Louis L'Amour: STAZA KIOWA
148. H. S. Sharon: USAMLJENI OSVETNIK
149. Louis L'Amour: KILRONE
150. Frederick H. Christian: SUDDEN VRAĆA UDARAC
151. H. S. Sharon: PRERIJSKI VUCI
152. Matt Chisholm: BORBA ZA ŽIVOT
153. G. F. Unger: CRNE SJENE
154. Matt Chisholm: POTJERA KROZ PUSTINJU
155. H. S. Sharon: ZLATO U KLANCU SMRTI
156. Louis L'Amour: PUTOVANJE NA ZAPAD
157. Matt Chisholm: McALISTEROVA OSVETA

U PRIPREMI:

158. Louis L'Amour: OSVETNIK

SVAKOG 5. U MJESECU

BIBLIOTEKA ZNANSTVENE FANTASTIKE

**NAJLJEPŠE PRIPOVIJETKE
ZNANSTVENE FANTASTIKE**